

Божественият план на вековете

Изследвания в Писанията
Том 1

ИЗСЛЕДВАНЕ НА ПИСАНИЯТА

"Пътят на праведния е като виделото на разсъмване,
което все повече светлее докле настане свършен ден."

ТОМ 1

ПЛАНЪТ НА ВЕКОВЕТЕ

Този том се издава за оправдаване на божествения характер и управление, като посочва чрез признаване и съгласуване на всички библейски текстове, че позволяването на злото, минало и настояще, е допуснато с цел обучение и подготовка на човечеството за въвеждането му в ЗЛАТНИЯ ВЕК НА ПРОРОЧЕСТВОТО, когато всички семейства на земята ще се благословят с пълно познание на Бога и пълна възможност за достигане вечен живот чрез Изкупителя, който тогава ще бъде Велик Възстановител и Дарител на Живот. Деяния на Ап. 3:19-21.

Reprinted in 2014

Български библейски изследователи

НА ЦАРЯ НА ЦАРЕТЕ И ГОСПОД НА ГОСПОДАРИТЕ

в интерес на
ПОСВЕТЕНИТЕ МУ СВЕТИИ,
очакващи осиновение

—и на—

"ВСИЧКИ, КОИТО НА ВСЯКО МЯСТО ПРИЗОВАВАТ
БОГА,"

"ДОМА НА ВЯРАТА,"

— и на—

СТЕНЕЩОТО ТВОРЕНИЕ, ПЪТУВАЩО И ОЧАКВАЩО
ОТКРИВАНЕТО НА БОЖИИТЕ СИНОВЕ

Е ПОСВЕТЕН ТОЗИ ТРУД

"И да просвети всите що е смотрението на тайната, която е била скрита от векове у Бога." "Която е преумножил в нас с всяка премъдрост и разум, като ни обади тайната на своята воля, по своето благоволение, което е от по-напред положил в него си, в устроение на изпълнението на времената да съвокупи в Христа всичко, което е на небесата и което е на земята в него."

Ефесеяни 3:4,5,9; 1:8-10

Written in 1886 by Pastor Russell

"БОЖЕСТВЕНИЯТ ПЛАН НА ВЕКОВЕТЕ"

Предговор на автора

АВТОРЪТ и издателите желаят да изразят публично своята признателност за божие то благоразположение, което им позволи да се идентифицират с циркулацията на този том и резултатите - светлина, радост, мир и дружба с Бога за много гладни, жадни и объркани души. Първото издание в сегашната му форма бе издадено в 1886 г. Оттогава насетне едно издание следваше друго, разпространявайки се бързо на двадесет различни езика като понастоящем в ръцете на хората по света има почти пет милиона копия.

Не можем да се надяваме, че всички те са били четени, но писмата, които получаваме постоянно ни уверяват, че извършват могъщо дело в сърцата и умовете на хората навсякъде по света. Хиляди ни пишат, че били повлияни - някои напълно невярващи в Библията, като божествено откровение за човечеството; други пишат, че били атеисти или почти такива, защото преди не познавали истинския Бог и истинския му План на вековете и не могли да приемат или се покланят на характерите, които им били представяни.

В продължение на пет години преди първата публикация на този том, в същност печатахме същата материя, представена различно и под друго име. Книгата беше озаглавена "Храна за мислещите Християни". Стилът ѝ беше различен с това, че преди всичко атакуваше заблудата - разрушаваше я и на нейно място издигаше постройката на Истината. Напоследък научихме, че това не е най-добрият начин. Някои се разтревожили, когато видели да пропадат заблудите им и преставали да четат по-нататък, за да зърнат прекрасната структура на Истината на мястото на разрушените заблуди.

Настоящият том бе написан от противоположна гледна точка. Той представя Истината, посочва силата и хубостта ѝ, и тогава внушава премахване на заблудата, не само като ненужна, но абсолютно безполезна и много вредна. Така читателят на "БОЖЕСТВЕНИЯ ПЛАН НА ВЕКОВЕТЕ" намира на всяка стъпка укрепване на вярата и по-голяма близост с Бога и затова доверие, че е на правия път. След като се види истината, заблудите изглеждат все повече и повече абсурдни, нямащи стойност, вредни и с радост се забравят.

Великият Противник, разбира се, не обича онова, което отваря очите на божия народ, увеличава почитта им към божията Книга и прекратява упованието им на човешки веруя. Затова, както може и да се очаква, великият Противник се съпротивлява много на тази книга. Малцина разбират силата и лукавството на Сатаната. Малцина разбират значението на думите на Апостола за княза на тъмнината, който се преобразява в служител на светлината, за да победи Истината и унищожи влиянието ѝ.

Малцина разбират, че коварният ни Противник се опитва да използва най-добрите, най-енергичните и най-влиятелните от божия народ, за да попречи на сиянието на светлината и държи настрана народа от Божествения План на Вековете. Малцина разбират, че от времето когато започнали да се създават веруя, 325 г.сл. Хр., практически нямало изучаване на Библията в продължение на 1260 години. Малцина разбират, че през това време веруята се съживили в умовете на милиони, въвличайки ги в ужасни заблуди и заслепявайки ги за божествения характер на мъдрост, справедливост, любов и сила. Малцина разбират, че след Реформацията - след като Библията започнала да се завръща в ръцете на народа – добронамерени, но заблудени реформатори, заслепени и затруднени от заблудите на миналото, на свой ред спомагали народа да се държи в тъмнина. Малцина

разбират, че действителното изучаване на Библията, практикувано в ранната Църква по време на апостолите, отново се е върнало при изучаващите Библията.

Във най-ранните издания на този том се използваше заглавието "Хилядогодишна зора," но установихме, че някои били подведени и мислели, че това е роман. За да не може никой да се заблуди и я купи, по-късно възприехме сегашното серийно заглавие- "Изследване на Писанията", което никой няма да разбере погрешно.

До нас достигат запитвания, защо тези книги не се намират в книжарниците. Отговорът ни е, че докато издателите на книги биха се радвали да ги притежават, съществуват религиозни групи, които не ще позволят продажбата им, заплашвайки с бойкот. Първоначално това ни се струваше, като голямо нещастие. Като че ли на силите на Противника позволиха да се затруднява разпространението на Истината. Но Бог милостиво пренасочи нещата така, че вероятно днес никоя друга книга няма толкова постоянно разпространение, както този том. Предубедените, които отказали да четат книгата и се борят против нея, правят това, защото вярвали в лъжи и погрешни представи.

Много от тези книги бяха изгорени от хора, които никога не са ги чели, но са били повлияни от погрешни представи. Точно така било и през тъмните векове с последователите на Исус, които претърпели мъченичество. Да, сам Исус пострадал от ръцете на хора, които не разбирали нито него, нито ученията му. Апостол Петър определено заявява: "И сега братие, знам че вие по неведение сторихте това, както и началниците ваши." (Деяния на Ап. 3:17) "Защото ако биха познали, не биха разпели Господа на славата." - 1-во Коринтяни 2:8.

Но ако враговете на тази книга били горчиви, несправедливи, не истинни, приятелите ѝ са пропорционално топли и

ревностни. Всички милиони копия в ръцете на хората, преминали у тях почти чрез приятелите на книгата, които от любов към Истината отдали време и енергия за широкото ѝ разпространение. Когато пишем тези редове, ни е известен факта, че приблизително 600 християни от различни поприща на живота "оставили всички" земни занимания, призвания и амбиции, за да прославят Бога и благославят гладните му и жадни светии, поставяйки в ръцете им този малък том. Между тях има лекари, учители, медицински сестри, прислужници, бръснари, механици - хора от всяко жизнено поприще, чиито сърца, докоснати от божията любов, са ревностни да предадат благословението и на други сърца.

Книгите се продават на ниска цена, а разпространителите, които ги доставят на хората, едва покриват разносните си. Те обаче са радостни още повече, ако понякога търпят лишения и са сметени за достойни да претърпят някои неудобства и лишения за Господа, Истината и братята. Доброто дело продължава. Вестта за живот в Христа преминава от ръка на ръка. Настоящото отпечатване на този том е огромно. Дано благословението му в бъдеще бъде пропорционално също толкова голямо, както в миналото. Авторът и издателите не могат да желаят повече.

С най-добри пожелания към всички читатели,

Ваш в Господа слуга,
Чарлз Т. Ръсел

1 Октомври, 1916
Бруклин, Ню Йорк

ИЗСЛЕДВАНЕ НА ПИСАНИЯТА

СТУДИЯ 1

ЗЕМНАТА НОЩ НА ГРЯХ ЗАВЪРШВА НА УТРИНТА С РАДОСТ

Нощ на плач и утрин на радост. – Два метода за търсене Истината. – Метода, който следваме оттук нататък. – Обсег на труда. – Разлика между благоговейното изучаване на Писанията и опасния навик на спекулиране. – Цел на пророчеството. – Религиозното състояние на света понастоящем, разгледано от две гледни точки. – Египетска тъмнина. – Дъга на обещание. – Пътеката на праведния – прогресивна. – Причина за великото отстъпничество. – Реформация – Същата причина отново затруднява действителния прогрес. – Съвършеното знание, не въпрос на миналото, а на бъдещето.

ЗАГЛАВИЕТО на серията студии "Божественият План на Вековете, " предполага прогрес в божественото устройство на нещата, предвидено от нашия Бог и съответно подредено. Вярваме, че ученията на божественото откровение-Библията, могат да изглеждат прекрасни и хармонични, само от тази гледна точка и не от друга. Периодът, в който бил позволен грехът е тъмна нощ за човечеството, който няма да бъде никога забравен. Но славният ден на правда и божествена милост, който ще се въведе от Месия ще изгрее, като Слънце на Правдата и ще озари и изясни напълно всичко, носейки изцеление и благословения и ще контрабалансира ужасната нощ на плач, въздишки, болка, болести и смърт, wśród които толкова дълго живяло стенещото творение."Вечерта дохожда плач, а на утринта-радост." - Псалм 30:5.

Като че ли по инстинкт, докато стене и пътува в мъки, цялото творение очаква, копнее и се надява за деня, наричайки го Златен Век. Все пак хората опипват слепешката, защото не познават милостивите намерения на Бог Йехова. Но и най-възвишените им представи за този век водят до разочарование, когато се сравнят с действителността. Великият Творец приготвява "угощение от тлъсти неща, " които ще изумят творенията му и в много голяма степен ще превъзхождат онова, което биха могли да молят или очакват. А на удивяващите му се творения, които виждат дължината, ширината, височината и дълбочината на божията любов, превъзхождаща всички очаквания обяснява: "Защото моите съвети не са като вашите съвети, нито вашите пътища като моите пътища, говори Господ, но колкото са високи небесата от земята, толкова пътищата ми са по-високи от пътищата ви и съветите ми от съветите ви." Исаия 55:8,9.

Макар че в този труд ще се опитаме, надяваме се с успех, да изложим пред заинтересования и непредубеден читател Божия план, който се отнася до и обяснява миналите, настоящите и бъдещите взаимоотношения с хората по един по-хармоничен, по-прекрасен и разумен начин, отколкото обикновено се разбира това, все пак, се отрича, че това не е в резултат от изключителната мъдрост на писателя. Това е светлината на Слънцето на Правдата при загоряване на Хилядогодишния ден, която открива тези неща, като "настояща истина", за която е настъпило времето да бъде разбрана от искрените и чистосърдечните.

Поради разпространението на скептицизма, самата основа на истинската религия и основата на Истината се поставят често под съмнение, дори от искрените. Опитвахме се да открием достатъчно от основата, върху която трябва да се гради вярата – Божието Слово - да създадем доверие и сигурност в свидетелството му, дори и у невярващия. Опитвахме се да направим това по начин, който апелира към и може да се приеме за основа от разума. След това се опитахме да градим върху тази основа ученията на

Писанията по начин такъв, че доколкото е възможно, чистото човешко съждение да провери страните и ъглите с най-точните правила на справедливостта, с които разполага.

Този труд се публикува с вяра, че Писанията откриват последователен и хармоничен план, който когато се разбере, трябва да се препоръча на всяка осветена съвест, с надежда да подпомогне изучаващите Божието Слово, предлагайки им мисли, които се съгласуват една с друга и с вдъхновеното Слово. Онези, които признават Библията за Откровение на божия план - а към такива особено се обръщаме, ще се съгласят, че ако то е вдъхновено от Бога, ученията му трябва, взети като цяло, да открият план, последователен и хармоничен както със самия себе си, така и с характера на божествения си Автор. Наша цел, като търсещи Истината, ще бъде да получим завършен, хармоничен, цялостен план, а това като божии чедра можем да очакваме, тъй като е обещано, че духът на Истината ще ни води в цялата Истина.- Йоан 16:13.

Като изследователи, пред нас се откриват два подхода. Единият е, да издириш измежду всички възгледи, предложени от различните църковни поделения и от всяка да вземем онзи елемент, който можем да приемем за истинен - една безкрайна работа. Трудността, с която ще се сблъскаме при този подход е, че ако съждението ни е изкривено и объркано или предразсъдъците ни клонят в някаква посока - а с кого не се случва това, трудностите ще попречат на правилния ни избор и може и да изберем заблудата, а отхвърлим истината. И отново-ако приемем този подход бихме изгубили много, защото Истината е прогресивна, която светлее повече и повече до свършения ден за онези, които я търсят и вярват в светлината ѝ. Докато различните верува на различните секти са фиксирани и неподвижни, създадени преди толкова векове, всяка от тях, изглежда, съдържа голяма част заблуда, тъй като всяка в известни важни отношения противоречи на другите. Този подход ще ни заведе в лабиринт от объркване и смущение.

Другият подход е да освободи ума от всеки предразсъдък и да помним, че никой не може да знае повече за плановите на Бог от това, което сам той е открил в Словото си. То било дадено на кротките и смирените по сърце, а като такива и които ревностно и искрено търсят само неговото ръководство и инструкции, така че ще бъдем водени от великия й Автор в разбирането й, когато настъпи подходящото време, използвайки различните божествено предвидени помагала. Виж: Ефесяни 4:11-16.

Този труд е особено предназначен за тази класа изучаващи. Ще отбележим, че справките са само от Писанията, освен когато можем да се позовем на светската история за доказване библейски твърдения. На мненията на съвременните теолози не се обръща внимание, а на така наречените ранни църковни отци, свидетелството е изпуснато. Много от тях свидетелствали в хармония с изразените тук мисли, но сме убедени, че е всеобща грешка, както сега така и в миналото, хората да вярват в известни учения само защото и други на които те имали доверие, правели същото. Това определено е плодотворна причина за заблуда, защото много добри хора вярвали и учили заблуда с напълно чиста съвест. (Деян. 26:9) Търсещите Истината ще трябва да изпразнят съдовете си от калната вода на традицията и ги напълнят от извора на истина – Божието Слово. Никакво религиозно учение не ще има тежест, освен ако води търсещия Истината към този извор.

Дори за едно общо и бързо изследване на цялата Библия и ученията, и този труд е малък, но признавайки бързината на времето ни, се опитаме да бъдем кратки дотолкова, доколкото важноста на въпросите позволяват.

На заинтересования изследовател на Писанията ще кажем, че ще бъде безполезно да прочете бегло този труд и да се надява да обхване силата и хармонията на предложения план и библейските доказателства, представени тук. Опитаме се да представим напълно

различните фрагменти на Истината не само с език, но и в ред, който най-добре ще способства всички класи читатели да схванат ясно въпроса и общия план. Докато за възприемане на някоя наука е необходимо пълно и редовно изучаване, това особено е така за науката на божественото Откровение. В този труд това е двойно по-необходимо, поради факта, че в допълнение към трактуването на божествено открити истини, разглежда въпроса, доколкото ни е известно, от съвсем различна гледна точка от всеки друг труд. Ние не търсим извинение за това, че поставяме на разглеждане много въпроси обикновено пренебрегвани от християните- между които, идването на нашия Господ, пророчествата и символизма на Стария и Новия Завети. Не ще бъде приета или представена никаква теоложка система, която пренебрегва или изпуска най-важните черти от ученията на Писанията. Надяваме се обаче, че ще се разбере голямата разлика между ревностното, трезво и благоговейно изучаване на пророчествата и други Писания в светлината на свършените исторически факти, за да достигнем до заключения, които осветената логика може да одобри, и твърде честата практика на спекулации, която приложена към божественото пророчество, е твърде склонна да даде място на диви теории и неясни фантазии. Изпадащите в този опасен навик обикновено стават пророци (?) вместо изучаващи пророчеството.

Никое дело не е по-благородно и по-облагородяващо от благоговейното изучаване на откритите божии съдби и намерения - "В които и ангелите желаят да надникнат." (1Петър 1:12). Фактът, че божията мъдрост осигурила пророчества за бъдещето, както и изявления за настоящето и миналото, е от само по себе си упрек на Бог Йехова за глупостта на някои негови чеда, които извиняват незнанието си и пренебрегват изучаването на Словото му с думите: "Достатъчна е петата глава на Матей, за да се спаси човек." Не можем да допуснем, че пророчеството е

дадено само да задоволи любопитството ни за бъдещето. Целта му очевидно е да запознае посветеното божие дете с планете на небесния му Отец като по този начин привлече интереса и симпатиите му към тези планове и го накара да гледа на настоящето и бъдещото от божествена гледна точка. Заинтересован така от божие дело, той може да му служи с дух и разбиране не само като слуга, но и като син и наследник. Когато на такъв се открие какво ще бъде, това ще противодейства на влиянието на настоящето. Ефектът на грижливото изучаване не може да бъде друг, освен укрепване на вярата и подбуждане към святост.

Непознаването на божия план за възстановяване на света от греха и последствията му, както и погрешната идея, че номиналната църква в сегашното ѝ състояние е единственото средство за осъществяването му, състоянието на света днес, след като Евангелието се проповядва почти деветнадесет столетия, е такова, че в човека се събужда съмнение, а такова съмнение не се преодолява лесно с къс Истина. Фактически на всеки мислещ наблюдател трябва да бъде ясно едно от двете: Или църквата е направила голяма грешка, като е сметнала, че в днешния век и в сегашното си състояние, задачата ѝ е да обърне света или че Божият план е жалко пропаднал. Коя страна на дилемата ще приемем? Мнозина приели и, без съмнение, много ще продължават да приемат последното и ще увеличат редовете на невярващите – скрито или открито. Да помогне на такива, които честно отпадат, е една от целите на този том.

На следващата страница представяме диаграма, публикувана от "Лондонското мисионерско общество" и след това в Съединените щати чрез "Женският презвитериански съвет на мисиите". Тя е озаглавена: "Ням апел за чуждестранни мисии." В нея се разказва една тъжна история за мрак и незнание за единственото име, дадено под небето или сред хората, чрез което трябва да се спасим.

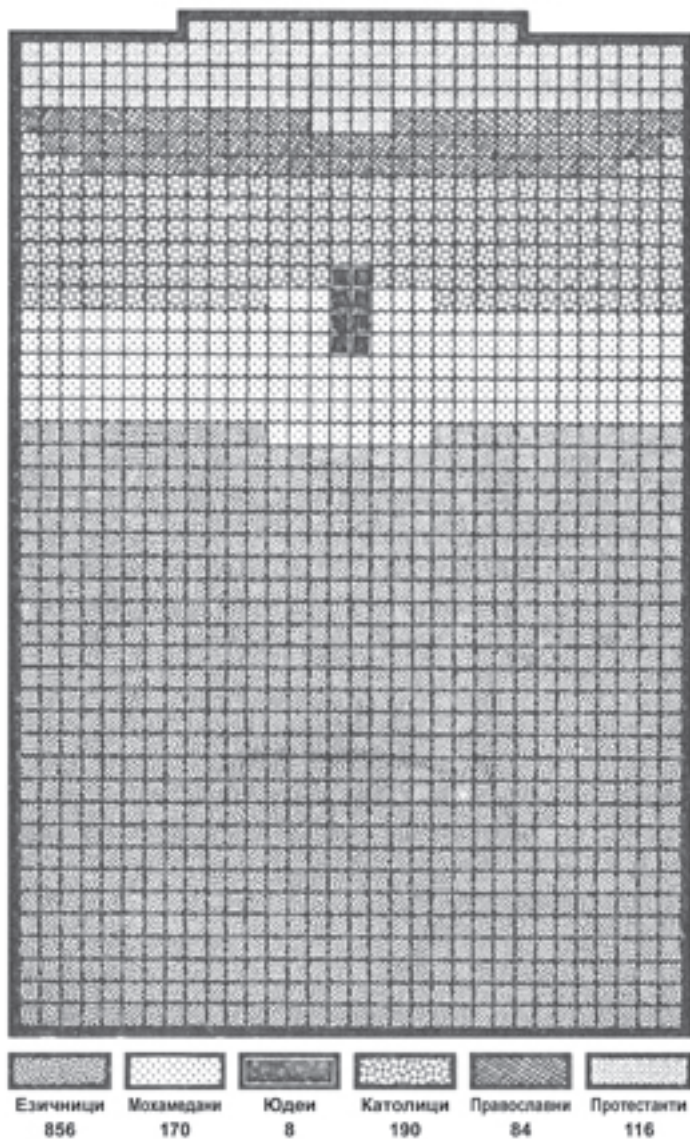
Едно списание от Чикаго, озаглавено "Наблюдател" публикувало същата диаграма и коментирайки я, казало:

"Що се отнася до духовното състояние на света, идеите на някои са много мъгляви и неопределени. Ние слушаме за славна съживителна работа у дома и зад граница, за свежи мисионерски усилия в различни посоки, за страни, откриващи се една след друга за Евангелието и за големи суми посветени за разпространението му и придобиваме идеята, че се правят адекватни усилия за евангелизиране на земните народи. Днес е пресметнато, че световното население е 1,424,000,000 и изучавайки диаграмата ще видим, че приблизително повече от половината - приблизително две трети са тотално езичници, а останалите са повечето или последователи на Мохамед, или членове на онези големи отстъпнически църкви, чиято религия на практика е християнизирано идолопоклонство и, които може да се каже, едва се придържат или учат христовото евангелие. Дори що се отнася до 116,000,000 номинални протестанти, трябва да си спомним каква голяма част в Германия, Англия и САЩ са изпаднали в неверие – тъмнина, по-дълбока дори от езичеството – а колко много са заслепени от суеверие или потънали в изключително невежество, така че докато осем милиона юдеи все още отхвърлят Исус от Назарет и докато повече от триста милиона, носещи името му отхвърлили вярата му, повече от 170 милиона се кланят на Мохамед, а широката останала част от населението на земята и днес са поклонници на дървета и камъни, на собствените си прадеди, мъртви герои, или на самия Дявол. Всички по един или друг начин се кланят и служат на творението вместо на Твореца, който е Бог на всички, благословен във век. Не е ли достатъчно това да натъжи сърцата на мислещите християни?"

Наистина това е тъжна картина. Въпреки че диаграмата представя отсенки на различие между езичници, мохамедани и юдеи, всички са подобни в тоталното си невежество за Христа. Първоначално някои могат да допуснат, че възгледа за съотношението на християните е твърде тъмен и по-скоро пресилен, но ние мислим обратното. Тя показва номиналното християнство в най

ДИАГРАМА

Изложение на Действителната и Относителна Численост на Човечеството,
Класифицирано по Религиозен Признак

ярките възможни цветове. Например 116,000,000 показани като протестанти, далеч надвишава истинския им брой. Шестнадесет милиона, вярваме, изразява по-точно броят на номиналните църковни членове в напреднала възраст и може би един милион, страхуваме се, е далеч свободна цифра за "малкото стадо", "осветените в Христос Исус" които "вървят не по плът, но по дух." Трябва да припомним, че голяма част членове на църквата, които винаги се вземат предвид при пресмятането, са малки деца и бебета. Особено такъв е случая с европейските страни. В много от тях децата се броят за членове на църквата от най-ранно детство.

Но колкото и мрачна да изглежда тази картина, това не е най-мрачната, в която падналото човечество. Горният фрагмент представя само живеещите понастоящем поколения. Колко мрачна е сцената, когато вземем под внимание и факта, че столетие след столетие, изминалите шест хиляди години погълнали други големи множества, почти всичките от които се намирали в същото невежество и грях! Тази картина наистина е ужасна, когато се разглежда от популярна гледна точка.

Различните веруя днес учат, че всичките милиарди хора, невежи за единственото име под небето, чрез което можем да се спасим, са на правия път към вечно мъчение. И не само това, но че всеки от 116,000,000 протестанти, с изключение на малко светии, имат същата съдба. Не е чудно тогава, че вярващите в такива ужасни неща за планетите и намеренията на Бог Йехова ще подпомагат ревностно мисионерските инициативи - чудно е само, че не са изпаднали в лудост от това. Всъщност да се вярва в такова нещо и да се приемат подобни заключения, това би ограбило от живота всяко удоволствие и обвило в мрак всяка ярка природна картина.

За да покажем, че не сме представили в погрешна светлина "ортодоксалността" на въпроса за съдбата на езичниците, цитираме памфлета - "Ням апел за

чуждестранни мисии" - в който е публикувана диаграмата. Заклучителното му изречение е: "Евангелизирайте огромното число поколения зад граница - хилядата милиона души, който умират в отчаяние без Христа по 100,000 на ден."

Но макар че това е тъмна картина от гледна точка на човешките вярвания, Писанията представят по-светло гледище и целта на тези страници е да го посочат. Инструктирани от Словото, не може и да повярваме, че великият божий план за спасение е бил някога предназначен да бъде, или че някога ще бъде неуспешен. За обърканото божие дете ще бъде голямо облекчение да забележи, че пророк Исаия предсказва това състояние на нещата и лечението му, казвайки; "Защото ето, тъмнина ще покрие земята и мрак - народите, а над тебе ще огрее Господ и славата му ще се яви на тебе и народите ще дойдат в светлината ти." (Исаия 60:2,3) В това пророчество, големият мрак е просветлен от дъгата на обещанието: "Народите ще дойдат в светлината ти."

Не само продължаващата нищета и мрак на света и бавният прогрес на Истината са мистерия за Църквата, но и света знае и усеща състоянието си. Подобно на тъмнината, която обгърнала Египет, и тази се чувства сега. В доказателство за това, забележете духа на следните редове, извлечени от едно филиделфийско списание. Съмнението и мракът, подсилени от противоречащите си веруя на различните школи, все още не са разсеяни в ума на писателя от лъчите на божествената истина от Божието Слово.

"Живот! Тайна велика! Кой ще каже,
Каква нужда има от тази бедна глина Бог?
С могъщо изкуство от ръката му формирана
Ум, материя, душа и упорита воля.
Роден за да умре, сигурна цел-смъртта.
Къде о! тогава това преминаващо дихание отива?

Ни един от тълпата безбройна, живели,
 Умрели и страдали дълго,
 Не връща се за замисъла велик да разкаже
 Бъдещето ваше и мое,
 Ний молим о, Боже! За нов лъч светлина –
 По пътя ни за ръководство,
 Не на вяра основана, но на ясно зрение,
 Разпръскващо облаците тъмни на нощта,
 Съмнението, боязънта, тоз трепетен страх,
 Мисълта що благословенията ни тук
 смуцава, умът неспокоен с властта си дръзка.
 Догмите на деня отхвърлящ и дразнещи слуха ни
 Секти и школи учени - с правила разума сковали.
 Такъв какъвто си да Те познаем търсим
 Мястото ни с теб и ролята що ний играем
 В изумителния ти план.
 Творец безкраен и човек, завесата вдигни
 Що зрението затъмнява.
 Заповядай отново „Да бъде светлина!“
 Открий ни тайната на своя трон.
 В тъмнината незнайното търсим."

На това ние отговаряме:

Разпечатаната тайна на живота скоро ще да каже,
 Каква Бог радост има в тази бедна глина..
 С ръката му оформена с изкуство голямо,
 Подпечатано с образа негов - ум и воля.
 Не да умре роден - не, а второ рождение
 Успява над присъдата - "земята в земя."
 Един от всички най- свят,
 Който живели умрял и страдал много
 Възкръсна и целта велика на Бога доказва –
 Че бъдещето е ваше и мое.
 Словото му разкрива този нов лъч светлина,
 Ръководство по пътя наш.
 На вяра основан сега, но истинен като зрение.
 Облаците тъмни на нощта разсейва,
 Съмнението, страхът и трепетния ужас.
 Мислите, които благословенията тук белязват

Сега, о Боже, разклати по- скоро умовете на тези,
 Които на деня догмите отхвърлят,
 От дразнещите секти и школи поучавани,
 В правилата свои разума оковали.
 Да те търсим и знаем такъв какъвто си.
 Мястото ни с теб и ролята наша в плана
 Изумителен що ний играем.
 Създател безкраен и човек,
 Завесата вдигни и много открий,
 На ходещите в светлината небесна
 От тайната славна на неговия трон,
 От векове скрит, но сега известен.

Сега на света настъпва такова благословение, чрез
 разкриване на Божествената цел и отваряне на
 Божественото Слово, от което благославяне и откриване,
 надяваме се, е част и този том.

Онези, които се отвърнат от обикновените спекулации
 на хора и посветят време да търсят в Писанията, без да
 изключват разума, който Бог ни приканва да употребяваме
 (Исая 1:18) ще открият, че една благословена дъга на
 обещанието се разпростира на небето. Погрешно е да се
 мисли, че който няма вяра и съответно оправдание, може
 да разбере ясно Истината. Тя не е за такива. Псалмистът
 казва: "Светлина (Истина) се сее за праведния." (Псалм
 97:11) За божие чедо е предвидена лампа, чиято светлина
 разпръсква мрака. "Твоето Слово е Светилник на нозете ми
 и виделина на пътеката ми." (Псалм 119:105) Но само
 "пътят на праведния е като виделото на разсъмване, което
 свети все повече и повече, докле настане съвършен ден."
 (Притчи 4:18) В действителност няма праведен, "Няма
 праведен, ни един." (Римляни 3:10). Класата, за която става
 дума тук са "оправдани чрез вяра." Само тази класа е
 привилегирована да върви по пътя, който светлее все
 повече и повече - за да види не само сегашните разкрития
 на Божия план, а също и онова, което предстои. Докато е
 истина, че пътят на всеки индивид, който вярава е светлеещ,

все пак това твърдение е приложимо особено към праведните (оправданите), като класа. Патриарси, пророци, апостоли и светии в миналото и сега, вървели в нарастващата светлина, която ще продължи да нараства - "до съвършения ден." Това е една продължителна пътека, а едната продължаваща и нарастваща светлина е божественият документ, просветляващ, когато му дойде времето.

Затова "радвайте се в Господа" праведни, очакващи изпълнението на това обещание. Мнозина имат талкова малко вяра, че не се стремят към повече светлина и поради неверието и незаинтересоваността си, им е позволено "да седят в мрак", докато могат да вървят "в нарастващата светлина."

Божият дух, даден да ръководи Църквата в Истината, ще вземе от писаните неща и ще ни ги покаже, но освен писаното, ние не се нуждаем от нищо друго, защото Светите Писания могат да ни умъдрят за спасение чрез вяра в Христос Исус. 2-ро Тимотей 3:15.

Докато все още е истина, че "тъмнина покрива земята и мрак- народите," света не винаги ще остане в това състояние. Ние сме уверени, че "идва утринта." (Исаия 21:12). Както сега Бог прави естественото слънце да свети на праведни и неправедни, така Слънцето на Правдата ще свети през Хилядогодишния ден за добро на целия свят и "ще освети скритото в мрака," 1-во Коринтяни 4:5) То ще разсее вредните изпарения на злото и ще донесе живот, здраве, мир и радост.

Вглеждайки се в миналото намираме, че тогава светлината светела слабо. Неясни и тъмни били обещанията на миналите векове. Обещанията, дадени на Авраам и други, представени образно в Закона и церемониите на Израел по плът са само сенки и дават неясна представа за чудесните милостиви божии намерения. Когато стигаме Исусовото време, светлината

нараснала. Врѣх на очакване дотогава било, че Бог ще изпрати освободител да освободи израелтяните от враговете им и ги издигне до главна земна нация, в което положение на власт и влияние Бог ще ги използва, като свои сътрудници за благославяне всички земни племена. Предложеното им наследство в Божието Царство било толкова различно от търсените условия, от онова, което очаквали, а перспективите на класата, която била избрана, стремяща се винаги към обещаното величие от външна човешка гледна точка, били толкова невероятни, че всички, с изключение на малцина, били слепи за благата вест. Слепотата и враждебността им нараснала, когато в процеса на божия план настъпило време за разширение на благата вест и отправяне покана за участие в обещаното Царство, приложима към всяко творение под небето, което ще упражни вяра и ще се приеме за потомък на верния Авраам и наследник на обещанието му.

Но когато след Петдесетница евангелието започнало да се разбира, Църквата разбрала, че благословенията за света имат траен характер и че за осъществяване на целта, Царството, ще бъде духовно, съставено от истински израелтяни, "малко стадо," избрано изсред юдеи и езичници, които ще бъдат възвисени в духовно естество и власт. Затова четем, че чрез евангелието Исус въвел живот и безсмъртие. (2-ро Тимотей 1:10). От времето на Исус свети още по-голяма светлина, която той предсказал, че ще бъде: "Много още имам да ви река, но сега не можете да го понесете сега, а кога дойде онзи, духът на Истината, ще ви настави във всяка истина ... и ще ви извести това, що има да бъде". Йоан 16:12,13.

Обаче след като апостолите заспали в смъртта, настъпило време, когато болшинството от Църквата започнало да пренебрегва Светилника и да търси за водачи човешки учители, а те, надути от гордост, си присвоили титли и служби и започнали да господаруват над божиято

наследие. Тогава постепенно се появила особена класа, наречена "духовенство", "която считала себе си и била считана и от други за подходящ водач във вярата и практиката извън Божието Слово. Така с времето се развила великата папска система, от неправилно почитане на грешни хора и пренебрегване Словото на непогрешимия Бог.

Разбира се, резултатите от пренебрегването на Истината били сериозни и лоши. Както всички знаем, църквата и цивилизованият свят са почти изцяло поробени от папската система и подведени да почитат традиции и веруя на хора. За освобождение от това робство и за Библията бил направен смел и благословен удар, известен като Реформация. Бог повдигнал смели поборници за Словото си, между които Лутер, Цвингли, Меланхтон, Нокс, Уиклиф и др. Те обърнали внимание на факта, че Папството оставило настрана Библията и я подменило с декрети и догми на църквата; посочили някои от погрешните му и учения и практики, наблягайки, че били изградени върху традиции, противни на Истината и в разрез с Божието Слово. Реформаторите и последователите им били наречени протестанти, защото протестирали против папството и твърдели, че Божието Слово е единственото правилно ръководство за вяра и практика. По време на Реформацията много верни души ходели в светлината, доколкото светела тогава, но оттогава насам протестантите прогресирали малко, защото вместо да вървят в светлината, се ограничили с любимите си водачи, желаещи да видят от Божието Слово само толкова, колкото видели последните и нищо повече. Те поставили граници по пътя на прогреса си към Истината, ограждайки се с малкото истина, която имали и голяма част заблуда, наследена от "майката" църква. Към така формулираните преди много години веруя, болшинството християни изпитват суеверна почит, като предполагат, че сега не може

да се знае за Божиите планове повече от това, което било известно на реформаторите.

Тази грешка им струвала скъпо, защото освен самият факт, че тогава от купищата смет на заблудата били открити само малка част от големите принципи на Истината, има особени нейни черти, които постоянно се изясняват, а от тях тези християни се лишили, поради фантазиите на веруята си. Да илюстрираме: По времето на Ной било истина, че приближава Потоп и който искал да вярва във всичко, който искал да върви в крак с тогавашната светлина, трябвало да вярва в това, докато Адам и другите не знаели нищо за това. Ако сега проповядваме настъпване на Потоп, не ще проповядваме истина сега, но съществуват обаче други диспенсиационни истини, чието време за разбиране настъпва постоянно и които, ако вървим в светлината на Светилника, ще трябва да знаем, така че ако притежаваме всичката светлина, подходяща преди няколко стотин години и само това, тогава в известна степен ще се намираме в тъмнина.

Божие Слово е огромен склад на храна за гладните странници по сияещата пътека. Там има мляко за бебета и силна храна за по-развитите. (1 Петър 2:2; Евреи 5:14) И не само това, то съдържа храна, пригодена за различни сезони и условия, а Исус казал, че верният слуга ще изнася храна на времето и за дома на вярата - "ново и старо" от склада. (Лука 12:42; Матей 13:52) Да се изнесат такива неща от някое сектарианско верую или склад, е невъзможно. От всяко такова можем да изнесем стари и добри неща, но нищо ново. Истината, съдържаща се в различните веруя на различните секти, е толкова затрупана и смесена със заблуда, че вътрешната ѝ красота и действителна стойност не се различават. Различните веруя постоянно си противоречат и сблъскват, а тъй като всяко твърди, че е основано на Библията, Божието Слово се обвинява в обърканост на мисли и очевиден раздор. Това породило обикновената поговорка: "Библията е стара цигулка, на която може да се свири всяка мелодия."

Колко добре изразява това днешното неверие - резултат от неправилното представяне на Божието Слово и характер от човешките традиции. Заедно с растежа и интелигентността си, човечеството не се покланя повече сляпо и суеверно на човешки мнения, но търси причина за надежда, която е в самите нас. Сериозният изследовател на Словото трябва да може винаги да посочи причината за надеждата си. Само Божието Слово може да умъдри и е полезно за поучение, "та човекът Божий да бъде съвършен, подходящо подготвен." (1 Петър 3:15; 2 Тимотей 3:15-17). Само това хранилище съдържа неизчерпаем запас от нови и стари неща - храна на време за домашните му. Сигурно никой, който вярва в твърдението на Писанията, че "пътят на праведният все повече и повече светлее, докле настане съвършен ден" ще започне да твърди, че съвършеният ден е настъпил по времето на Лутер. А ако не е така, ще бъде добре да внимаваме в Светилника си, като на "светило, което свети на тъмно място ДОКЛЕ СЕ ЗАЗОРИ ДЕНЯ." - 2 Петър 1:19.

Не е достатъчно да се намираме сега на светлата пътека. Ние трябва "да ходим в светлината," да продължаваме да вървим напред, иначе светлината, която не спира, ще ни отмине и ни остави в мрак. За мнозина е трудно, че седят, а не следват светлеещата пътека. Вземете библейски речник-конкорданси, изследвайте библейските текстове под думите „седа” и „стоя” и след това ги сравнете с намиращите се под думите „вървя” и „тичам” и ще откриете голям контраст: Човек "седи в тъмнина" и с "презреният," стои сред нечестивите, но "върви в светлината" и "тича за наградата." Исаия 42:7; Псалм 1:1; Евреям 12:1.

Съвършеното знание, това не е въпрос на миналото, но на бъдещето - надяваме се, най-близкото бъдеще и докато не признаем този факт, не сме готови да очакваме и приемем свежи открития за плана на нашия Отец. Наистина ние все още се връщаме към думите на пророците и апостолите за

всяко знание, настояще и бъдеще, не обаче защото те винаги са разбирали божииите планове и цели по-добре, отколкото ние, но защото Бог ги използвал като говорители ,за да съобщава на нас и цялата Църква през Християнския век Истината за плановите си,когато настъпи времето за това. Този факт е изобилно доказван от апостолите. Павел ни казва, че Бог направил известна на Християнската Църква тайната на волята си, която държал в себе си и никога преди не открил, макар че я записал в тъмни изказвания, които не били разбрани до определеното за това време, за да се отворят очите на разбирането ни и приемем "Вишното звание, предназначено изключително за вярващите от Християнския век. (Ефесяни1:9,10,17,18; 3:4-6). Това ни показва ясно, че нито пророците, нито ангелите разбирали значението на произнесените пророчества. Петър казва, че когато запитали, нетърпеливо искайки да узнаят значението им, Бог им казал, че истините, скрити в пророчествата им не били за тях, но за Християнския век. Той увещава Църквата да има надежда за още по-голяма милост (благоразположение, благословение) в тази посока - повече знание за божииите планове.- 1- Петър 1:10-13.

Макар Исус да обещал, че Църквата ще бъде водена в цялата Истина, очевидно откриването ѝ щяло да става постепенно. Докато Църквата, по време на апостолите, била свободна от много грешки, които се появили под и в папството, все пак не можем да допуснем, че ранната Църква е видяла толкова дълбоко и ясно Божия план, както това е възможно да се види днес. Очевидно е също, че различните апостоли проникнали в различна степен в Божия план, обаче всичките Писания били ръководени и вдъхновени от Бога, също както словата на апостолите. За да илюстрираме различията в знанието им, трябва да си припомним колебливостта за известно време на Петър и други апостоли, освен Павел, когато Евангелието започнало да отива при езичниците. (Деяния 10:28; 11:1-3; Галатяни

2:11-14) Несигурността на Петър била в забележителен контраст със сигурността на Павел, вдъхновен от думите на пророците, миналите божии действия и преките откровения, които получил.

Очевидно Павел имал по-изобилни откровения от всеки друг апостол, но не му било позволено да направи тези откровения да станат известни на Църквата, нито напълно ясни дори на другите апостоли (2 Коринтяни 12:4; Галатяни 2:2). И все пак в тези видения и откровения можем да видим полза за цялата Църква, защото макар на Павел да не било позволено да каже какво видял, нито да разкаже по отделно всичко, което знаел за божии тайни и бъдещите векове, все пак онова, което видял, дало сила, отсенка и дълбочина на значението на думите му, които в светлината на последвалите факти, изпълнения на пророчества и духовно ръководство, можем да приемем по-пълно сега, отколкото ранната Църква.

В потвърждение на гореизложеното, обръщаме внимание на последната библийска книга - Откровение, написана около 96г. сл. Хр. Уводните й думи я обявяват за особено откровение на неща, които не били разбирани преди. Това убедително доказва най-сетне, че по онова време Божият план не бил напълно открит, нито някога самата книга до сега. Всичко, което името й предлага е откриване - откровение. Що се отнася до ранната Църква, вероятно никой не е разбрал никаква част от книгата. Дори Йоан, който видял виденията, вероятно бил невежа за значението на онова, което видял. Той бил едновременно пророк и апостол и докато като апостол разбирал и учел онова, което било "храна на времето, " като пророк изрекъл неща, които щели да бъдат "храна" за домашните за бъдещи сезони.

През Християнския век, някои от светиите успели да разберат бъдещето на Църквата, изследвайки тази символична книга и без съмнение всеки, който я чел и разбрал дори част от ученията й, бил благословен, както

било обещано. (Откровение 1:3). Книгата била открита за такива винаги и по време на Реформацията се оказала важно помагало за Лутер, когато решил, че папството, на което бил съвестен служител, е всъщност "Антихриста", споменат от Апостола, чиято история, както виждаме сега, изпълва толкова голяма част от това пророчество.

Така постепенно Бог обявява истината си и открива изключителните богатства на милостта си, а междувременно понастоящем се открива много по-голяма светлина, отколкото по някое друго време в историята на номиналната Църква.

"И още по-нови хубости ще видим,
И още по-голяма светлина."

СТУДИЯ 2

СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА ВЪРХОВЕН ИНТЕЛИГЕНТЕН ТВОРЕЦ- УСТАНОВЕНО

Извън библейски доказателства, изследвани в светлината на разума.- Незащитима теория.- Разумна теория.- Божият характер- проявен. – Разумни изводи

Дори от гледна точка на скептика, разумното и непредубедено изследване на света на неизвестното, в светлината на това, което е известно, ще води безпристрастният и интелигентен мислител в посока на Истината. Очевидно е все пак, че без пряко откровение на Божиите планове и намерения, хората не ще могат да се доближат до Истината и достигнат до определени заключения. Но нека за момент оставим настрана Библията и погледнем нещата само от гледна точка на разума.

Онзи, който гледа небето с телескоп или само с естествените си очи и види необятността на творението, неговата симетрия, хубост, ред, хармония и разнообразие и все пак се съмнява, че Творецът на всичко това значително го превъзхожда в мъдрост и сила, или който може да допусне само за момент че този ред е настъпил случайно, без намеса на Творец, е до такава степен изгубил или пренебрегнал способността си да разсъждава, че трябва да се счита за такъв, какъвто самата Библия го нарича - безумен (такъв, който пренебрегва или му липсва разум) "Рече безумният в сърцето си, няма Бог." Станало обаче така, че Библията се оказала истинна, както всеки мислещ ум трябва да се убеди, защото очевидна от само себе си истина е, че всяко следствие има причина. Всяко растение и дори всяко цвете дават хиляди свидетелства по този въпрос. Сложността на устройството, изящната хубост на

формата и качеството, всичко говори за мъдрост и умение, надхвърлящи човешките. Колко късогледо е да се надуваме с човешкото изкуство и изобретателност, а да приписваме на простата случайност прецизността, единството и хармонията в природата, като в същото време отричаме, че природата има разумен Законодател.

Онези, които отричат съществуването на разумен Творец твърдят, че природата единствена е Бог и че от нея са се развили, без намесата на разум, всички растителни и животински форми, управлявани, както казват те от "закона за преживяване на по-приспособения" в един еволюционен процес. На тази теория липсват доказателства, защото всичко, което виждаме около нас, различните творения, са с фиксирана природа и не еволюират в по-висши форми и макар че онези, които поддържат теорията, са полагали постоянни усилия, не са успели да кръстосат различни видове или да произведат нови фиксирани вариации. Не е известен случай, когато един вид се е изменил в друг вид*. Макар че има риби, които могат да използват перките си за момент, като крила и летят извън водата и жаби които пеят, не е известно някога те да са се изменили в птици и макар че между животните има някои, които имат слаба прилика с човека, липсват напълно доказателства, че човекът е еволюирал от подобни творения. Напротив, изследванията доказват, че макар да могат да се появят различни вариации на същите видове, различни видове не могат да се кръстосват или един да еволюира в друг. По същата причина магарето и конят, макар и да си приличат, не могат да се считат за родственици, защото е добре известно, че потомството им е несъвършено и не може да се размножава никой от тези два вида.

* В интерес на някои читатели отбелязваме, че изменения като превръщането на гъсеница в пеперуда, не са промени в естеството. Гъсеницата е ларва, излюпена от яйце на пеперуда.

С положителност, ако неразумната природа беше Творец или изобретател, тя би продължила процеса и не би имало такова нещо като фиксирани видове, тъй като без интелигентност, нищо не би могло да достигне до фиксирано състояние. Еволюцията щеше да бъде факт и щяхме да виждаме около нас днес риби, превръщащи се в птици и маймуни, превръщащи се в човеци. Ние заключаваме, че тази теория е толкова противна на човешкия разум, както и на Библията, когато твърди, че интелигентни човешки същества са създадени от сила, лишена от разум.

Излагаме накратко, както следва една теория за сътворението (с изключение на самия човек) , към която нямаме сериозни възражения. Тя допуска, че различните видове понастоящем са фиксирани и неизменни, що се отнася до естеството или вида им и що се отнася до това, че макар сегашните естества да могат да се развиват към по-висок стандарт, дори към съвършенство, видовете или естествата завинаги ще останат същите. По-нататък тази теория допуска, че никой от фиксираните видове не е бил създаден първоначално така, но че в миналото се развили от земята чрез постепенните процеси на еволюцията от една форма в друга. Тези еволюции, под божествено установени закони, в които промените в храната и климата играли важна роля, може би продължили, докато били установени фиксираните видове, каквито са днес, след което не са възможни никакви промени тъй като крайната цел на Твореца била достигната. Макар че всяко от различните семейства растения и животни са податливи на подобрение или деградация, никое от тях не е податливо на промени, нито могат да произлязат от други семейства или видове, макар че всяко от тях може да достигне до съвършенството на фиксираната си природа. Тъй като целта на Твореца, що се отнася до естеството им, била достигната, по-нататъшна промяна е невъзможна.

Твърди се, че първоначалните растения и животни, от които произлезли настоящите фиксирани разновидности,

изчезнали преди сътворението на човека. Скелети и фосили на животни и растения, които не съществуват сега и са дълбоко под повърхността на земята, са в подкрепа на тази теория. Това гледище нито пренебрегва, нито отхвърля библейското учение, че човекът е пряко съвършено творение, създадено по умствения и морален образ на своя Творец, а не развит чрез процес на еволюция, но вероятно това гледище е валидно за останалото творение. Този възглед в никакъв смисъл не омаловажава, но подкрепя библейското твърдение, че такава, каквато е днес, природата ни учи, че я е уредило Интелигентно същество, което е и нейната първопричина. Нека човешкият разум направи най-доброто, на което е способен и проследи известните факти до разумни и компетентни причини, като отдава нужното на природните закони във всеки отделен случай; но зад цялата сложна машина на природата, стои ръката на великия й Автор, интелигентният, всемогъщ Бог.

Ето защо ние твърдим, че съществуването на интелигентен Творец, е ясно демонстрирана истина, доказателствата за която са около нас, да, и в нас; защото сме негово дело, чиято умствена и телесна сила говори за чудесно умение, което надхвърля разбирането ни. Той е също така проектант и творец на това, което наричаме природа. Ние твърдим, че Той заповядал и установил законите на природата, хубостта и хармонията й, чието действие виждаме и се възхищаваме. Ние инстинктивно почитаме и обожаваме този, чиято мъдрост е планирана и чиято сила поддържа и ръководи Вселената, този, чиято мъдрост и сила толкова неизмеримо превъзхождат нашите.

Да разберем съществуването на Всемогъщия Бог, означава да се убоим от всемогъщата му сила или го да видим обзет от благоволение и доброта, съответстващи на силата му. За този факт сме напълно уверени от същото доказателство, което имаме за съществуването му. Ние сме не само принудени да заключим, че Бог има сила и мъдрост, които неизмеримо превъзхождат нашите, но сме подтикнати

от разума да направим заключението, че и най-великото творение не е по-горе от Твореца си и затова трябва да направим извода, че и най-великото проявление на добродетелност и справедливост сред хората са нищожни, в сравнение с това на Твореца, както и че човешката мъдрост и сила са по-малки от неговите. Така пред мисловния ни взор са характера и атрибутите на великия Творец: Той е мъдър, справедлив, любящ и могъщ, а обсега му, по необходимост е неизмеримо по-широк от този на най-великото му творение.

Но по-нататък след като достигнахме до такова разумно заключение за съществуването и характера на Твореца ни, нека си зададем въпроса какво можем да очакваме от такова Същество? Отговорът е, че притежаването на такива атрибути разумно предполага тяхното упражняване и употреба. Божията сила трябва да бъде употребена в хармония със собствената му природа- мъдро, справедливо и добронамерено. Каквито и да са средствата за осъществяването им, каквото и да е действието на божията сила, крайният резултат трябва да съответства на природата и характера му, а всяка стъпка да е одобрена от безкрайната му мъдрост.

Какво би могло да бъде по-разумно от такова упражняване на сила, което виждаме, проявено в сътворяването на неизброими светове около нас и в чудното разнообразие на земята? Какво би могло да бъде по-съвършено от сътворяването на човека, надарен с разум и разсъждение, способен да разбере делата на Твореца си и прецени умениято, мъдростта, справедливостта и любовта му? Всичко това е разумно и напълно в съгласие с фактите, които ни са известни.

А сега дойде време за последното ни предположение. Не е ли разумно да предположим, че подобно безкрайно мъдро същество, създало творение, способно да разбере самия него и плана му, не ще бъде подбудено от любовта и справедливостта си да задоволи желанието на творението

си, като му даде известно откровение? Не е ли разумно да предположим, че Бог ще снабди човека с информация за целта на съществуването му и плановите му за бъдещето? От друга страна, ние задаваме въпроса, няма ли да бъде неоснователно да се предположи, че Творец, създал творение подобно на човека, надарил го със силата на разума, достигащ , не ще му даде Откровение за плановите си, за да посрещне копнежа му за знание на бъдещето? Подобно поведение би било неуместно, защото противоречи на характера, който логично приписваме на Бога, противоречи на правилния курс, който е контролиран от неговата справедливост и любов.

Бихме могли да допуснем, че при сътворяването на човека, божествената мъдрост решила, че не е целесъобразно да му гарантира знание за бъдещата му цел и участие в плановите на Твореца, но тогава сигурно Божествената Справедливост и Божествената Любов са настоявали, че творението ще се окаже до такава степен ограничено в способностите си, че постоянно ще се измъчва, объркано от съмнения, страхове и невежество; и като резултат, Божествената Сила щяла да действа при тези ограничения. Самият факт, че човекът може да разбере откровение на божествения план, имайки предвид допустимия характер на Твореца е изобилстващо основание за очакване, че Бог ще гарантира подобно откровение по време и начин, одобрени от мъдростта му. Така че предвид на тези разсъждения, дори ако сме невежи по въпросите на Библията, собствения ни разум би ни довел до извода да очакваме и следим за такова откровение, каквото Библията твърди, че е. Забелязвайки по-нататък реда и хармонията в творението въобще, проявени във великата процесия на сферите и системите, които поддържат времето и мястото си, не можем да не направим извода, че малките нередности, като земетресения, циклони и други са показатели, че не е свършено сработването на различните елементи на света

понастоящем. Уверение, че в края на краищата, на земята всичко ще бъде свършено и хармонично, както е на небето, с известно обяснение защо това не е така понастоящем, са въпроси, които не е неразумно мислещият човек да зададе, нито Творецът, чиято мъдрост, сила и доброжелателност са проявени, да отговори. Оттук следва, че би трябвало да очакваме откровението да включва такова уверение и обяснение.

След като установихме разумността на очакването си да получим откровение на божията воля и план за расата ни, в следващата глава ще изследваме общия характер на Библията, която твърди, че е точно такова откровение. И ако тя представя божия характер в свършена хармония с онова, което диктува разума, както беше обсъждано, ще трябва да направим извода, че по този начин тя се доказва, като необходимото и разумно очаквано откровение, а след това да приемем свидетелството ѝ като такова. Ако е от Бога, тогава ученията му, когато бъдат напълно разбрани ще се съгласуват с характера му, който разума ни уверява, е свършен в мъдрост, справедливост, любов и сила.

"О, вий блуждаещи навън умове,
 На творението чудесата следящи,
 На ваший Бог стъпките признайте,
 И глава пред него в поклон склонете!"

Славата ти, Боже, небесата изявяват.
 Във всяка звезда мъдростта ти сияе.
 А когато очи ни Словото ти зърнат,
 В редове вълшебни твоето име четем."

СТУДИЯ III

БИБЛИЯТА КАТО БОЖЕСТВЕННО ОТКРОВЕНИЕ – РАЗГЛЕДАНО В СВЕТЛИНАТА НА РАЗУМА.

Библейски твърдения и външни доказателства за достоверността ѝ. – Античност и съхранение. – Моралното ѝ влияние. – Подбуди на писателите. – Общ характер на Писанията. – Мойсеевите книги. – Мойсеевия Закон. – Особенности на управлението установено от Мойсей. – То не било система на свещенническо управление. – Инструкции за граждански управители. – Богати и бедни равни пред Закона. – Гаранции срещу злоупотреба с правата на народа. – Свещеничеството – необлагодетелствуванa класа. Как се издържала и т.н. – Предпазни мерки срещу подтискане чужденци, вдовици, сираци и слуги. – Библейски пророци. – Съществува ли всеобща връзка на единство между Закона, Пророците и писателите на Новия Завет? Чудесата не са неразумни. – Разумно заключение.

Библията е факел на цивилизацията и свободата. Благотворното ѝ влияние върху обществото е признавано от най-великите държавници, макар че в по-голямата си част, те гледали на нея през призмата на различни противоречиви веруя, които издигайки Библията, явно изопачават отвратително уче-

нията ѝ. Великата стара Книга за съжаление е изопачавана неумишлено от приятелите ѝ, много от които биха дали живота си за нея, и все пак и причиняват по-голяма вреда от враговете ѝ твърдейки, че подкрепя лелеяната им от дълго време погрешна концепция за Истината ѝ получена чрез традициите на бащите им. Дали те ще се събудят, преразгледат предсказанията си и объркат враговете ѝ, като ги разоръжат?

Тъй като светлината която получаваме от природата ни кара да очакваме от Бога по-пълно откровение от това което ни дава самата природа, разсъдливият, мислещият ум ще бъде готов да изследва всяко нещо което твърди, че притежава разумно външно доказателство, че наистина е такова твърдение. Библията твърди, че е такова божествено откровение. Тя идва при нас с подходящо външно доказателство за вероятната точност на твърденията ѝ, и ни дава разумна надежда, че едно по-задълбочено изследване ще разкрие по-пълно и по-положително доказателство, че наистина е Божие Слово.

Библията е най-старата съществуваща книга. Преживяла е бурите на тридесет века. Хора са се опитвали с всички възможни средства да я забранят и премахнат от лицето на земята. Те я криели, погребвали, считали за претъпление наказуемо с смърт притежаването ѝ, а онези които вярвали в нея били

жестоко и безмилостно преследвани, но книгата още живее. Докато днес много от враговете ѝ са в гроба, а стотиците томове написани да я дискредитират и отхвърлят влиянието ѝ са отдавна забравени, Библията си проправила път в всеки народ и език на земята. Направени били 200 нейни различни превода. Самия факт, че книгата преживяла толкова много столетия, въпреки несравнимите усилия да се забрани и унищожи е най-сетне силно обстоятелствено доказателство, че Великото Същество, което тя твърди е неин Автор е също и неин Съхранител.

Истина е, че моралното влияние на Библията също е добро. Онези, които изучават внимателно страниците ѝ са неизменно издигани към по-чист живот. Други съчинения върху религията и различните науки сторили добро, облагородили и благословили до известна степен човечеството, но всички те взети заедно не успели да донесат радост, мир и благословение на стенещото творение, което Библията донесла както на бедни и богати, така и на учени и неуки. Библията не е книга която трябва само да се чете. Тя е книга която трябва да се изучава внимателно и умно, защото божии помисли са по-високи от нашите помисли и пътищата му от пътищата ни. А ако желаем да разберем плана и помислите на безкрайния Бог, тря-

бва да напрегнем всичката си енергия за това важно дело. Най-богатите съкровища на Истината не винаги лежат на повърхността.

Тази книга постоянно посочва и се обръща към един забележителен характер – Исус от Назарет, който според нея е Божий Син. Отначало до край името, службата и делото му са забележителни. Че човек наречен Исус от Назарет живял и в известна степен бил забележителна личност по времето посочено от Библията е факт, потвърден и от историята, освен самата Библия. Това е напълно и по различен начин потвърдено. Че този Исус бил разпят защото се оказал противен на юдеите и свещенниците им е допълнителен факт извън доказателствата дадени от писателите на Новия Завет. Писателите на Новия Завет (освен Павел и Лука) били лично познати на учениците на Исус от Назарет, чийто учения излагат писанията им.

Съществуването на някаква книга предполага известна подбуда от страна на писателя ѝ. Затова ние запитваме, какви подбуди биха могли да вдъхновят тези мъже да прегърнат каузата на тази личност? Той бил осъден на смърт и разпят от юдеите като злодей и най-религиозните от тях одобрили и искали смърта му, като такъв, който не е достоен да живее. Прегръщайки каузата му и разгласявайки ученията му, те събуждали

презрение и жестоко преследване, рискували живота си и в някои случаи дори пострадали мъченически. Допускайки, че докато бил жив Исус бил забележителна личност, както в живота, така и в учението си, от какви подбуди са се ръководели някои за да прегърнат каузата му след като умрял? Особено след като смъртта му била толкова позорна? Ако предположим, че писателите измислили разказите си и че Исус е тяхен въображаем герой, колко абсурдно ще бъде да се предположи, че нормални хора, след като твърждали, че Исус е Син Божий, че се родил по свърхестествен начин, имал свърхестествени сили с чиято помощ лекувал прокажени, възвръщал зрението на сляпо родени, отварял ушите на глухи и дори възкресявал мъртви, колко абсурдно е да се предположи, че ще нагласят разказ за този характер, заявявайки, че малка група негови врагове го екзекутирали, като престъпник, докато в същото време приятелите и учениците му, а сред тях и самите писатели го забравили и избягали в момента на изпитанието?

Факта че светската история в някои отношения не е съгласна с тези писатели, не трябва да ни кара да гледаме на писанията им, като на неистинни. Онези които правят подобно заключение ще трябва да посочат и докажат подбудата на писателите да свидетелствуват лъжливо. Какви мотиви са ги

ръководели? Разумно ли е да са се надявали на щастие, слава, власт, или някакъв земен успех? Бедността на Исусовите приятели и непопулярността на самия им герой в сравнение с голямите юдейски религионисти, противиречи на подобна мисъл. Факта, че умрял, като злодей, смутител на мира и това, че нямал репутация, не давало надежда за завидна слава или земен успех на онези, които биха се опитали да възстановят учението му. Напротив, ако целта на онези, които проповядвали Исус била такава, нямаше ли бързо да се откажат откривайки, че то носи позор, преследване, затвор, бой и дори смърт? Разума ясно учи, че хора които пожертвували дом, репутация, почит и живот, които не живяли за удоволствие сега, но чиято главна цел била да издигне брата им човека и които внушавали морал от най-висш тип, не само имали мотив, но че мотива им бил чист, а целта им в огромна степен сублимна. Освен това разума заявява, че свидетелството на такива хора, подбудено само от добри и чисти мотиви е десет пъти по-ценно от това на обикновенните писатели. Тези хора не били фанатици. Те били хора на здравия разум и в всеки случай представяли причината за вярата и надеждата си и били упорито верни на разумните си убеждения.

Онова което отбелязахме тук е също така

приложимо и към различните писатели на Стария Завет. Те били главно хора, забележителни с верността си към Бога, а историята им като безпристрастен документ осъжда слабостите и недостатъците им и хвали добродетелите и верността им. Това би трябвало да изненада онези, които допускат, че Библията е манипулирана история, предназначена да внуши страх на хората с цел преклонение пред една религиозна система. В Библията има прямота, която я подпечатва като истинна. Негодници които желаят да представят за велик някой човек и особено ако искат да представят някои от писанията му за вдъхновенни от Бога, без съмнение биха обагрили характера му, като безупречен и благороден до крайна степен. Факта че подобна цел не е преследвана в Библията е *разумно* доказателство, че не е мошенически съчинена да мами.

След като имаме причина да *очакваме* Откровение на Божията воля и план и намирайки, че Библията, която твърди че е това Откровение е написана от хора в чиито мотиви не виждаме причини да ги оспорваме, но напротив виждаме причина за одобрение, нека изследваме характера на Писанията за които се твърди, че са боговдъхновенни за да видим дали ученията им съответствуват на характера, който *разумно* приписахме на Бога и дали носят вътрешно

доказателство за истинност.

Първите пет книги на Новия Завет и няколко от Стария са разкази или истории на факти известни на писателите и гарантирани от характера им. Ясно е на всички, че не е нужно специално откровение само просто да се каже истината по въпроси с които били интимно и напълно запознати. Все пак, тъй като Бог искал да направи откровение на хората и факта че историята на минали събития има работа с това откровение, това ще бъде подходяща основа за да предизвика намеса – разумна такава и че Бог би надзиравал и уредил така, че честният писател, който избрал за делото си, да бъде в контакт с нужните факти. Вероятността на историческите факти на Библията почива почти изцяло на характерите и мотивите на писателите им. Добри хора няма да говорят лъжи. Чистия извор няма да даде горчива вода. Обединеното свидетелство на Писанията прави да замлъкне всяко подозрение, че авторите им ще говорят или вършат зло за да последва добро.

Когато казваме че известни библейски книги са просто верни и грижливо пазят историята на бележити събития и лица от тяхно време, като кн. на Царете, Летописите, Съдиите и т.н., това по никакъв начин не прави невалидна истинността им. Когато си спомним, че Еврейските Писания съдържат

история, както и Закон и пророци и че историята и родословията им и т.н. са по-изрични при детайлизиране на обстоятелствата, поради очакване, че обещания Месия ще дойде в частност по линията на Авраам, виждаме причина за записване на известни исторически факти, които са разгледани неделикатно в светлината на двадесетия век. Така например ясен запис за произхода на моавците и амонците и отношението им към Авраам и израилитяните, по всяка вероятност бил необходим за историка за разбиране историята на народността им (Битие 19:36-38). По същия начин са описани децата на Юда от които произлезъл Давид, царят чрез когото се проследява назад до Авраам родословието на Мария, майката на Исус, както и това на съпруга ѝ Йосиф (Лука 3:23,31,33,34; Матей 1:2-16) Несъмнено по-важна била необходимостта от съответно установяване родословието, тъй като от това племе (Битие 49:10) щял да дойде управляващия израелски цар, както и обещания Месия. Затова малките подробности на детайлите не били давани при други случаи. Битие 38 гл.

Може да съществуват подобни или различни причини за други исторически факти записани в Библията, ползата от които можем да разберем постепенно, които ако и да не са исторически са само трактати

по морал, които могат да липсват без някаква вреда, но никой с основание не може да каже, че Библията някъде поощрява нечистотата. Освен това ще бъде добре да помним, че същите факти биха могли да бъдат изразени повече или по-малко деликатно на някой друг език и че докато преводачите на Библията с право са добросъвестни за да махнат нещо от текста, все пак живяли в време по-малко придирчиво в избора на рафинирани изрази от нашето. Същото може да се допустне и за ранните библейски времена и начина им на изразяване. Сигурно най-придирчивите не могат да възразят по този въпрос за някой израз в Новия Завет.

МОЙСЕЕВИТЕ КНИГИ И ЗАКОНИТЕ ПРОВЪЗГЛАСЕНИ В ТЯХ

Първите пет книги на Библията са известни, като петте книги на Мойсей, макар че никъде не споменават името му като автор. Извода, че са написани от Мойсей или под надзора му е разумен, като разказа за смърта и погребението му бил добавен по подходящ начин от секретаря му. Липсата на положително твърдение, че книгите са написани от Мойсей не е доказателство против подобна мисъл, защото ако ги е написал друг за да измами и излъже, то той сигурно би твърдял, че са написани от велик държавник, водач

на Израел за да подсили измамата си. (Второзаконие 31:9-27) За едно нещо сме сигурни и то е, че Мойсей извел еврейския народ от Египет. Той ги организираше като народ под законите изложени в тези книги, а еврейския народ по общо съгласие твърдял в продължение на три хиляди години, че книгите му са подарък от Мойсей и ги считали за толкова свещенни, че йота или заглавие не трябвало да се променя – като по такъв начин давали увереност за чистотата на текста.

Писанията на Мойсей съдържат единствената заслужаваща доверие история, която съществува, за епохата която проследява. Китайската история се преструва че започва с сътворението, разказвайки как Бог излезъл с лодка и вземайки в ръката си бучка земя я хвърлил в водата. Бучката земя станала този свят и т.н., но цялата история е дотолкова лишена от разум, че и малко дете не може да бъде измамено от нея. Напротив разказа даден в Битието започва с разумното предположение, че Бог, Твореца, една разумна Първопричина вече съществувал. Този разказ не се занимава с това, има ли Бог начало, но с делото му и систематично уредения му прогрес. "В начало създаде Бог небето и земята." След това, пристъпвайки към произхода на земята, без подробности или обяснения (разказа за шесте дни-епохи) по

приготвянето ѝ за човека продължава. Този разказ е съществено потвърден от светлината натрупана от науката в продължение на четири хиляди години. Затова е далеч по-разумно да приемем твърдението, че автора му Мойсей е боговдъхновен, вместо да мислим, че интелигентността на един човек е превъзхождала интелигентността, комбинирана с изследванията на останалото човечество в продължение на три хиляди години, подкрепено от съвременни инструменти и милиони средства.

Погледнете след това системата от закони положени в Писанията. Те сигурно нямали равни на себе си, както по онова време, а и след това, дори до днес. Законите на нашия век са основани на принципи положени в Закона на Мойсей и оформени от хора, които считали Закона на Мойсей за произхождащ от Бога.

Десетте заповеди са кратък синопсис на цялия Закон. Декалога предписва кодекс за обожаване и морал, който би трябвало да порази всяки, който изучава Библията, като нящо забележително и ако преди не е бил известен и се намери сега сред руините и реликвите на Гърция, Рим или Вавилон (народи които се издигали и отново падали, дълго след като били дадени Законите) биха се считали за чудотворни, ако не и свърхестественни. Но познаването им, както и

познаването на твърденията им, породило известно безразличие, така че реалното им величие остава незабелязано, само с изключение на малцина. Наистина заповедите не учат за Христа, но те не били дадени на християните, но на евреите, не да учат вяра в изкуплението, но да убедят човеците в греховността им и нуждата от изкупление. Същността на заповедите са в голяма степен резюмирани от знаменития основател на християнството в думите: "Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърдце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила" (Второзаконие 1:15) и "Да възлюбиш ближния си, както себе си." - Марко 12:30,31.

Управлението установено от Мойсей се различавало от всички други древни и съвременни управления по това, че твърдяло, че е управление на самия Творец и народа бил отговорен пред него. Законите и институциите им - граждански и религиозни твърждали, че произлизат от Бога и както ще видим сега, били в съвършенна хармония с онова, което разума ни учи, че е божия характер. Скинията в центъра на стана имала в отделението си "Светая Светих," проявление на Бог Иеова и присъствието му като тяхен Цар, откъдето посредством свърхестественни средства получавали инструкции за управляване делата им, като народ. Отряд священ-

ници бил натоварен с грижата за Скинията и само чрез тях бил позволен достъп и общуване с Бог Йеова. Първата мисъл на някои в връзка с това може би ще бъде! "Ах! Ето целта на организацията им. С тях както и с други народи, свещенниците управлявали народа внушавайки му доверие и възбуждайки у него страх за своя почит и полза." Но поспри приятелю! Нека не твърдим прибързано нящо, когато съществува добра възможност за изследване на въпроса с помоща на факти. Не е разумно да се правят прибързани заключения без факти. Доказателства на които не е отговорено противоречат на подобни предположения. Правата и привилегиите на свещенниците били ограничени. На тях въобще не им била дадена никаква гражданска власт и били напълно лишени от възможност да използват служебното си положение за да се налагат на правата или съвеста на народа. И тази уредба била направена от Мойсей, а самият той бил член на свещенническата линия.

Като Божий представител при извеждане на Израел от египетско робство, силата на обстоятелствата централизирали управлението в ръцете му и направили кроткия Мойсей автократ в власт и авторитет, но поради кротостта си той фактически бил свърхнатоварен слуга на народа, чийто живот бил изтощен от обременителните грижи на

положението му. В този критичен момент бил установен граждански ред – управление, което по самата си същност било демокрация. Нека не бъдем неправилно разбрани. От гледна точка на невярващите, управлението на Израел било демокрация, но от тяхна собствена гледна точка, то било Теокрация, т.е. Божественно управление, защото законите дадени от Бога чрез Мойсей не позволявали промени. Те не трябвало нито да добавят нито да отнемат от законовия си кодекс.

Погледнато от тази гледна точка, управлението на Израел било различно от всяко друго гражданско управление преди и след това. "Тогаз рече Господ Мойсею, събери ми седемдесет мъже от израеливите старейшини, които познаваш, че са старейшини на хората и надзиратели техни и доведи ги в Скинията на събранието за да застанат там с тебе и аз ще слеза и ще говоря там с тебе и ще взема от духа, който е на тебе и ще туря на тях и ще носят товара на хората наедно с тебе за да го не носиш сам." (Числа 11:16,17) Виж също от 24 до 30 стих, като пример за истинско държавничество и кротост. Повтаряйки този въпрос Мойсей казва: "Тогаз взех началниците на племената ви, мъдри мъже и познати (влиятелни) и поставих ги началници над вас, хилядоначалници и стотначалници и петдесетоначалници и десето-

началници и надзиратели в племената ви."— Второзаконие 1:15; Исход 18:13-26.

Става ясно, че изтъкнатия законодател, бил далеч от това да търси увековечаване или увеличаване на власта си, поставяйки управлението на народа под контрола на пряките му роднини от свещенническото племе, използвайки религиозния им авторитет да оковат правата и свободите на народа. Тъкмо напротив той, въвел за народа форма на управление пресметнато да култивира дух на свобода. Историите на други народи и управници не сочат подобно нещо. В всеки случай управника е търсели собственото си възвеличаване и по-голяма власт. Дори в случаите когато такъв подпомагал установяването на република от последващите събития ставало ясно, че прави това с цел да спечели народното благоволение за увеличаване на собствената си власт. В положението в което се намирал Мойсей, някой амбициозен мъж ръководен от политически съображения и опитващ се да увековечи измамата в ущърб на народа, би работил за по-голямо централизиране на власта в свои и на семейството си ръце, особено когато това изглеждало лесна работа поради религиозния авторитет, който почти бил на страната на това племе и поради твърдението на народа, че е управляван от Бога от Скинията. Не е възможно да се допу-

стне, че човек способен да създаде такива закони и управляващ такъв народ, ще бъде до такава степен нечувствителен, че да не види каква би могла да бъде тенденцията на поведението му. Управлението на народа поставено в собственните им ръце било толкова голямо, че иакар да имало условие по-тежките случаи които управителите не могли да решат и трябвало да предават на Мойсей, все пак самите те решавали какви случаи да се предоставят на него. "Всяка работа, която е мъчна за вас отнасяйте до мене и аз ще я слушам." - Второзаконие 1:17.

Погледнато от тази страна, Израел бил република, чийто служители действували под божественно поръчение. А за да се объркат онези, които невежественно твърдят, че Библията санкционира имперско управление над народа, вместо управление на "народа чрез народа" ще отбележим, че републиканската форма съществувала в продължение на повече от четиристотин години. Тя била променена в царство по настояване на "старейшините" без божие одобрение, който казал на Самуил, който действувал тогава като един вид неофициален президент; "Послушай гласа им и постави им цар защото не отхвърлиха тебе, но мене отхвърлиха за да не царувам над тях." Самуил обяснил как правата и свободите им не ще се съблюдават и как при тази промяна ще

станат слуги и все пак народа бил увлечен от популярната идея илюстрирана около тях от другите народи. (1-ва Царе 8:6-22) При разглеждане описанието на *желанието* им да имат цар, който не е впечатлен от мисълта, че Мойсей би могъл да се установи стабилно, като глава на велика империя и то не много трудно.

Докато Израел, като цяло съставлявал една нация, все пак племенното разделение било винаги признавано след смъртта на Яков. Всяко семейство или племе, по общо съгласие избирало или признавало известни членове за свои представители или началници. Този обичай продължил дори и по време на продължителното им робство в Египет. Те били наречени началници или старейшини и на тях именно Мойсей предал почитта и власта на гражданското управление, докато ако пожелал да съсредоточи в себе си и семейството си власта, те щяха да са последните почетени с власт и служебно положение.

Инструкциите дадени на определените за гражданско управление, като от Бога са модел на простота и чистота. Мойсей заявява на народа, като съдиите го слушали: "И заповядах на съдиите ви в онова време и реках: Слушайте съдбите на братята си и съдете праведно между човека и брата му и чуждия му. В съда да не гледате на лице. Да

слушате малкия както голямия. Да нямате страх от човеческо лице, защото съдът е божий и всяка работа, която е мъчна за вас, отнасяйте до мене и аз ще я слушам." (Второзаконие 1:16,17) Такива трудни случаи след смъртта на Мойсей били довеждани право при Бога чрез Първосвещеника. Отговора бил ДА или НЕ чрез Урим и Тумим.

Предвид тези *факти*, какво ще каже теорията, която допуска, че книгите били написани от свещенници мошеници за да си осигурят влияние и власт над народа? Възможно ли е хора като тях за подобна цел да съчинят писания, разрушаващи целите, които си поставили предварително – писания които убедително доказват, че велика началник на Израел, който бил от собственото им племе, по божие настояване лишил свещенничеството от гражданска власт, давайки я в ръцете на народа? Ще счете ли някой такова заключение за разумно?

И отново заслужава да се отбележи, че законите и на най-напредналата цивилизация днес не предвижда по-грижливо, богати и бедни да бъдат поставени на едно равнище по отговорност пред гражданския закон. Мойсеевите закони не правели никакви разграничения. Що се касае до предпазването на народа от опасността случайно някой да обеднее много, а друг изключително да забогатее и се усили, никой друг

национален закон не е бил издаван, който толкова грижливо да спазва този пункт. Мойсеевия Закон предвиждал всяка петдесета година-юбилейна година за възстановление и реституция, като по такъв начин предотвратявал абсолютното отчуждение на собствеността. С това Закона пречел на натрупването ѝ в ръцете на малцина. (Левит 25:9, 13-23, 27-30) Фактически те били учени да се считат за братя и да действуват съответно. Да си помагат едни други без компенсация и да не вземат лихва един от друг. Виж Исход 22:25; Левит 25:36,37; Числа 26:52-56.

Всички закони били направени публично достояние, като по този начин се предотвратявало хитри хора да се месят успешно в правата на народа. Законите били изложени по такъв начин, че всеки който желае да може да ги препише, а с оглед най-бедните и неукни от тях да ги знаят се вменявало в задължение на свещенниците да ги четат на народа на седмичните им празници. (Вторазаконие 31:10-13) Разумно ли е да се допусне, че подобни закони и институции са замислени от лоши хора, или от хора планиращи да измамят и лишат народа от свободи и щастие? Подобно предположение ще бъде неразумно.

Що се касае до правата и интересите на чужденците и враговете, Мойсеевия закон

изпреварил с 3,200 години времето – ако разбира се законите на повечето цивилизовани народи днес са равни по справедливост и благоволение.

Четем: "И същия закон ще бъде за туземеца и за чужденеца, който е пришелец между вас."– Исход 12:49; Левит 24:22.

"И когато някой пришелец се засели при тебе в нашата земя, да го не притеснявате. Пришелецът, който се е заселил при вас, да ви бъде като един ваш туземец и да го обичаш, като себе си, защото пришелци бяхте в египетската земя."– Левит 19:33,34.

"Ако срещнеш на *неприятеля* си вола, или осела му заблудил се, непременно да му го закараш. Ако видиш на *враждебника* си осела, че е паднал под товара си и ти се иска да отбегнеш и да не му помогнеш, непременно трябва с него наедно да помогнеш".– Исход 23:4,5.

Дори нямите животни не били забравени. Проявата на жестокост към тях, както и към човешки същества била стриктно забранена. Вола не трябвало да бъде с вързана уста докато вършее зърното поради добрата причина, че всеки работник заслужава прехраната си. Дори вола и магарето не трябвало да орат заедно, поради нееднаквата си сила и крачка. Това щяло да бъде жестокост. За тях също била предвидена почивка. – Второзаконие 25:4; 22:10; Исход 23:12.

Някои може да твърдят, че свещеничеството било себелюбива институция, защото племето на левитите било подържано от годишен десятък, или десет процента от индивидуалното производство на братята им от другите племена. Този факт обявен по такъв начин е непочтенно представен от скептиците, които по възможно най-невежествен начин представят в неправилна светлина едно от най-забележителните доказателства за божие участие в организацията на тази система и че това не било дело на себелюбиво и интригантско свещеничество. Разбира се то не рядко е представяно в погрешна светлина от съвременното свещеничество, което настоява за подобна система сега, използвайки го, като прецедент, без да споменават условията на нещата върху които било основано, или начина им на заплащане.

Фактически то било основано на стриктно равенство. Когато Израел влезъл в притежание на Ханаанската земя, левитите сигурно също имали право да участвуват в разделянето на земята както другите племена и все пак с изрична божия заповед не получили нищо от нея с изключение на различни градове и села за местопребиваване, разпръстнати сред различните племена, които трябвало да обслужват религиозно. Девет пъти била дадена тази забрана преди разделянето на земята. Вместо земята трябвало

да им се предвиди сигурен еквивалент и затова *десятъка* бил това разумно и справедливо предвиждане. Но това не е всичко. Макар че десятъка както вече видяхме е справедливо задължение, той не бил принудителен като данък, а трябвало да се плаща като волно пожертвование и никаква заплаха не ги обвързвала да правят тези пожертвования. Всичко било оставено на съвеста им. Единственните увещания към народа по въпроса са както следва:

"Внимавай на себе си, да не оставиш никога левитина, колкото време живееш на земята си." (Второзаконие 12:19) "И левитина който е отвътре вратата ти да го не оставиш, защото той няма дял, нито наследство с тебе в земята."- Второзаконие 14:27.

Ние питаме: Разумно ли е да предположим, че този ред на нещата е установен от себелюбиви и амбициозни свещенници? Уредба с която лишаваш себе си от наследство и ставаш зависим от подкрепата на братята си? Не ни ли учи разума на противоположното?

В хармония с това и еднакво неизключващо всяка друга основа освен тази, която твърди, че Бог е Автор на законите е факта, че нямало никаква специална наредба за почитане на свещенничеството. В нищо измамниците не биха били по-загрижени от това да си осигурят почит и респект и най-

сурови наказания и проклетия за онези, които ги пренебрегват. Но тук няма нищо подобно. Не е предвидена никаква специална почит, преклонение, имунитет от насилие или обида. Общият закон който не правел разлика между класите и не осигурявал привилегии на отделни личности бил единственната им закрила. Това е още по-забележително защото третирането на слуги, странници и възрастни хора били предмет на особено законодателство.

Например: "И чужденецът да не притесняваш, нито да го насилствуваш. Да не угнетявате ни една *вдовица* или *сираче*. Ако ги угнетите някак и извикат към мене (Бог), непременно ще послушам гласа им и гневът ми ще се разпали и ще ви убия с нож и жените ви ще бъдат вдовици и чадата ви сирачета." (Исход 22:21-24; 23:9; Левит 19:33,34) "Да не онеправдаваш *сетен сиромаш* и беден от братята ти или от чужденците, които са в земята ти, отвътре вратата ти. В същия ден дай заплатата му, преди да зайде слънцето на нея, защото е сиромаш и има надеждата си на нея, за да не извика против тебе към Господа и ти бъде грях." (Левит 19:13; Второзаконие 24:14,15; Исход 21:26,27) "Пред бялите коси да ставаш и да почиташ старческото лице и да се боиш от твоя Бог." (Левит 19:32; виж също Левит 19:14) Всичко това и все пак нищо особено за священ-

ници и левити или за десетъка им.

Санитарните разпореждания на Закона, толкова необходими за бедният и дълго подтискан народ, заедно с нарежданията и ограниченията до чисти и нечисти животни, които могат или не могат да се ядат, са забележителни и биха били от интерес заедно с други негови черти. Ако мястото позволяваше разглеждането им, щеше да се види, че Закона е наравно, ако ли не и предварил последните заключения на медицинската наука по въпроса. Мойсеевия закон има също така образен характер, но това трябва да оставим за разглеждане в бъдеще. Дори бързият ни поглед ни дава изобилни доказателства, че Закона който съставлява самата рамка на цялата система на разкритата религия, която останалата част от Библията доразвива е наистина чудесно проявление на мъдрост и справедливост, особено когато се вземе под внимание датата.

В светлината на разума всички трябва да признаем, че това не доказва, че е дело на хитри и зли хора, но че съответствува точно на онова, което природата ни учи, че е божия характер. Това е доказателство за неговата мъдрост, справедливост и любов. Освен това, очевидно набожния и благороден законодател, Мойсей, отрича, че законите са негови собствени и ги приписва на Бога. (Исход 24:12; Второзаконие 9:9-11; Исход

26:30; Левит 1:1) Предвид чертите на характера му и заповедите му до народа да не лъжесвидетелствува и страни от лицемерие и лъжа, разумно ли е да се мисли, че такъв човек лъжесвидетелствувал и пробутал собствените си възгледи и закони за божии? Трябва да помним също, че изследваме сегашните копия на Библията и че затова честността с която тя е толкова забележителна е в същата степен приложима и към наследниците на Мойсей. Ако между тях е имало лоши хора, които търсели собственото си, а не народното добро, очевидно не са подправяли Светите Писания, които и до ден днешен са чисти.

ПРОРОЦИТЕ НА БИБЛИЯТА

Хвърлете поглед сега към общата характеристика на Библейските пророци и свидетелствата им. Един по-скоро забележителен факт е, че пророците с малки изключения не били от свещенническата класа. В онова време пророчествата им били въобще против разложеното и приспособленческо свещенничество, както и към склонниият към идолопоклонство народ. Главна мисъл на свидетелствуването им от божия страна към народа били главно упреци за грехове, съпроводено с предупреждение за приближаващо наказание, заедно с което понякога намираме

обещания за бъдещи благословения, след като се очистят от греха и се върнат към божията милост. Преживяванията на по-голямата част от тях съвсем не са за завиждане. Обикновено всички те били хулени и насилственно умъртвени. Виж 3-та кн. на Царете 18:4,10,17,18; 19:10; Йеремия 38:6 Евреем 11:32-38. В някои случаи изминали години преди да се признае истинския им характер на Божии пророци.

Но ние говорим това за пророческите писатели, чийто изрази потвърждават, че са пряко вдъхновени от Бог Иеова. Добре е в връзка с това да си спомним, че при даването на Закона на Израел, нямало свещенническа намеса. Той бил даден на народа чрез ръката на Мойсей. (Исход 19:17-25; Второзаконие 5:1-5.) Освен това, било вменено в задължение на всеки, който види нарушение на Закона да укори грешника. (Левит 19:17) Така всеки имал власт да поучава и укорява но и тогава, както и в наши дни, болшинството било погълнато от грижи за преуспяване и станали безразлични и нерелигиозни. Сравнително малко изпълнявали изискването да укоряват греха и увещават към благочестие. Проповедниците които правели това са наречени „пророци“ както в Стария, така и в Новия Завет. Термина пророк, както обикновено е употребен означава *„обществен обяснител.“* Общественните учители на идо-

лопоклонниците също били наричани така. Например: Пророци на Ваал" и т.н. Виж 1-во Коринтяни 14:1-6; 2-ро Петрово 2:1; Матей 7:15; 14:5; Неемия 6:7; 3-та кн. на Царете 18:40; Тит 1:12.

Пророчествуването в обикновения му смисъл на поучаване, след това станало популярно с известна класа и се изродило в фарисейство-поучаване вместо на божните заповеди – традициите на дедите, противопоставяне на истината и превръщането им в лъжепророци или лъжеучители. Матей 15:2-9.

От голямата класа наречени пророци, в различно време Бог Иеова избирал някои на които давал особено поръчение да произнасят речи, относящи се понякога до неща, които били под ръка, а в други към бъдещи събития. Към писанията на тази класа, говорили и писали движени от святия дух насочваме внимание сега. Те с пълно право могат да бъдат определени, като

БОЖЕСТВЕННО УПЪЛНОМОЩЕНИ ПРОРОЦИ.

Припомняйки си че пророците били главно хора от народа, без издръжка от десетъка на свещенническото племе и когато към това вземем под внимание факта, че те често не само порицавали царе и съдии, но също така и свещенници, (макар че порицавали не службата, а личните грехове на хората, които

ги заемали), става очевидно, че не е разумно да считаме, че пророците са свещенници от някаква свещенническа лига или други фабрикуващи лъжливи неща в Божие име. Разума в светлината на фактите противоречи на подобни подозрения.

Ако не намерим причина за съмнение в мотивите на различните Библейски писатели, но установим, че духа на различните ѝ части е дух на праведност и Истина, нека си зададем въпроса, дали съществува някакво звено, или връзка на единство между писанията на Мойсей, на другите пророци и писателите на Новия Завет. Ако наистина намерим някаква обща линия на мисъл, преплетена с Закона, пророците и Писанията на Новия Завет, които покриват период от 1,500 години, всичко това взето в връзка с характера на писателите ще бъде добра причина за признаване твърдението им, че са божествено вдъхновени, ако в частност, темата обща за всеки от тях е велика и благородна, пасваща добре с осветения ни обикновен смисъл, което ни учи за характера и атрибутите на Бога.

Това и намираме: Един план, дух, намерение и цел обхващат цялата книга. Началните ѝ страници описват сътворението и падението на човека. Заключителните ѝ страници разказват за възстановлението на човека от това падение, а средните сочат

успешните стъпки на Божия план за осъществяване на целта. Хармонията и все пак контраста на първите три и последните три глави на Библията са поразителни. Едните описват първото сътворение, другите подновеното или възстановено творение с вдигане греха и проклятието му. Едните сочат Сатаната и злото навлизащи в света за да мамят и рушат, другите описват премахването на неговото дело. Унищожените – възстановени, злото заличено и Сатаната унищожен. Едните сочат власта изгубена от Адам, другите я сочат възстановена и завинаги установена от Христос и волята Божия вършена на небето и земята. Едните сочат греха, като причина за деградация, срам и смърт – другите сочат наградата за праведност – слава, почит и живот.

Макар написана от много пера по различно време и при различни обстоятелства, Библията не е просто сборник от морални предписания, мъдри мисли и утешителни думи. Тя е нещо повече. Тя е разумно, философско и хармонично твърдение за причините на злото в света днес. Тя е единствения лек и крайния му резултат, както е видян от божествената мъдрост, която видяла края на плана преди началото му, като чертаела пътя на Божия народ за неговото издигане и укрепване с много големи и скъпоценни обещания, които ще се осъще-

ствят в определеното време.

Учението на кн. Битие е, че човека бил изпитан в състояние на първоначално съвършенство в лицето на един негов представител, който не устоял и че сегашното несъвършенство, болести и смърт са резултат от това, но че Бог не го забравил и че в крайна сметка ще го възстанови чрез Изкупител, роден от жена (Битие 3:15) Това се поддържа и разработва по всякакъв начин. Необходимостта от смърт на Изкупител в жертва за греховете и праведността му, като покривало за греховете ни, е показано в обличането на Адам и Ева в кожи, в приемане приношенията на Авел, в олтара на Исаак, в смъртта на различните жертви чрез които патриарсите се приближавали при Бога, и които установени от Закона просъществували през юдейския век. Макар и кредитирани с леко разбиране значението на някои от изразите им (1-во Петрово 1:12) пророците споменават, че греховете лежат върху определено лице, а не върху нямо животно. В пророческо видение те виждат онзи, който ще ги изкупи и ще освободи човешката раса. Той бил воден като "агне на заколение" че "биенията на човешката раса бяха върху него" и че "с страданията му се изцелихме." Те го рисували като "презрян и отхвърлен от хората," мъж на скърби и навикнал на страдания" и заявили че "наис-

тина взе на себе си болестите ни." (Исаия 53:3-6) Те споменали къде ще се роди Освободителя, (Михей 5:2) уверявайки ни, че това "не ще бъде за себе си." (Даниил 9:26) Те споменават различни негови особености – че щял да бъде "праведен" и свободен от "измама," "насилие" или някаква справедлива причина за смърт, (Исаия 53:8,9,11) че ще бъде предаден за тридесет сребърника; (Захария 11:12) че при смърта си ще се счете с престъпниците; (Исаия 53:12) че нито една негова кост не ще бъде счупена; (Псалом 34:20; Йоан 19:36) и макар, че щял да уире и да бъде погребан, плътта му нямало да се разложи, нито щяла да остане в гроба. – Псалом 16:10; Деяния на Ап. 2:31.

Писателите на Новия Завет, ясно и все пак просто записали изпълнението на предсказанията за Исус от Назарет и с логически разсъждения сочат, че *"изкупителната цена"* която дал била нужна, както било предсказано в Закона и Пророците, преди да бъдат заличени греховете на света. (Исаия 1:18) Те трасирали цялия план по най-ефективен начин без да апелират към предраждящите нито към страстите на слушателите си, но само към просветления им разум, давайки възможност да се намери навсякъде някое забележително, подробно и убедително разсъждение по някой от въпросите. Виж Римляни 5:17-19 и нататък до 12 глава.

Мойсей посочил в Закона, не само нуждата от жертва, но така също и измиването на греховете и благославянето на народа под власта на великия Освободител, чиято власт и авторитет заявява той, ще превъзхождат широко собствените му, макар че ще бъде "като него." (Второзаконие 18:15-19) Обещаният Благословител и Освободител ще благослови не само Израел, но чрез него и всички племена на земята. (Битие 12:3; 18:18; 22:18; 26:4) Въпреки предразсъдъците на еврейския народ, пророците напротив продължили същата мелодия, заявявайки че Месия ще бъде също "светлината" която ще освети езичниците. (Исаия 49:6; Лука 2:32) Че езичниците ще дойдат при него "от краищата на земята" (Иеремия 16:19) че името му "ще бъде велико сред езичниците," (Малахия 1:11) и че "славата Господня ще се яви и всяка плът купно ще я види."- Исаия 40:5, виж също Исаия 42:1-7

Писателите на Новия Завет заявяват че Божественното помазание ги направило способни да разберат изпълнението на пророчествата засягащи жертвата на Христа. Те обаче, макар като юдеи да имали предразсъдъка да мислят, че благословенията им са ограничени само до собственния им народ, (Деяния на ап. 11:1-18) можали да видят, че нацията им щяла да се благослови. Заедно с тях и чрез тях щяли също да се благословят

всички земни племена. Те видяли също че преди благославянето на Израел или света, ще се подбере едно "малко стадо", както от юдеи, така и от езичници, които ще се окажат достойни след изпитание да станат сънаследници на славата и почитта на Великия Освободител и участници с него в почитта и благославянето на Израел и всички народи. – Римляни 8:17.

Тези писатели сочат хармонията на този възглед с писаното в Закона и Пророците. Величието и широтата на плана, който те представят в много голяма степен посреща най-превъзходната концепция, която може да се подкрепя – "Благи вести на голяма радост, които ще бъдат на всички народи?"

Мисълта за Мессия, като управител не само на Израел, но и на света, внушена в книгите на Мойсей е тема на всички пророци. Мисълта за Царство също била на първо място в ученията на апостолите, а Исус учел, че трябва да се молим: "Да дойде Царството ти" и обещал, че участващите в него трябва първо да страдат за Истината и се докажат достойни.

Надеждата за идващото славно Царство дала кураж на всички верни да издържат преследване и понесат позор, лишения и загуби дори до смърт. В великото алегорично пророчество с което завършва Новия Завет, достойното "Агне което беше заклано,"

(Откровение 5:12) достойните "обръщенци," които ще направи царе и свещенници в Царството си, изпитанията и препятствията, които трябва да преодолеят за да се удостоят да участвуват в Царството—всички те са верно обрисувани в него. След това са въведени символични представления на благословенията, които събират света под хилядогодишното управление на Христа, когато Сатана бъде вързан. Адамовата смърт и скръбта ще се премахнат и всички народи ще вървят в светлината на небесното Царство — новият Йерусалим.

От началото си и до края, Библията падържа учение, което не се намира никъде другаде и е противно на теориите на всички езически религии, че бъдещ живот за мъртвите ще настъпи чрез ВЪЗКРЕСЕНИЕ НА МЪРТВИТЕ. Всички боговдъхновенни писатели изразили доверието си в Изкупителя, а един от тях заявява, че на "утринта," когато Бог ги повика от гроба и излезат, злите не ще имат повече власт защото "правите ще ги обладаят рано, рано." (Псалом 49:14) Възкресението на мъртвите е проповядвано от пророците, а писателите на Новия Завет основават всичките си надежди за бъдещ живот и благословение на него. Павел изразява това така: "Ако няма възкресение на мъртвите, то нито Христос е възкръснал, то праздна е нашата проповед, праздна е и

нашата вяра...то и тези, които са починали в Христа *погинали са*. А сега Христос възкръсна от мъртвите и стана началък на починалите....защото както чрез Адама всички умират, така чрез Христа всички ще оживеят." – 1-во Коринтиян 15:13-22.

Подобно на часовник чийто зъбчати колелца могат на пръв поглед да изглеждат излишни, но и най-бавно движещите се са необходими, така Библията съставена от много части и приготвена от много пера е едно завършено и хармонично цяло. Нито една нейна част не е излишна и макар че някои части вземат по-дейно участие и по-забележително място отколкото други, всички са полезни и необходими. Станало е нящо популярно всред така наречените "прогресивни мислители" и "велики теолози" понастоящем, да се отнасят с лекота или да пренебрегват, ако не и да отричат много от "чудесата на Стария Завет", като ги наричат "старинни бабини басни." Сред тях са разказите за Йона и голямата риба, Ной и ковчега, Ева и змията, спирането на слънцето по заповед на Исус Навин и Валаамовото магаре което проговорило. Изглежда тези мъдри мъже недооценили факта, че Библията е така преплетена и обединена в различните си части, че да се откъснат от тях чудесата или да се дискредитират те, означава да се дискредитира или унищожи цялото. Ако

оригиналните разкази са лъжливи, то и онези които са ги повторили са също фалшификатори или измамници и в всеки случай за нас ще бъде невъзможно да приемем свидетелството им, като боговдъхновенно. Ако от Библията се изхвърлят споменатите чудеса, това ще осакати свидетелството на главните им писатели, освен онова на нашия Господ Исус.

Разказа за падението е потвърден от Павел. (Римляни 5:17) Също и измамването на Ева от змията. (2-ро Коринтян 11:3; 1-во Тимотей 2:14) Вижте също отношението на нашия Господ към последното в Откровение 12:9 и 20:2. Заставането на слънцето и побеждаването на аморейците, като доказателство за силата на Бога, очевидно е образ на силата, която ще се разрази в бъдаще в "Божия ден" от ръцете на онези, които Исус Навин изобразил. Това е потвърдено от трима пророци. (Исаия 28:21; Авакум 2:1-3 13,14 и 3:2-11; Захария 14:1,6,7.) Разказа за говорещото магаре е потвърден от Юда 11 ст., и от Петър (2-ро Петрово 2:16), а великият учител Исус потвърждава разказите за Йона, голямата риба и Ной и Потопа. (Матей 12:40; 24:38,39; Лука 17:26. Вижте също 1-во Петрово 3:20.) В същност това не са по-голями чудеса от онези които е извършил Исус и апостолите, като обръщане водата в вино, изцеляване на болести и т.н., а като чудо възкре-

сяването на мъртви е най-чудесно от всичко.

Тези непознати нам чудеса имат съответни на тях около нас всеки ден, но тъй като са по-обикновени отминават незабелязани. Възпроизвеждането на живите организми, било то животни или разстения *са извън разбирането ни – както и извън възможностите ни* – и за това са чудотворни. Ние виждаме осъществяването принципа на живота, но не можем да го разберем, нито да го осъществим. Посаждаме две семена едно до друго, условията, въздуха, водата и почвата са еднакви, *те израстват*, но не можем да кажем *как* и нито най-мъдрият философ може да обясни това чудо. Семената развиват организми с противоположни тенденции. Едно пълзи, друго стои право, форма, цъвтеж, окраска, всичко е различно, обаче условията са едни и същи. Подобни чудеса израстват като нящо обикновено за нас и ние преставаме да си ги спомняме, като такива когато престанем да се очудваме както през детството си. Все пак те манифестират сила, която превъзхожда нашата и надвишава ограничената ни интелигентност. Те са като малкото чудеса записани в Библията с особена цел и като илюстрация подразбираща всемогъществото и способността на великия Творец да премахне всяко препятствие и осъществи волята си, дори до обещаното ни възкресение от

мъртвите, премахване на злото и накрая възцаряване на вечна правда.

Тук изоставяме случая. Всяка наша стъпка беше изпитана от разума. Открихме че има Бог, върховен, интелигентен Творец в когото мъдрост, справедливост, любов и сила, съществуват в съвършенна хармония. Намерихме че е разумно да очакваме от него откровение на плановете му за собствените му творения, способни да го разберат и интересувачи се от тях. Намерихме че самата Библия твърди, че е такова откровение, достойно за разглеждане, като такова. Разгледахме писателите в светлината на това което учели. Бяхме изненадани и *разума* ни подсказа, че подобна мъдрост, комбинирана с такива чисти мотиви не би могла да бъде лукав план на изкустни мъже с себелюбиви намерения. Разума ни накара да заключим, че е далеч по-възможно подобни праведни и благосклонни чувства и закони да бъдат от Бога, а не от хора. Това дава основание да се допусне, че не са дело на мошеници-свещенници. Видяхме хармонията относно свидетелството за Исус, изкупителната му жертва, възкресението и благославянето на всички в резултат на славното му Царство, което ще настъпи. Разума ни каза, че схемата, която е толкова велика и обширна надхвърляща всичко което ни дава основание да очакваме все пак е изградена на разумни

очаквания и заключения и би трябвало да бъде Божият план, който търсим. Той не може да бъде просто човешки план, защото дори когато се открие е твърде велик за да бъде повярван от хората.

Когато Колумб открил река Ориноко, някой казал, че е открил остров. Той отговорил: "Река като тази не може да изтича от остров. Това мощно течение трябва да събира водите на континент." Така че дълбочината, силата, мъдростта и обсега на Библейското свидетелство ни убеждава, че не човек, но Всемогъщия Бог е Автор на плановете и откровенията ѝ. Хвърлихме бръз, повърхностен поглед на твърденията на Писанията, че са от Божествен произход и ги намерихме разумни. Следващите глави ще открият различните части на Божия план и надяваме се ще дадат предостатъчно доказателства на всеки непредубеден ум. Библията е вдъхновено от Бога Откровение и дължината, ширината, и дълбочината на плана който открива, отразява славно божественния характер, който до сега е бил смътно разбиран, но сега се вижда по-ясно в светлината на зазоряващия се Хилядогодишен ден.

СТУДИЯ IV

ЕПОХИ И ДИСПЕНЗАЦИИ ОТБЕЛЯЗАНИ В РАЗВИТИЕТО НА БОЖЕСТВЕННИЯ ПЛАН

Божият план дефиниран и систематизиран. – Три велики епохи на световната история. – Отличителните им черти. – "Земята пребъдва вечно." – Света който идва. – Новите небеса и земя. – Подразделения на Великите епохи. – Важни черти на Божия план-разгледани. – Разпознат реда, открива хармония. – Правилно разподеление Словото на Истината.

Както някои от незнание съдят неправилно за изкуството и мъдростта на велик архитект и строител по незавършеното му дело, така мнозина сега в незнание съдят неправилно за Бога по незавършеното му дело. Но когато постепенно грубата скеля на злото, позволено за дисциплиниране на човека накрая бъде отхвърлено и пренасочено за негово добро, а отпадъците очистени, *завършеното Божие дело* ще обяви универсално безкрайната му мъдрост и сила, а плановите му ще се окажат в хармония с славния му характер.

Тъй като Бог ни казва, че има определена цел и че всичките му намерения ще се

осъществят, нужно е като негови чеда да изследваме прилежно плановете му и бъдем в хармония с тях. Забележете колко подчертано Бог Иеова потвърждава определената си цел: "Закле се Господ Саваот и рече: Непременно както намислих, така ще бъде, защото Господ Саваот реши и кой ще развали? Защото Аз съм Бог и няма друг, Аз съм Бог и няма подобен мене ... Да, рекох и ще направя да стане, намислих и ще го извърша. (Исаия 14:24-27; 45:9-11) Затова божите отношения с хората може да изглеждат случайни или таинствени, но онези които вярват в Словото му знаят, че първоначалният му и неизменен план бил и все още е прогресивен и систематичен до завършването му.

Докато човешките маси опипват пипнешком в мрака на незнанието и трябва да чакат действителното развитие на божия план, преди да могат да разберат славния характер на божественния Архитект, привилегия на божия чад е да види чрез вяра и светлината на светилника му, предсказаната бъдеща слава и така възприеме по друг начин таинствените отношения на миналото и настоящето. Ето защо, като заинтересовани божии синове и наследници на обещаното наследство се обръщаме към Словото на нашия Отец за да разберем намеренията му от дадените в него планове и определения. Оттам научаваме, че божият

план, който се отнася до човека, обхваща три големи периода от време, започвайки с сътворението на човека, достигайки до неограниченото бъдаще. Петър и Павел определят тези периоди, като "три свята," които представяме в следната диаграма:

Тези три епохи представляват три отделни проявления на божественното провидение. Първата – от сътворението до Потопа се обслужвала от ангели и е наречена от Петър "СВЕТА КОЙТО БИЛ" 2-ро Петрово 3:6.

Втората велика епоха – от Потопа до установяване на Божието Царство е под ограничения контрол на Сатаната – "Княза на този свят" и затова е наречен НАСТОЯЩИЯ ЗЪЛ СВЯТ" Галатяни 1:4; 2-ро Петрово 3:7.

Третата ще бъде един "свят без край," (Исаия 45:17) под Божественно управление, Божие Царство и е наречена "СВЕТЪТ, КОЙТО ИДВА," където пребивава правда." Евреем 2:5; 2-ро Петрово 3:13.

Първият от тези периоди или "светове," под управлението на ангели пропаднал. Вторият е под управлението на узурпатора – Сатана, но третия ще бъде ера на праведност и благославяне на всички земни племена.

Последните два от тези "светове" са споменавани по-често, а онова което се говори за тях е в силен контраст. Настоящият или втори период е наречен "настоящият зъл свят," не защото в него няма нищо добро, но защото в него на злото е позволено да преобладава. "И сега ние ублажаваме гордите, да онези които правят незаконие успяват, да онез, които изкушават Бога и те се избавят" (Малахия 3:15). Третия свят или епоха е споменат, като "СВЕТА, КОЙТО ИДВА" – "*в който живее правда,*" не защото в него не ще има зло, но защото не ще преобладава. Премахването на злото ще бъде постепенно и ще обхване първите хиляда години. Тогава злото не ще управлява, злите не ще преуспяват повече, но "праведният ще процъфтява." (Псалом 72:7) "Покорният ще яде доброто на земята." (Исаия 1:19) А "който върши зло ще бъде отсечен." – Псалом 37:9.

Така погледнато, следващата диспензация ще бъде напълно противоположна на сегашната в почти всички подробности. Думите на нашия Господ сочат защо ще има разлика между сегашната и бъдещата диспензации. Това е така защото той ще

бъде Княз на света, който идва и че в него правдата и истината ще преуспяват, защото както Исус казал, Княза на този свят "няма нищо общо с мене" – и следователно никакъв интерес в последователите му освен да ги противопоставя, изкушава, досажда и им нанася удари. (Йоан 14:30; 2-ро Коринтяни 12:7) В настоящия зъл свят или епоха, който иска да живее благочестиво ще страда от преследване, докато злият ще процъфтява, както зелено лаврово дърво.– 2-ро Тимотей 3:12; Псалом 37:35.

Исус казал: "Царството ми не е от този свят" и докато ерата, или "света, който идва" *не дойде*, Христовото Царство не ще контролира земята. Затова сме учени да се молим; "Да дойде Царството ти, да бъде волята ти на земята." Сатаната е "управител на тъмнината на този свят" и затова "тъмнина покрива земята и голям мрак народите." Сега той управлява и работи в сърдцата на чадата на непокорството.– Ефесяни 2:2; 6:12.

Трябва да има известна много важна част от плана на Великия Архитект за спасение на човека, която не е още напълно развита – в противен случай, новият княз и новата диспензация щяха да бъдат отдавна въведени. Защо тя била забавена за определено време, а също и начина на промяна от настоящето доминиране на злото под Сатаната в това на правда под Христа са неща, които представ-

ляват интерес и от сега нататък ще бъдат по-пълно показани. Сега е достатъчно само да кажем, че царствата на този свят, които сега са подчинени на Сатаната, в подходящото време ще станат царства на нашия Господ и неговия Христос. (Откровение 11:15) Подтекста показва, че трансфера ще се осъществи чрез едно повсеместно време на скръб. За това време Исус казал; "Никой не може да разграби покъщнината на силния, кога влезе в къщата му, ако първо не върже силния и тогаз разграби къщата му" (Марко 3:22-27). Така ние сме учени, че преди да се установи Христовото Царство на правда и мир, Сатаната трябва първо да бъде вързан, обуздан и свален от власт. Показано е съответно, че вързването на Сатаната ще бъде първата работа на новата диспензация.- Откровение 20:2

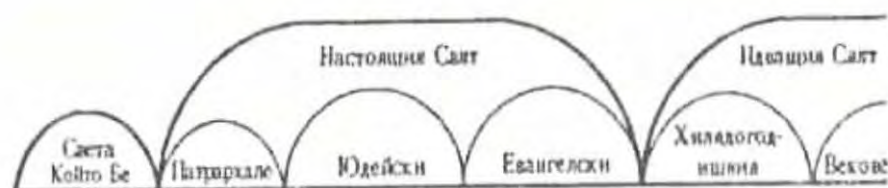
Ще трябва да си припомним, че земята е основа на всички "светове" и диспензации и въпреки, че векове преминават и диспензации се променят, земята все още продължава да съществува. "Земята пребъдва вечно." (Еклесиастис 1:4) Продължавайки същия образ, Петър нарича всяки от тези периоди по отделно небеса и земя. Тук думата *небеса* символизира висшите или духовни контролиращи сили, а *земя* - човешкото управление и социалните институции. Така първите небеса и земя, или ред или устро-

ство на нещата, които съществували тогава, осъществили целта си и завършили в Потопа, но физическите небеса (небе и атмосфера) и физическата земя не отминали – те останали. По същия начин и настоящия свят (небеса и земя) ще отмине с голям шум, огън и стопяване, объркване, скръб и разтрогване. Силния човек (Сатаната), който бил вързан ще се бори да задържи власта си. Настоящия ред или вид на управление и общество, не физическото небе и земя ще отминат. Сегашните *небеса* (силите на небесен контрол) трябва да отстъпят място на "новите небеса" – Христовия духовен контрол. Сегашната земя (човешкото общество, така както е организирано сега под контрола на Сатаната) "трябва" символично да се стопи и разпусне в началото на "Божия ден," който ще "гори, като пещ." (Малахия 4:1) Тя ще бъде последвана от "нова земя" т.е. общество реорганизирано в хармония с новия земен княз – Христос. Праведност, мир и любов ще управляват между хората, когато сегашните институции дадат място на едно ново и по-добро Царство, основа на което ще бъде най-стриктна справедливост.

На Павел било позволено да зърне светлина от следващата диспензация или както той я нарича "света, който идва." Той казва, че бил "възхитен" (физически или умствено не можел да каже, или и двете също не мо-

жел да каже, защото нещата били толкова реални пред погледа му) в потока на времето, до новите условия на нещата "новите небеса," до третото небе." Така той видял нещата такива каквито ще бъдат под духовния контрол на Христа, неща които не можел да разкрие. (2-ро Коринтяни 12:2-4.) Без съмнение това са същите неща, които след това Йоан видял и му било позволено да изрази в "символи," които могат да бъдат разбрани само когато настъпи определеното време. В откровение дадено му на остров Патмос, Йоан бил пренесен в Евангелския век и променящите се сцени на Църквата и държавата до края на настоящия зъл свят или епоха. Там в пророчески видения той видял Сатаната вързан, Христос царуващ, а новото небе и новата земя установени, защото предишните небеса и земя отминали.— Откровение 21:1.

ВЕКОВЕ И ДИСПЕНЗАЦИИ.

Сега отбелязваме вековете на които са разделени великите епохи, както са илюстрирани в диаграмата.

Първата велика епоха (свят) нямала подразделения. Божият начин на взаимоотношение с хората не се променил през цялото това време – от падението на Адам до Потопа. Бог дал закона си на човека написан в самата му природа, но след като съгрешил го оставил до известна степен на самия себе си и той бил воден надолу към "зло и то постоянно" та по такъв начин да разбере глупостта си, а Божията мъдрост да се прояви в заповедта за абсолютно подчинение. Тази диспензация завършила с Потоп, който отнесъл всичко освен Ной и семейството му. Първата диспензация не само проявила бедственните ефекти на греха, но показала, че тенденцията на греха е по посока надолу, към по-голяма деградация и мизерия и доказва необходимостта от намесата на Бог Йеова, ако искаме някога да се възстанови "това, което било загубено" – първаначалното състояние на човека.

Втората епоха или "света, който е" включва три века. Всяки век е стъпка в Божия план за премахване на злото. Всяка стъпка е по-висока от предишната и пренася плана напред и по-близо до завършването му.

Третата велика епоха – "света, който идва" е бъдещия свят, започващ с второто идване на Христа и обхваща Хилядогодишния век, или "времената за възстановление," а след тях са други "векове, които

идват," за които подробности не са открити. Откровенията за сега третираат възстановяването на човека от греха, а не вечността на слава, която ще последва.

Първият век на "света, който е" наричаме ПАТРИАРХАЛЕН ВЕК или диспензация, защото през този период, божияте взаимоотношения и милости се осъществявали само с малко индивиди, докато останалото човечество било почти игнорирано. Облагодетелствувани били Патриарсите Ной, Авраам, Исаак и Яков. Всяки от тях на свой ред изглежда бил божий любимец. С смъртта на Яков, този век или ред на нещата завършил. При смъртта на Яков, потомците му били за първи път наречени "Дванадесетте племена на Израел" и заедно били признати от Бога за негов "особен народ," а чрез образните жертви били образно казано "свят народ," отделен от другите народи за особена цел и за това се радвали на известни особенни милости. Времето позволено за тази черта на божия план, която започва тук и завършва с смъртта на Христа, определяме като ЮДЕЙСКИ ВЕК, или диспензация на Закона. През този век, Бог особено благословил този народ. Той им дал Закона си, направил с тях особен завет, дал им Скинията, чиято слава Шегинах в Светая Светих. представлявала присъствието на Бог Иеова с тях, като водач и Цар. При тях той изпратил пророците и

накрая Сина си. Исус извършвал чудесата си и поучавал всред тях и нито отивал сам при други, нито позволявал на учениците си да отиват при заобикалящите ги народи. Той ги изпратил казвайки: "На път езически да не идете и в град самарянский да не влезете, но ходете повече при погиналите овце от дома израилев." (Матей 10:5,6) И отново казал: "Не съм проведен освен до погиналите овце на израилевия дом." (Матей 15:24) Че тази тяхна национална милост завършила с отхвърлянето и разпятието на Исус от тях е посочено от Исусовите думи, когато пет дни преди разпятието си заявил: "Остава се домът ви пуст." – Матей 23:38.

При Исусовата смърт започнал един нов век – ХРИСТИЯНСКИЯ ВЕК или ЕВАНГЕЛСКАТА ДИСПЕНЗАЦИЯ, когато благите вести за оправданието ще се прогласят не само на юдеите, но на всички народи защото Исус Христос по божия милост вкусил смърт за всеки човек. През Евангелския век има също класа призвана към особенна милост на която са направени особенни обещания, а именно онези които чрез вяра приемат Исус Христос, като свой Изкупител и Господ, следвайки го в стъпките му. Прокламирането на Евангелието се разпространило нагоре надолу по земята в продължение на почти двадесет столетия, така че сега може да се каже, че повече или по-малко е проповяд-

вано в *всяки народ*. То не обърнало народите. То не било предназначено да направи това в този век, но избрало тук и там някои – въобще едно "малко стадо" както предсказал Исус (Лука 12:32) на което Отец благоволил да даде Царството в века, който ще последва този.

С този век завършва "настоящия зъл свят" и маркира онова, което Бог позволил, а именно преобладаването и царуването на злото до очевидност на вредността на причината му и все пак дълбоките му намерения постоянно прогресирали според фиксиран и определен план, точно по реда, който Бог определил. На края на века, при зазоряване на приемника му, Хилядогодишния век, Сатаната ще бъде вързан и власта му отнета, подготвяйки установяването на Христовото Царство и началото на "света който идва в който ще живее правда."

По общо съгласие Милениума, което означава хиляда години е употребен, като име за периода споменат в Откровение 20:4 – Хилядогодишното царуване на Христа – първия век на "света, който идва." През Хилядогодишния век ще има възстановление на всичко изгубено при падението на Адам (Деяния на ап. 3:19-21) и преди приключването му всички сълзи ще бъдат изтрети от очите. Отвъд границите му, през вековете на благословение не ще има повече смърт, ни

скръб, ни плач, нито ще има повече болка. Предишните неща ще са вече отминали. (Откровение 21:4) Божиите откровения не дават подробности за по-нататък и ние спираме.

Тук само хвърлихме бегъл поглед на очертаванията на плана на вековете. Колкото повече го изучаваме, толкова повече ще го намираме свършен в хармония, хубост и ред. Всяки век осъществява своята част, необходима за завършване на Божия план, като цяло. Самят план е прогресивен. Той постепенно се разкрива от век на век, нагоре и напред до пълното осъществяване на първоначалното намерение на божественния Архитект, който действа по "съвета на своята воля." (Ефесяни 1:11) Нито един от великите периоди не е с час по-дълъг или по-къс за осъществяване на целта му. Бог е мъдър икономист, както на време, така и на средства, въпреки че ресурсите му не са ограничени и никаква сила макар и зла, дори и за момент не може да забави или осуети намеренията му. Всичко, както зло, така и добро, под божествен надзор работи заедно за осъществяване на волята му.

За неинструктирания и недисциплиниран ум, който може да види само малка част от сложното устройство на Божия план, всичко изглежда като анархия, объркване и неуспех, също както цялата или дори част от

една сложна машина би могла да се стори на дете. За неговия незрял и ненаправляван ум това е неразбираемо, а противоположните движения на колелетата и ремъците са бъркотия. Но зрелостта и изследването ще покажат, че привидната бъркотия е прекрасна хармония, даваща добри резултати. Машината обаче наистина била успешна, преди детето да разбере действието ѝ. Ето защо, както съществувал в продължение на векове, Божият план съществува и сега и действа успешно. Човека получавал необходимото дисциплиниране, не само за да го направи способен да разбере сложните божии действия, но да преживее също така и благословените им резултати.

Продължавайки изучаването на Божественния план е нужно да помним вековете, респективните им особености и цели, защото в *ниито един* от тях по отделно не може да се види плана, но в *всички тях* взети заедно. Едно единственno звено не е верига. Само няколко звена-съединени образуват верига. Точна идея за цялия план добиваме като забелязваме отделните черти на всяка част и така можем да разподелем правилно Словото на Истината.

Твърдение на Словото, което принадлежи на една епоха или диспензация не може да се приложи към друга, тъй като онова което е казано за един век, не винаги е Истина за

друг. Няма да е истина например да се каже понастоящем, че знание за Бога изпълва цялата земя, или че не е нужно да казваш на ближния си; "Познай Господа." (Исаия 11:9; Иеремия 31:34) Това не е истина за този век. А и не може бъде истина преди нашия. Господ да дойде отново и установи Царството си, защото през този век имало много прелъстителни измами и ни е казано, че дори до самия край на века - "*В последните дни ... лукави и прелъстници чловеци ще преуспеят накле да прелъстяват и да са прелъщаеми.*" (2-ро Тимотей 3:1,13.) Само в резултат от царуването на Месия през Хилядогодишния век, знанието и правдата ще покриват земята, както водите покриват морето.

Подобна грешка и то твърде обикновена такава е да се допуска, че Божието Царство е установено сега и управлява земята и че волята му сега се върши сред народите. Това определено е далеч от истината, защото царствата на този свят се крепят и обогатяват чрез подтисничество, несправедливост и измама до такава степен на нарастване, доколкото нарастването интелигентността на народа позволи. Сатаната - сегашния "Княз на този свят" трябва да бъде изместен, а царствата които сега са под негов контрол трябва да станат царства на нашия Господ и Помазанника му, когато вземе в свои ръце голямата си сила и започне да царува.

Чрез светлината която по настоящем е дадена на дома на вярата, различаваме системата или реда, който бележи величественото настъпление на нашия Господ през изминалите векове. На сила ни са напомнени прекрасните стихове на Купър, вдъхновен от живата вяра, която се доверявала там където не можело да се проследи Бог Иеова.

ТОЙ ЩЕ ИЗЯСНИ

"Бог таинствено движи, нещата чудни
що той прави.
Той стъпки си в морето отпечатва и
бурята обездва.
В мини неизмеримо дълбоки със нигва
не упадащо умение,
Намерения си светли пази и суверенната
си воля върши.
Кураж о вий светии плахи, облаците
толкоз страшни,
Са с милост пълни и благословения на
глави ви ще излеят.
Не съдете Бога с чувство слабо, на
неговата милост се надейте.
Зад намръщеното провидение, лице
усмихнато той крие.
Целите му бързо ще узреят, разкривайки
се всеки час.
Пъпка може вкус горчив да има, но
цветето ще бъде сладко.

Неверието сляпо, сигурно греши и
делото му вижда праздно.
Сам Бог е обяснител собствен, и той ще
да го изясни".

"Не зная пътя, който е пред мене, дали
ще радост ил скърби донесе.
Какви ще облаци бъдащето украсят?
Какви цветя край пътя ще поникнат?
Но един що край мене ще пътува,
нито зло нито добро ще да забрави.
Във това е моята утеха и разтуха, пътя
що поемам аз той знай".

СТУДИЯ V

"ТАЙНАТА СКРИТА ОТ ВЕКОВЕ И РОДОВЕ СЕГА СЕ ЯВИ НА НЕГОВИТЕ СВЕТИИ"

Колосияни 1:26

Мъждукащата светлина на първото обещание. – Обещание на Авраам. – Различна надежда. – Тайната започва да се открива на Петдесетницата. – Каква е тайната? – Защо е толкова дълго пазена в тайна? – Все още е тайна за света! – В определеното време ще се открие на всички. – Кога тайната ще завърши?

Докато човечеството било дисциплинирано от злото и неспособно да разбере необходимостта му, Бог постоянно изразявал намерението си да го благослови чрез идващия Освободител. Но кой щял да бъде освободителя останало в тайна в продължение на четири хиляди години и започнало да се открива ясно след възкресението на Христа в началото на Християнския или Евангелски век.

Хвърляйки поглед назад в времето когато живота в Едемско щастие бил изгубен от първите ни родители, ние ги виждаме под ударите на справедливото наказание за греха им, изпълнени с скръб и без лъч надежда, освен просмукващата се от неясното твърде-

ние, че семето на жената ще смаже главата на змията. Макар че светлината на последвалото развитие на нещата, което е пълно с значение за нас, за тях то било неясна и мъждукаща светлина. Изтъркали се почти две хиляди години без никакво доказателство за изпълнението му.

Около две хиляди години след това, Бог повикал Авраам и обещал, че семето му ще благослови всички земни племена. Изглеждало каточели Бог все още държи на изразената си преди това цел и щял да я изпълни. Времето течало, обещаната земя Ханаан не била още негово притежание. Нямали потомство, а Авраам и Сара остарявали. Авраам решил, че трябва да помогне на Бога да изпълни обещанието си. Така се родил Исмаил, но помоща му не била нужна, защото в *определеното време* се родил Исаак – детето на надеждата и обещанието. По онова време изглеждало, че обещания управител и благословител е дошъл. Но не. Годиците се търкаляли и изглеждало, че Божието обещание пропаднало, защото Исаак умрял и наследника му Яков също. Но малцина все още твърдо държали на вярата в обещанието и били подържани от Бога защото "което завеща Аврааму" беше потвърдено от "клетвата му към Исаака .. и на Израила за вечен завет." – 1-ва Летоуници 16:16,17.

Когато по времето на Якововата смърт наследниците му били за пръв път наречени ДВНАДЕСЕТТЕ ПЛЕМЕНА НА ИЗРАЕЛ и били признати от Бога, като "избран народ," (Битие 49:28; Второзаконие 26:5) очакванията на народа като цяло, като обещано Авраамово семе, че ще притежават Ханаан и управляват и благославят света било почти осъществено, защото вече под благосклонността на Египет се превръщали в силен народ. Но надеждата била почти забравена, когато египтяните взели контрол над тях и ги държали в робство за дълъг период от време.

Наистина Божиите обещания били забулени в тайна, а начините му на действие изглеждали неразбираеми. В определеното обаче време дошъл великият освободител Мойсей, с чиято ръка Бог ги извел от робството, като извършил могъщи чудеса за тяхно добро. Преди влизането им в Ханаан, този велик освободител умрял, но като божий говорител заявил: "Господ Бог твой ще ти въздигне отсред тебе, от братята ти пророк като мене." (Второзаконие 18:15; Деяния на ап. 3:22) Това дало възможност за по-дълбоко разбиране на Божия план сочейки, че не само народа им като цяло ще се приобщи по някакъв начин с бъдещето дело по управление и благославяне, но онзи който ще бъде избран изсред тях ще ги води към победа и изпълнение на обещанието. След това тяхен

водач станал Исус Навин, чието име означава освободител или спасител и под негово ръководство спечелили велики победи и в действителност влезли в земята обещана им в Завета. Сигурно тогава изглеждало, че истинския водач е дошъл и че обещанието щяло да се изпълни напълно.

Но Исус Навин умрял и те не напреднали като народ, докато не им били дадени за царе Давид и след това Соломон. Те достигнали до самия зенит на славата си, но скоро вместо да видят осъществено обещанието, власта им била отрязана и станали васали на други народи. Някои се хванали здраво за Божието обещание и все още очакват великия Освободител на когото Мойсей, Исус Навин, Давид и Соломон били само образи.

Около времето когато бил роден Исус, всички очаквали Мессия, идващия израелски цар и чрез Израел на света. Но надеждата на Израел за славата и почитта на идващия цар, вдъхновена от образите и пророчествата за величието и силата му, ги накарало да пренебрегнат други образи и пророчества, които насочвали към едно друго дело, дело на страдание и смърт, като изкупление за грешниците. Било необходимо да настъпи то, преди да настъпят благословенията. Това било предвещано от Пасхата, преди освобождението им от Египет в закол-

ването на животните, даването на Закона на завета (Евреем 9:11-20; 10:8-18) и примирителните жертви извършвани постоянно година след година от свещенниците. Те пренебрегнали също така твърдението на пророците "които изследваха кое или какво време показваше в тях духът Христов, когато предизвестяваше *страданията* Христови и *след тях* славите." (1-во Петрово 1:11). Затова когато Исус дошъл като жертва те не го познали – не узнали времето на посещението си. (Лука 19:44) Дори непосредственните му последователи били много объркани когато Исус умрял и тъжно казали: "А ние се надеехме, че той е който ще избави Израиля." Лука 24:21.

Очевидно те изгубили доверие в него. Те не могли да разберат, че смъртта на Водача им е гаранция за Новия Завет под чиито условия щяли да дойдат благословенията, едно частично изпълнение на завета на обещанието. Когато обаче открили, че е вдигнат от гроба, надеждите им отново започнали да се съживяват. (1-во Петрово 1:3) Когато щял да ги остави те го запитали за своята дълго хранена в душата им надежда казвайки: "Господи, сега ли ще възстановиш отново царството на Израиля?" Че надеждите им по начало били правилни, макар че не могли да знаят времето когато щяли да се изпълнят е очевидно от отговора на нашия

Господ: "Не е за вас да знаете годините или времената, които Отец е положил в собствената си власт. Деяния на ап. 1:6,7.

Каква посока поел Божият план сега? Нужно ли било учениците му да му задават този въпрос когато Исус се възнесял? Трябва да помним, че принципиално ученията на нашия Господ били изразявани в притчи и тъмни изказвания за Царството. Той им отговорил; "Много още имам да ви река, но сега не можете да носите, а кога дойде духа на Истината ще ви настави на всяка Истина," "Той ще ви научи всичко що съм ви рекъл." (Иоан 16:12,13; 14:26) Така че те не разбирали нищо преди да дойде благословението на Петдесетницата?

Дори тогава изминало известно време преди да добият ясно и пълно разбиране на делото което щяло да се извърши и отношението му към първоначалния завет. (Деяния на ап. 11:9; Галатяни 2:12,2,14) Изглежда обаче, че преди да разберат напълно ясно нещата, те били употребени, като божии говорители, а вдъхновенните им думи вероятно били по-ясни и по-дълбоки изрази на Истината, отколкото те самите могли да си представят. Четете например беседата на Яков в която той казва: "Симеон изясни по кой начин Бог най-напред посети езичниците да вземе от тях народ за своето име (невестата) и с това са съгласни пророческите

словеса, както е писано: "След това (след като този народ бъде взет от езичниците) ще се върна и съградя падналата Скиния Давидова (земната власт) и развалините ѝ ще съградя пак и ще я изправя." – Деяния на ап. 15:14-16

Яков започнал да чете в Божието провидение за изпращането на Евангелието чрез Петър на първия езичник обръщенец и чрез Павел към езичниците въобще, че през този век вярващите юдеи и езичници ще бъдат еднакво благословени. Тогава той надникнал в пророчествата и намерил че е писано така и че след завършване делото на Евангалския век ще се изпълнят обещанията към Израел по плът. Постепенно Великата тайна скривана толкова дълго, започнала да се разбира от малцина – светиите, особенните Божии "приятели."

Павел заявява (Колосяни 1:27), че тайната която била скрита от векове и поколения, която сега станала явна на светиите е

"ХРИСТОС В ВАС, НАДЕЖДАТА НА СЛАВАТА."

Това е Великата Божия тайна, която била скрита от всички предишни векове и е все още скрита от всички с изключение на една особенна класа – светиите или посветените вярващи. Но какво означават думите "Христос в вас?" Вече научихме, че Исус бил помазан с свят дух (Деяния на ап. 10:38) и

затова го признаваме, че е Христос – Помазаният – защото *Христос* означава *помазан*. А апостол Йоан казва, че *помазанието*, което ние (посветените вярващи) получихме *пребъдва в нас*. (1-во Йоан 2:27) Така светиите на Евангелския век са едно общество на помазанници – помазани да бъдат царе и свещенници на Бога (2 ро Коринтяни 1:21; 1-во Петрово 2:9) и заедно с своя Началник и Господ-Исус, съставляват Помазанника на Бог Иеова – Христос.

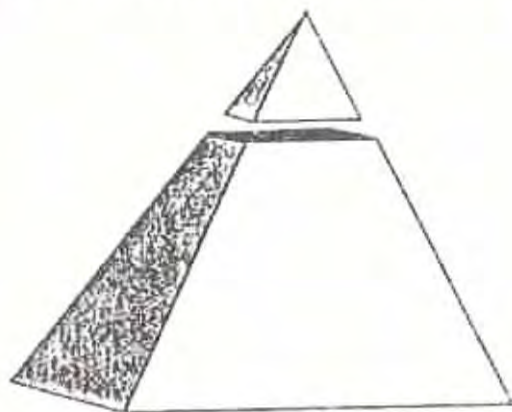
Съгласно учението на Йоан, ние също сме *помазанници*. Павел ни уверява, че тайната пазена в тайна през миналите векове, но която сега е явена на светиите, е, че *Христос* (Помазанникът) "не е един член, но много," както човешкото тело е едно, но има много членове. Но както всички членове на телото са едно, така също и Помазанникът-Христос. (1-во Коринтяни 12:12-28) Исус е помазан да бъде Глава или Господ на Църквата, която е негово тело (или невеста), както е показано в друг образ (Ефесяни 5:25-30). Обединени те съставляват *обещаното "Семе"* – великия Освободител: "Ако сте Христови, тогава сте Авраамово семе и наследници според обещанието." – Галатяни 3:29.

Апостола грижливо предпазва Църквата от предполагаеми твърдения, като казва за Исус, че "(Бог всичко покори под нозете му и

постави го над всичко Глава на Църквата," "за да има той *първенство* в всичко." (Ефесяни 1:22; Колосяни 1:18) Все пак чрез образа на човешкото тело той прекрасно и силно ни показва интимното ни отношение с него. Исус поучавал същото единство казвайки: "Аз съм лозата, вие сте пръчките." – Иоан 15:5.

Единството ни с Господ Исус, като членове на Христа-общество на помазанници е добре илюстрирано от фигурата на пирамидата.

Камъка на върха е сам по себе си съвършенна пирамида. Под него могат да се градят други камъни и ако са в хармония с всички характерни линии на камъка на върха, цялата маса ще бъде съвършенна пирамида. Колко прекрасно това илюстрира положението ни,

като членове на "Семето – Христос" съединени с, и в съвършенна хармония с нашата Глава. Ние като живи камъни сме съвършени. Отделени от него сме нищо.

Съвършеният Исус бил превъзвишен и сега му се представяме за да бъдем оформени и съобразувани според примера му, да бъдем изградени като божия сграда. В една обикновена сграда няма *главен* крайъгълен камък, но в нашата сграда има един главен крайъгълен камък – "врхния камък." Както е писано: "Ето полагам в Сион главен крайъгълен камък, избран скъпоценен" – "при когото идвайте, като при жив камък .. и вие като живи камъни зидете се на дом духовен, на свещенство свято, да принесете жертви* благоприятни на Бога чрез Исус Христос." (1-во Петрово 2:4-6). Много скоро надяваме се, единението между Исус, "Главата" и "Църквата", която е негово тело" ще бъде завършено.

И така скъпи възлюбленни, трябва да изтърпим много удари и много шлифоване. Ще бъдем подложени на много трансформации и приспособяване към примера му, под ръководството на най-великия Майстор-Строител с оглед да имаме възможност идеала на Строителя да се прояви и в нас. Ще бъде необходимо да видим, че нямаме опърничава воля да се противопоставяме или осуetyаваме осъществяване на волята му в нас. Трябва да бъдем много подобни на деца и смирени. "Облечете смиреномъдрието, защото Бог —

* В Синайския ръкопис липсва думата *духовни* пред думата *жертви*. —

се противи на гордите, а на смирените дава благодат. Затова нека се смирим под могъщата божия ръка за да ни издигне в определеното време, (1-во Петрово 5:5,6) както превъзнесъл нашата Глава и предтеча. — Филипяни 2:8,9.

Това разбира се е чудесна вест и като отидем при Божието Слово и запитаме за великото ни вишно звание ще намерим, че всички пророци красноречиво прокламират милостта (благодатта или благословието, което идва при нас (1-во Петрово 1:10); докато образите, притчите и тъмните досега изказвания се просветляват, изливайки светлината си на "тясния път" в който обществото помазанници (Христос) е призвано да тича за наградата, която сега се разкрива пред погледа ни. Това наистина било тайна, която никога преди не била проповядвана, а именно че Бог възнамерява да издигне не само Освободител, но освободител съставен от много членове. Това е *"вишното звание"*, което посветените вярващи от Евангелския век са привилегирани да достигнат.

Исус не се опитал да я разкрие на учениците си докато били още естествени хора, но чакал до Петдесетницата, когато били помазани-заченати за новото естество. От обяснението на ап. Павел знаем, че никой друг, а само "Новите създания" могат да

възприемат или разберат вишното звание. Той казва: "А говорим мъдрост между съвършенните, но не мъдрост от този век, който преминава, но говорим в *тайна* премъдростта (плана) божия, скритата, която Бог от преди векове е предопределил за наша слава, която никой от господарите (главните) на този век не е познал ... както е писано: "Око не е видяло и ухо не е чуло и на сърдцето на човек не е дохождало това, което е приготвил Бог за онези, които го любят, но Бог им го откри чрез духа си. – 1-во Коринтяни 2: 6-14.

В писмото си до Галатяните Павел открива цялата тайна и показва как ще се изпълни Авраамовия завет. Той показва, че Закона даден на Израел не пречи на оригиналния завет (Галатяни 3:15-18) и че Семето на Авраам, което ще благослови всички народи е Христос (16 стих). След това прокарвайки идеята за която вече споменал, а именно че Христос включва всяки помазан от духа, казва: "Понеже всинца, които сте в *Христа кръстени*...ако ли вие сте Христови, то сте (заедно с Исус) *Авраамово семе* и по обещание наследници," според обещанието направено на Авраам (27,29 стих). Следвайки същата линия на разсъждение той показва (Галатяни 4 глава), че Авраам бил образ на Бог Иеова, Сарра образ на завета или обещанието, а Исаак образ на Христа (Глава и тело) и добавя: "Ние братя, както

бил Исаак сме чада на обещанието." (28 стих) Така Божия план бил скрит в образи, докато Евангелския век започнал развитието на Христа (Глава и тело).

Съществувала необходимост за запазване тайната скрита, инак нямало да бъде такава. Това било необходимо, защото разкриването напълно на плана, на човечеството би го разочаровало. Ако хората знаеха, не биха разпяли нито Господа на славата, нито Църквата, която е негово тело. (1-во Коринтяни 2:8) Ако плана не е бил пазен в тайна от света, щяло да се попречи не само на смърта на Христа, като цена за изкуплението на човека, но и на изпитанието на вярата на Църквата, като участница в страданията на Христа, също щеше да се попречи, защото "света не ни позна (като негови сънаследници, защото поради същата причина) той не го позна."- 1-во Иоан 3:1.

Не само Божият план е Велика тайна за света, но и особенното поведение на което е призовано малкото стадо, белязва членовете ѝ като "особен народ." За света е тайна как една толкова способна личност, като Исус от Назарет ще разходва време и талант, което и направил, докато ако обърнел вниманието си към политика, закон, търговия или популярна религия, можел да стане велик и почитан. В мнението на хората той глупаво разпилял живота си и казвали: "Той има

дявол и е луд." Живота и ученията му били тайна за тях. Те не могли да го разберат.

Апостолите и придружителите им по същия начин били тайна за света, защото оставили стопанските си перспективи и др. за да проповядват опрощаване на грехове чрез смъртта на презрения и разпят Исус. Павел забравил високото си положение и социално влияние за да работи с собствените си ръце, проповядва Христос и невидимата корона за всички вярващи, които ще вървят в стъпките му. Това било толкова таинствено, че някой казал: "Павле, ти не си на себе си, многото учение те прави луд." Всяки който следва в стъпките Господаря, подобно на Павел е считан за глупак заради Христа.

Обаче Божият план не ще бъде винаги забулен в тайна. Зората на Хилядогодишния ден носи по-пълната божия светлина на хората и "знанието за Господа ще изпълни цялата земя. Слънцето на Правдата, което ще изгрее с изцеление на крилете си и ще разпръсне тъмнината на навежеството е Христос в Хилядогодишната си слава—не само Главата но, и членовете на телото му, защото е писано: "Ако страдаме с него, ще се и прославим заедно." "Когато Христос, животът наш се яви, тогаз и вие с него ще се явите *с него в слава*" и "тогаз праведните ще про- светнат *като слънцето* в Царството

на Отца му."– Римляни 8:17; 2-ро Тимотей 2:11,12; Колосяни 3:4; Матей 13:43.

Понастоящем на всички освен родените с нов ум, които получили чрез получаване "ума на Христа," обещанията в които вярваме и надеждите които таим в душата си изглеждат въображаеми и твърде невъзможни за получаване както и да се постъпва според тях. В века който идва, когато Бог "излее духа си на всяка плът" както през сегашния го излива на "слугите и слугините си," всички ще разберат и приемат обещанията, които сега са схванати от "малкото стадо" и ще се възрадват от покорството и въздигането на Църквата казвайки: "Да се радваме и да се веселим и да въздадем нему слава, защото дойде свадбата на Агнето и неговата жена е приготовила себе си." Откровение 19:7.

Те ще се възрадват от прославянето на Църквата, чрез която тогава към тях ще потекат благословения и ще разберат, че "изключително великите и скъпоценни обещания" наследени от Помазанника (Глава и тело) не са за тях, но са изпълнени в нас. Те ще бъдат благословени от урока илюстриран в Църквата и докато тичат за благословенията *обещани на тях*, тогава ще се възползват от Църквата и прославят Бога от нейно име. Но това знание не ще породии завист у тях, защото при новия ред на нещата призоваването им към съвършенно чо-

вешко естество ще ги задоволи напълно и ще им изглежда по-желано от промяната на естеството.

Тогава "тайната" ще приключи, защото света ще види, че Божият дух е в Христа, а Христовият дух е в нас. Бог проявен в плът-е нящо което до сега не разбирали. Тогава те ще видят, че не сме били луди, нито глупци, но че сме избрали по-добрата част, когато тичахме за богатствата, почестите и короната, невидими за тях, но вечни.

В определеното време Божията тайна ще завърши през периода на затръбяване на седмата тръба (символична). (Откровение 10:7) Това е приложимо към тайната и в двата смисъла в който е употребена. Тогава тайната или секретните черти на Божия *план* ще станат известни и ще се видят ясно, а така също "Тайната Божия," Църквата-въплъщението на този план. Скрытият секретен план ще се види напълно. Пълното число на членовете на Христовото тело. И ТЕЛОТО НА ХРИСТА ще завърши. Плана ще престане да бъде тайна защото не ще има причина за увековечаване секретността му. Величието на тайната пазена толкова дълго в секрет и забулена в обещания и фигури, както и чудесната милост дарена на призваните да бъдат приятели на тази тайна (Ефесяни 3:9) внушава, че делото което ще последва завършването ѝ, за което в продължение на шест

хиляди години Бог Иеова оставил човечеството в очакване и надежда, трябва да бъде една огромна работа, едно велико дело, достойно за такива велики приготовления. Какво ли можем да очакваме при благославянето на света, когато завесата на тайната е отдръпната и изобилните благословения слезат на земята! Затова цялото творение стене и пътува в мъки заедно до сега *очаквайки* окончателното завършване на тайната-проявлението на Божиите синове обещаното "Семе" в което всички те ще се благословят. – Римляни 8:19,21,22.

ВРЪЩАНЕ НА НАШИЯ ГОСПОД – ЦЕЛТА МУ – ВЪЗСТАНОВЯНЕ НА ВСИЧКО

Втрото идване на нашия Господ – лично и предхилядолетно. – Отношение към първото идване. – Избиране на Църква и обръщане на света. – Избор и свободна благодат. – Затворници на надежда. – Пророческо свидетелство за възстановление. – Връщането на нашия Господ изразява надежда за Църквата и света.

"И да ви проводи предпроповядвания вам Исуса Христа когото трябва да приеме небето до времето в което ще възстанови всичко що е говорил Бог от века чрез устата на всичките свои святи пророци." – Деяния на апостолите 3:20,21.

Че нашия Господ възнамерявал учениците му да разберат, че за определена цел, по определен начин и в определено време той ще се върне пак, предполагаме се признава и вярва от всички които са запознати с Писанията. Наистина Исус казал: "Ето аз съм с вас през всичките дни, до края на века," (Матей 28:20) и чрез духа и Словото си бил постоянно с Църквата, водейки, ръководейки, утешавайки и поддържайки светиите си, на-

сърдчавайки ги посред всичките им нещастия. Но въпреки че Църквата имала блаженното съзнание, че нашия Господ знае всичките ѝ пътища и постоянната му грижа и любов към нея, все пак тя копнее за обещаното му лично завръщане, защото когато казал: "И когато отида ще се върна пак" (Иоан 14:3) сигурно имал предвид *второто му лично идване*.

Някой мислят, че той имал предвид слизането на святия дух на Петдесетницата, други разрушаването на Йерусалим и т.н., но те очевидно не доглеждат факта, че в последната книга на Библията, написана някакви си шестдесет години след Петдесетницата и двадесет и шест години след разрушаването на Йерусалим, той който бил мъртав и оживял, говори за събитието в бъдаще време казвайки; "Ето ида скоро и моята заплата е с мене." А вдъхновенния Иоан отговаря: "Да, дойди Господи Исусе!" - Откровение 22:12,20.

Доста много хора мислят, че когато грешници се обърнат, това съставлява част от идването на Христа и така той ще продължи да идва, докато света се обърне.

Те очевидно забравят свидетелството на Писанията по въпроса, които обратно на очакванията им заявяват, че по време на второто идване на нашия Господ, света ще бъде далеч от това да бъде обърнат към Бога,

че "в последните времена ще настанат усилни времена, защото хората ще бъдат повече сластолюбиви, а не боголюбиви." (2-ро Тимотей 3:1-4), че "лукави и прелъстници чловеци ще преуспеят по-назле, да прелъстяват и да бъдат прелъщаеми." (13 стих) Те забравят специалното предупреждение на нашия Господ към малкото му стадо: "Но пазете себе си да *ви* не постигне напраздно този ден, защото, като *примка* ще дойде на всички (които не се пазят), които обитават по лицето на земята." (Лука 21:34,35) Отново можем да бъдем сигурни, че когато е казано; "Ще възридаят за него всички племена земни," когато го видят да идва (Откровение 1:7) не е направен никакъв намек за обръщане на грешниците. Биха ли плакали всички хора поради обръщането на грешниците? Напротив, ако тези текстове се отнасят, както всички допускат за Христовото присъствие на земята, то това учи, че не всички на земята ще обикнат явлението му, което сигурно щяха да направят ако всички бяха обърнати.

Някои очакват едно действително идване на нашия Господ, но *поставят времето* за това събитие далеч напред твърдейки, че с усилията на Църквата в сегашното ѝ състояние, света трябва да бъде обърнат и така се въведе Хилядогодишния век. Те твърдят, че когато света бъде обърнат към Бога, Сатаната

бъде вързан и знание за Господа изпълни цялата земя и когато народите не се учат повече на война, тогава делото на църквата в сегашното ѝ състояние ще бъде завършено и когато се осъществи тази велика и трудна задача, нашия Господ ще дойде да ликвидира земните дела, да възнагради вярващите и осъди грешниците.

Взети по отделно някои Писания изглежда благоприятствуват този възглед, но когато Божието Слово и план са разгледани като цяло ще се открие, че всички те благоприятствуват противоположното гледище, а именно, че Христос идва преди обръщането на света и царува с цел да обърне света. Църквата сега се изпитва и обещаната на победителите награда е, че след като бъдат прославени ще участвуват с Господ Исус в това царуване, което е определеното средство за благославяне на света. То ще направи знанието за Господа достъпно за всяко творение. Такива са специалните божии обещания: "Който победи ще му дам да седне с мене на престола ми." (Откровение 3:21) "И живяха и царуваха с Христа хиляда години." – Откровение 20:4.

Има два текста на които главно разчитат онези които твърдят, че нашия Господ не ще дойде преди Хилядолетието. На тях обръщаме внимание тук. Единият е: "Това Евангелие на Царството ще се проповядва по

всичката Вселена за свидетелство на всичките народи и тогава ще дойде свършването." (Матей 24:14) Те твърдят че тук става въпрос за обръщане на света преди края на Евангелския век. Но *свидетелствването* на света не означава обръщане на света. Текста не казва нищо как ще се приеме свидетелството. Това свидетелство вече било дадено. В 1861 г. рапортите на Библейските общества сочели, че Евангелието е било издадено на всеки земен език, обаче не всички земни милиони го приели. Не, нито дори половината от един милиард и шестотин милиона живущи понастоящем, чули някога името на Исус. Все пак условието на текста е изпълнено: Евангелието било проповядвано по цялия свят за *свидетелство* на всеки народ.

Апостола (Деяния на ап. 15:14) казва, че *главна цел* на Евангелието в днешния век е "да вземе народ" за Христовото име-побеждаващата Църква, която при Второто му идване ще се съедини с него и получи името му. Свидетелствването на света през този век е второстепенна цел.

Другия текст е: "Седни отдясно ми, докато положа враговете ти подножие на нозете ти." (Псалом 110:1) Смътната неопределена идея на този текст е, че Христос седи на материален трон някъде в небето, докато работата по подчиняване на всичко се осъществява за него от Църквата и че след това

той идва да царува. Това е неправилно разбиране. Божият престол за който се говори тук не е материален, но се отнася до върховната му власт и управление, а Господ Исус бил превъзвишен да участва в това управление. Павел заявява: "Бог го превъзвиши (Исус) и му даде име над всяко друго име." Той му дал *авторитет* над всеки друг след Отца. Ако Христос седи на материален трон, докле враговете му бъдат направени негово подножие (всичко подчинено) тогава разбира се той не може да дойде докле всичко не му се подчини.

Но ако "дясна та страна" в текста не се отнася до определено място или стол, но както твърдим ние за власт, авторитет и управление, следва че текста който разглеждаме в никакъв случай не влиза в конфликт с другия текст, който учи, че той идва да "подчини всичко на себе си" (Филипийци 3:21) чрез добродетелта на власта утвърдена в него. Да илюстрираме: Казваме че император Вилхелм е на трона на Германия и все пак ние нямаме превид кралския стол, тъй като фактически той рядко сяда на него. Когато казваме, че е на трона, имаме предвид, че управлява Германия. Дясната ръка означава главното местоположение на величие или благоразположение след главния управник. Така принц Бисмарк бил издигнат или седнал отдясно

на власта покрай германския император, а Йосиф бил отдясно на Фараона в египетското царство—не буквално, но според обичайната фигуративна реч. Думите на Исус към Кайяфа се съгласуват с тази мисъл: "От сега ще видите Сина человеческого, че седи *отдясно на силата* и че иде на облаците небесни." (Матей 26:64) Той "ще бъде отдясно" когато дойде и ще остане отдясно през Хилядогодишния век и завинаги.

Едно по-нататъшно разглеждане на откритите Божии планове ще даде по-широк обзор на въпроса за целта, както на Първото така и на Второто идване. А ние трябва да си припомним, че и двете събития са в отношение едно към друго, като части на един план. Специфичното дело на първото идване било да *изкупи* човеците, а Второто да *възстанови*, благослови и освободи изкупените. Отдавайки живота си Изкупление за всички, нашият Спасител се възнесъл да представи жертвата си на Отца и така направи помирение за порочноста на човека. Той изчаква и позволява "Княза на този свят" да продължи да управлява с злото до избирание "невестата" — "жената на Агнето", която за да бъде сметена *достойна* за такава почит трябва да преодолее влиянието на настоящия зъл свят. Едва тогава ще може да започне делото по благославяне човечеството с великите благословения, които са осигурени

от жертвата му и той ще дойде да благослови всички племена на земята.

Наистина възстановяването и благославянето можело да започне веднага когато Изкупителната цена била платена от Изкупителя и тогава идването на Месия щяло да бъде събитие, а царуването и благославянето му щяло да започне изведнаж, както апостолите очаквали първоначално. (Деяния на ап. 1:6) Но Бог предвидил "нящо по-добро за нас" – Християнската Църква. (Евреим 11:40) Ето защо в наш интерес е че царуването на Христа е отделено от страданията на Главата с тези двадесет столетия.

Периода между Първото и Второто идване, между Изкуплението на всички и благославянето на всички е за изпитание и избиране на Църквата, която е Христово тело. В противен случай би имало само едно идване, а делото което ще се извърши през периода на Второто му присъствие, през Хилядата години, ще последва възкресението на Исус. Или вместо да казваме, че делото на Второто идване ще бъде веднага последвано от делото на Първото, нека по-скоро кажем, че ако Бог Иеова не беше установил избиране на "малкото стадо", "телото на Христа," Първото идване не би станало, когато станало, но щяло да се случи по време на Второто му идване и щяло да бъде само едно. Бог очевидно замислил *позволяването* на злото в

продължение на седем хиляди години, като очистиването и възстановяването на всичко ще се осъществи през седмата хилядна година.

И така, вижда се, че идването на Исус като жертва и изкупление за грешниците станало достатъчно дълго преди благославянето и възстановяването да позволи избиране на "малкото стадо" от "сънаследници." Това ще се счете за очевидно забавяне от божия страна за даване обещаните благословения предвидени в изкуплението. Благословенията ще дойдат в определеното време, както било първоначало планирано, макар че за славната цел цената била платена много преди очакването на хората.

Апостола ни информира, че Исус отсъствувал от земята през всичкото междинно време от възнесението си до началото на времето за възстановление или Хилядогодишния век и бил на небето, – "когото трябва да приеме небето до времето в което ще се възстанови всичко" и т.н. (Деяния на ап. 3:21) Тъй като Писанията учат, че цел на Второто идване на нашия Господ е възстановяване на всичко и че по време на явлението му народите ще бъдат до такава степен далеч от обръщането за да бъдат разгневени (Откровение 11:18) и в опозиция, че трябва да се допусне или че Църквата не ще успее да осъществи мисията си и така Божият план ще се осуети, или както твърдим и посо-

чихме, обръщането на света в сегашния век не се очаква от Църквата, но че мисията ѝ е да проповядва Евангелието по цялия свят за *свидетелство* и под божественно ръководство се пригответи за великото ѝ бъдащо дело. Бог по никакъв начин не е още изчерпал силата си за обръщане на света. Нящо повече, той все още *дори не се е опитал* да обърне света.

Това твърдение може да изглежда странно на някои, но нека те разсъдят, защото ако Бог е опитал такова дело, то той не е успял, защото както видяхме само малка част от земните милиарди някога интелигентно са чули за *единственото име* чрез което трябва да се спасят. Ние имаме само силно заявените гледища и учения на някои от водещите секти – Баптисти, Презвитеряни и други, че Бог избира или подбира от света едно "малко стадо" – Църква. Те вярват, че Бог не ще направи нищо повече от това да избере Църквата, докато ние намираме в ученията на Писанията едно по-нататъшно стъпало в Божествения план – **ВЪЗСТАНОВЛЕНИЕ** за света, което ще се осъществи чрез избраната Църква, когато последната бъде завършена и прославена. "Малкото стадо," победителите на Евангелския век са само телото на "Семето" в което или чрез което всички племена на земята ще бъдат благословени.

Онези които твърдят, че Бог Иеова се опитвал в продължение на шест хиляди години да обърне света и не е успял през всичкото това време, ще се окажат в голямо затруднение да примирят гледището си с Библейското уверение, че всички божии намерения ще се осъществят и че Словото му не ще се върне при него праздно, но ще успее в *каквото го проваждам*. (Исаия 55:11) Факта че света още не е обърнат и че знанието за Господа още не е изпълнило земята е доказателство, че то още не е *изпратено* с тази мисия.

Това ни отвежда до два начина на мислене, които разделяли Християните в продължение на векове, а именно избиране и свободна благодат. Въпреки очевидното им противопоставяне и двете учения имат подкрепата на Писанията, което никой който изучава Библията не ще отрече. Този факт веднага ще ни отведе до предположението, че по някакъв начин и двете трябва да са истина. Те обаче по никакъв начин не могат да бъдат примирени освен чрез съблюдаване небесния закон, *ред* и "правилно разподеление Словото на Истината" по този въпрос. Ако се разгледа внимателно реда преставен в Плана на вековете, той ще ни покаже ясно, че избирането прогресирало през настоящия и миналия векове. Онова което междувременно различавало свободната благодат е милос-

тивото Божие провидение за света, като цяло през Хилядогодишния век. Ако се вземат предвид отличителните черти на епохите и диспенсазиите очертани в предходната глава и всички текстове засягащи избора и свободната благодат се изследват и поставят на място, ще се открие, че всички които третират избора са приложими към сегашния и миналия векове, докато онези, които учат свободната благодат са приложими напълно към следващия век. Обаче избирането, така както учи Библията не е произволно насилие или фатализъм, вярван и поучаван обикновено от защитниците му, а избор според годността и приспособеността към края, който Бог има предвид през периода определен за тази цел.

Учението за свободната благодат застъпвано от Арминияните е също много по-велика проява на изобилната Божия благодат, отколкото повечето от найревностните и застъпници някога са мислили. Божията милост или благодат в Христа е винаги свободна в смисъл, че е незаслужена. Поради човешкото грехопадение обаче, дори до днес някои от Божиите милости са ограничени за особенни индивиди, народи и класи, докато в следващия век, ще бъде поканен целия свят да участвува в милостите, които ще се предложат тогава, при условия които ще станат известни на всички и който пожелае

ще може да дойде и пие свободно от извора на живота.- Откровение 22:17

Поглеждайки назад забелязваме подбора или избора на Авраам и известни негови потомци, като канали чрез които обещаното Семе, благословителя на всички земни племена ще дойде. (Галатяни 3:29) Забелязваме също избирането на Израел изсред всичките народи, като един в когото Бог образно илюстрирал как ще се осъществи великото дело за света - освобождението им от Египет, тяхния Ханаан, заветите им, законите им, жертвите им за грех, за заличаване на вината и поръсване на народа и свещенството им, за осъществяване на всичко, бидейки миниатюрно и образно представяне на действителното свещенство и жертви за очистване на човешкия свят. Говорейки на народа Бог казал: "Вас само познах от всичките родове на земята." (Амос 3:2) До идването на Христа само този народ бил признат от Бога. Това продължило и след това защото служението му било ограничено само до тях и той не позволявал на учениците си да отиват при други казвайки когато ги изпращал; "На път езически да не идете и в град Самарянски да не влезете." Защо така Господи? защото обяснява той: "Не съм проведен освен до погиналите овце от Израеливия дом." (Матей 10:5,6; 15:24) Всичкото му време до самата му смърт било пос-

ветено на тях и тогава било извършено първото му дело за света, първото проявление на свободната му и всеопрощаваща милост, която в "определеното време" наистина се ще бъде благословение за всички.

Този най-велик Божий дар не бил ограничен до народ или класа. Той не бил само за Израел, но и за цялия свят, защото Исус Христос по Божия милост вкусил смърт за всеки човек. – Евреям 2:9.

Сега в Евангелския век също се осъществява известен избор. Някои части на света са по-облагодетелствувани с Евангелието (което е свободно за всички, които го чуят) от други. Хвърлете поглед на картата на света и вижте колко малка е просветлената или благословена до някаква приемлива степен негова част от Евангелието на Христа. Погледнете контраста между самите вас с вашите привилегии и знание с милионите които се намират в езическа тъмнина днес, които никога не са чули повика и които междувременно не били призвани. Когато призованата класа (повикани да бъдат Божии Синове, наследници на Бога и сънаследница с нашия Господ Исус Христос, който осигурил званието и изборанието си) бъде завършена, само тогава Божият план за спасение на *света* ще започне.

Семето не ще смаже главата на змията преди да бъде избрано, развито и издигнато

на власт. "Бог на мира *скоро* ще смаже Сатаната под вашите крака." (Римляни 16:20; Битие 3:15) Евангелският век приготвя целомъдренната дева, верната Църква на идващия младоженник, а на края на века, когато тя се "пригответи" (Откровение 19:7) младоженникът идва и онези които са готови, отиват при него в свадбата – вторият Адам и втората Ева стават едно и започва славното дело на възстановлението. В следващата диспенсация, Новото небе и Новата земя, Църквата не ще бъде повече обречена дева, но невеста и тогава: "Духът и невестата казват ела, и който чуе нека рече: Ела, и който е жаден нека вземе даром от водата на живота." – Откровение 22:17.

Евангелския век, който е толкова далеч от приключване мисията на Църквата е само необходимо приготвление за голямата бъдеща работа. За обещаното и идващо благословение, цялото творение стене и пътува в мъки заедно до сега, очаквайки *откриването* на Божиите Синове. (Римляни 8:22,19) Благословен факт е че свободната благодат в най-пълна степен е предвидена в Плана на нашия Отец, като благословена възможност на идващия век не само за живите, но и за умрялите.

Някои които могат да видят нещо от благословенията, които се дължат на второто идване и които до известна степен приемат

факта, че нашия Господ идва да дари великото благословение купено чрез смърта му, не виждат последното предложение, т.е. че онези които се намират в гробовете имат интерес от славното царуване на Мессия, както и онези които по онова време ще бъдат по-малко попаднали под робството на разложението – смърта. Но както е сигурно, че Исус умрял за *всички*, всички те трябва да имат благословенията и възможностите, които той купил с собствената си скъпоценна кръв. Оттук следва, че ще трябва да очакваме благословения в Хилядогодишния век за всички които са в гробовете, както и върху онези които не са в тях, а за това ще намерим изобилни доказателства, като се вгледаме по-нататък в Божието свидетелство по този въпрос. Поради Божият план за освобождението им, онези които са в гробовете са наречени *"затворници на надеждата"*

Пресметнато е че на земята, през шесте хиляди години от сътворението на Адам, на земята живяли около сто четиредесет и три милиарда човешки същества (143,000,000,000). От тях най-широко допустимо е че по-малко от един милиард са Божии Светии. Това твърде широко изчисление ще остави огромна съвкупност от сто четиредесет и два милиарда (142,000,000,000), които умряли без вяра и надежда в *единственното име* даде-

но под небето между хората, чрез което трябва да се спасим. Разбира се голямото мнозинство от тях никога не узнали и не чули за Исус и не могли да повярват в него, за когото не са чули.

Какво, питаме ние станало с огромното множество за което цифрите дават една изцяло неадекватна идея? Какво е и какво ще бъде състоянието им? Не предвижда ли Бог нящо за онези, чието състояние и условия би трябвало да е предвидил? Или е направил от основаването на света безмилостно предвиждане за безнадеждно вечно мъчение, както мнозина от чадата му твърдят? Или все още е съхранил за тях в височината, дължината, и ширината на Плана си възможност да познаят *единственното* *име* и подчинявайки се на условията да се радват на вечен живот?

На тези вопросы, които всяки мислещ християнин си задава и копнее да му се отговори с Истина и в хармония с характера на Бог Иеова, идват различни отговори.

Атеизъма отговаря: Те са вечно мъртви. Отсега нататък тях ги няма. Те никога вече не ще живеят.

Калвинизъма отговаря: Те не са били избрани за спасение. Бог предопределил да бъдат изгубени – да отидат в ада и сега агонизират там, където ще останат завинаги, безнадежно.

Арминиянизъма отговаря: Ние вярваме, че Бог извинява мнозина от тях поради невежество. Онези които са правили най-доброто на което са способни ще бъдат част от Църквата на Първородните, дори ако никога не са чули за Исус.

Към последния възглед се присъединяват повечето християни от всички деноминации (въпреки че веруята на някои от тях твърдят противоположното) поради чувството им че всяки друг възглед би бил непримирим с божията справеливост. Но подкрепят ли Писанията последния възглед? Учат ли те, че невежеството е основа за спасение? Не. Единственната основа за спасение спомената в Писанията е *вярата* в Христа, като наш Изкупител и Господ. "По благодат сте спасени *чрез вяра*." (Ефесяни 2:8). Оправдаването чрез вяра е основния принцип на цялата Християнска система. Когато били попитани: Какво трябва да правя за да се спася? Апостолите отговаряли: Вярвай в Господ Исус Христос. "*Няма друго име* под небето дадено между хората чрез което трябва да се спасим." (Деяния на ап. 4:12) "Всеки които призове името Господне ще се спаси." – Римляни 10:13.

Но Павел разсъждава, че човек трябва първо да чуе Евангелието преди да може да повярва казвайки: "Как прочее ще призват този в когото не са повярвали и как ще

повярват в този за когото не са чули."— Римляни 10:14.

Някой твърдят, че Павел учи че *невеже-ството* ще спаси човеците като казват че: "Езичниците които нямат закон, сами са закон за себе си."— (Римл. 2:14). От това те правят извода, че закона, който е в съвеста им е достатъчен да ги оправдае. Но такива хора не разбират правилно Павел. Неговия аргумент е че цялия свят е виновен пред Бога, (Римл. 3:19) че езичниците, които не са имали писан закон били *осъдени*, а не оправдани от съвеста си, която макар да ги извинява или обвинява, доказва че не са свършени и че не са достойни за живот, също както юдеите, които имали писан закон били *осъдени*, от него. "Чрез закона бива само познаване на греха." (Римляни 3:20) Закона даден на юдеина разкрил своята слабост, и той бил предназначен да му покаже, че не бил в състояние да се оправдае пред Бога, защото "от делата на Закона не ще се оправдае пред него (Бог) ни една плът." Писания Закон *осъдил юдеите*, а езичниците имали достатъчно съвест за да ги *осъди*. Така всяка уста е затворена за да не претендира за право на живот. Така цялия свят застава виновен пред Бога.

Припомняйки си твърдението на Яков (2:10), че който упазил цялия Закон, ако не успее в един единствен пункт е виновен и

не може да претендира за някакво благословение обещано от Закона на Завета, разбираме, че "няма праведен ни един." (Римляни 3:10) Така Писанията затварят всяка врата на надежда за спасение, показвайки, че никой от осъдените не е в състояние да си осигури вечен живот чрез заслужаващи похвала дела и е еднакво безполезно да се пледира невежеството, като основа за спасение. Невежеството не дава на никой право да получи *наградата* за вяра и покорство.

Много християни, които не искат да повярват, че толкова много милиони невежи деца и езичници ще бъдат загубени вечно (което те били учени, че означава да бъдат изпратени в място на вечно и безнадеждно мъчение) настояват независимо от Библейските свидетелства, че Бог не ще съди невежите. Ние възхваляваме доброто им сърдце и разбирането им за Божията доброта, но ги подканяме да не бързат много при отхвърляне или пренебрегване Библейските свидетелства. Бог има благословение за всички, по много по-добър начин, отколкото чрез невежество.

Но действуват ли те според обявеното от тях верую? Не. Въпреки, че заявяват, че вярват, че невежите ще се спасят за сметка на невежеството си, продължават да изпращат мисионери при езичниците с цената на хиляди ценни животи и милиони средства.

Ако всички те, или дори половината от тях биха се спасили поради невежество, то изпращането на мисионери да ги учат за Христа положително им причинява вреда, защото само около един на хиляда повярва когато мисионерите отидат при тях. Ако тази идея е правилна би било много по-добре ако се оставят в невежество, защото тогава ще се спаси много по-голяма част. Продължавайки същата линия на аргументация не можем ли да разсъдим, че ако Бог оставеше *всички* хора в невежество, *всички* биха се спасили? Ако е така, тогава идването и смъртта на Исус са били безполезни, проповедта на апостолите, страданията на светиите и апостолите – напразни, а така нареченото Евангелие вместо да е блага вест, в същност е лоша вест. Изпращането на мисионери при езичниците от вярващите в Калвинисткото или фаталистично гледище за избора, че вечното предназначение на всеки индивид е неизменно определено преди да се роди е дори много по-неразумно и абсурдно.

Но Библията, която е изпълнена с мисионерски дух не учи, че има няколко пътя за спасение – един чрез вяра, друг чрез дела и друг чрез невежество. Нито учи непочитанството на Бога учение за фатализма. Докато сочи, че всяка друга врата на надежда е затворена за човешката раса, то тя оставя отворена само една единствена врата и

заявява, че който пожелае може да влезе в живота и посочва, че който не види сега или не възприеме благословената привилегия да влезе, в определеното време ще получи пълно познание и възприемане. *Единственият път* чрез който всяки и всички от осъдената човешка раса могат да дойдат при Бога, е не чрез похвални дела, нито чрез невежество, но чрез вяра в скъпоценната кръв на Христа, който отнел греха на света. (1-во Петрово 1:19; Иоан 1:29) Това е Евангелието—благите вести на голяма радост "която ще бъде на ВСИЧКИ НАРОДИ."

Да предположим сега, че гледаме на всички тези неща точно както Бог ни говори за тях и оставя изясняването на характера си на самия себе си. Нека запитаме: Какво станало с сто четиредесет и двата милиарда?

Каквото и да е станало с тях, можем да бъдем сигурни, че те не се намират в състояние на страдание сега. Писанията не само учат, че пълна и завършена награда на Църквата не ще се даде преди идването на Христа, когато той ще възнагради всеки човек (Матей 16:27), но че тогава и несправедливите ще получат наказанието си. Каквото и да е сегашното им състояние, то не може да бъде пълна тяхна награда, защото Петър казва: "Знае Господ да държи несправедливите за съдния ден да се мъчат." (2-ро Петрово 2:9) и ще направи така.

Но самата мисъл, че толкова много наши братя, човешки творения по някакво време ще бъдат загубени поради липса на знание, което е необходимо за спасение, ще бъде разбира се тъжно за всеки, който има искра любов или състрадание. Има също многобройни текстове, които изглежда е невъзможно да се съгласуват с всичко това. Нека видим. В светлината на миналото и сегашното, като единствени възможности, оставяйки настрана всяка надежда за възстановление през идващия век, как бихме разбрали свидетелството, че "Бог е любов" и "Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина своего единороднаго за да не погине всеки, който вярва в него." (1-во Иоан 4:8; Иоан 3:16) Не ви ли се струва, че ако Бог люби света толкова много, то би предвидил спасение не само за вярващите, но и за всички да могат да чуят и повярват?

Когато отново четем: "Той беше истинната виделина, която осветява всякого човека що иде на света," (Иоан 1:9) нашето наблюдение ни казва, че това не е така. Не всеки човек е просветлен. Не виждаме нашия Господ да е просветлил повече от няколко земни милиарда. Дори в това просветлено време, милиони езичници не дават доказателство за такова просветление. Това не направили нито Содомците, нито множествата в изминалите векове.

Четем че Исус Христос по Божия милост вкусил смърт за *"всекиго човека."* (Евреим 2:9) Но ако той е вкусил смърт за сто четиридесет и три милиарда и по някаква причина жертвата е ефикасна само за един милиард, не е ли Изкуплението в известна степен пропаднало? Не е ли в този случай твърде свободен Апостола в свидетелството си? Когато отново четем: *"Ето благовествувам ви радост голяма, което ще бъде на ВСИЧКИТЕ ЛЮДЕ."* (Лука 2:10) и оглеждайки се наоколо видим, че само *"малкото стадо"* е облагодетелствувано от Благовестието, а не всички човеци, ще бъдем принудени да се очудваме, дали ангелите не са преувеличили добротата и духа на веста си и надценили важноста на делото, което щяло да се осъществи от Месия, когото те обявили.

Друго свидетелство гласи: *"Защото един е Бог, един и ходатай между Бога и человетец, човека Христос Исус, който даде себе си изкупление за всички."* (1-во Тимотей 2:5,6) Изкупление за всички? Защо тогава не *всички* изкупени имат полза от Христовата смърт? Защо тогава не всички получават познание на Истината за да повярват?

Колко тъмни, колко непоследователни изглеждат подобни твърдения без ключа. Но когато намерим ключа към Божия план, всички текстове заявяват в един глас: *"Бог е любов!"* Този текст е намерен в по-късната

част на текста споменат последен – "Който даде себе си откуп за всички ДА БЪДАТ ОПИТАНИ В ОПРЕДЕЛЕНОТО ВРЕМЕ." Бог има определено време за всичко. Той би могъл да ги изпита през времето на изминалия им живот, но понеже не направил това, ясно е че определеното им време ще бъде в бъдаще. За онези които са от Църквата-Невестата на Христа, които ще участвуват в царските почести, сега е "определеното време" да чуят и който понастоящем има уши да чуе, нека чуе и обърне внимание и съответно ще бъде благословен. Въпреки че Исус платил за Изкуплението ни преди още да се родим, за нас още не било настъпило "подходящото време" да чуем за това в продължение на много години след това, а само приемането му носи отговорност и то само до степен на способност за възприемане. Същия принцип е приложим към всички. В определеното от Бога време той ще бъде изпитан на всички и тогава всички ще имат възможност да повярват и бъдат благословени чрез него.

Преобладаващо мнение е че смърта прекратява всяко изпитание, но такъв текст не съществува. Всичко гореизложено и много повече текстове биха били без всякакво значение и дори още по-лошо, ако смърта прекратява всяка надежда за невежите маси в света. Единствения текст цитиран в доказателство на това обикновено таено гледище

е: "На местото дето падне дървото, там си остава." (Еклесиастис 11:3) Ако това има някакво отношение към бъдещето на човека, то показва че каквото и да е състоянието му, когато влезе в гроба не настъпва никаква промяна, докато не бъде пробуден от него. Това е еднообразното учение на всички текстове по въпроса, както ще се посочи в следващите глави. Тъй като Бог не предлага да спаси човеците за сметка на невежеството, но "всички да дойдат до познание на истината" (1-во Тимотей 2:4) и тъй като човешките маси умирали в невежество и тъй като "няма ни деяние, ни помишление, ни знание, ни мъдрост в гроба дето отиваш," (Еклесиастис 9:10) затова Бог приготвил пробуждене на мъртвите с оглед да получат знание, вяра и спасение. Затова плана му е: "Както чрез Адама всички умират, така чрез Христа всички ще оживеят, но всяки на реда си" – първо Евангелската Църква, невестата, "телото на Христа", след това през Хилядогодишния век всички, които ще станат негови през Хилядогодишното му *присъствие* (преведено неправилно *пришествие*), което е определеното от Бога време да го познаят всички от най-малкия до най-големия. – 1-во Коринтяни 15:22.

Както смъртта дошла чрез първия Адам, така живота идва чрез Христа-вторият Адам. Всичко което човечеството изгубило в първия

Адам ще бъде възстановено за повярвалите в втория Адам. Когато бъдат съживени с възможностите на преживяното зло, което липсвало на Адам, онези които приемат с благодарност Изкуплението като дар Божий, могат да продължат да живеят вечно при първоначалното състояние на покорство. Под справедливото царуване на Княза на Мира ще се изисква пълно покорство и ще бъде дадена пълна възможност за подчинение. Това е спасението предложено на света.

Нека сега разгледаме друг текст, който обикновено се пренебрегва с изключение на Универсалистите, но понеже ние не сме Универсалисти твърдим, че имаме право да използваме, вярваме и се радваме на всяко свидетелство на Божието Слово. Той гласи: "Защото имаме надежда на Бога живаго, който е Спасител на *всички чловеци* и най-паче на *верните*," (1-во Тимотей 4:10) Бог ще спаси всички човеци, но не ще спаси специално ("въпреки всичко") всяки, освен онези, които отиват при него чрез Христа. Божието посредническо спасение на всички човеци не е такова, че да влиза в конфликт с свободната им воля или свободата им на избор, че да им даде живот против волята им: "Този ден поставям пред вас живота и смърта, *изберерете* живота за да живеете."

Семеон противопоставил двете спасения казвайки: "Очите ми видяха спасението ти,

светлина която осветява народите и славата на народа ти Израиля (действителния). "Това се съгласува с изявлението на Апостола, че факта, че Исус Христос, посредника се отдал в изкупление за всички, бил засвидетелствуван на всички в ОПРЕДЕЛЕНТО ВРЕМЕ. Това е което ще дойде на всички човеци без оглед на вяра или воля от тяхна страна. Тези *благ* *вести* за Спасител ще бъдат за всички народи. (Лука 2:10,11) Но специално спасение от грях и смърт ще дойде само на *неговия* народ (Матей 1:21) които вярват в него, защото четем, че Божия гняв продължава да пребъдва на невярващите. - Иоан 3:36.

Виждаме тогава, че общото спасение, което ще споходи всяки индивид се състои от светлина, от истинската светлина и възможност за избиране на живот. Тъй като огромното болшинство от човешкия род е в гроба, ще бъде необходимо да се извадят от там и им се свидетелствуват благите вести за Спасителя. Така също и специалното спасение на което сега се радват вярващите с надежда (Римляни 8:24) за реалността, която ще се открие в Хилядогодишния век, а също и онези, които "ще повярват в онзи ден." Това е *пълно* освобождение от робството на греха и разложението на смърта в славната свобода на чадата Божии. Но постигането на всички тези благословения ще зависи от

сърдечното съгласие с законите на Христовото Царство-бързината с която ще се постигне съвършенство, което сочи степента на любовта им към Царя и закона му на любовта. Ако някой просветлен от Истината, запознат с Божията любов и възстановен (действително или счетен за такъв) в човешко съвършенство се "уплаши" и се "оттегли," (Евреим 10:38,39) то заедно с невярващите ще (Откровение 21:8) бъде изтребен из народа. (Деяния на ап. 3:23) Това е Втората смърт.

И така виждаме, че всички трудни до сега текстове са обяснени от свидетелството "ще бъдеш изпитан в определеното време." *В определеното време* истинската светлина ще освети всяки човек, който идва на света. *В определеното време* ще има "благи вести на голяма радост на всички човеци." По никакъв друг начин тези текстове не могат да се обяснят без изопачаване. Павел продължава тази линия на аргументация с акцент в (Римляни 5:18,19). Той разсъждава, че както всички хора са осъдени на смърт поради престъплението на Адам, така христовата праведност и покорство дори до смърт, станали основа за оправдание и че както всички изгубили живот в първия Адам, така всички идвъл личните си недостатъци могат да получат живот, като приемат втория Адам.

Петър ни казва, че за възстановлението е

говорено чрез устата на всички святи пророци. (Деяния на ап. 3:19-21 Всички те учат това. Йезекиил казва за долината на сухите кости: "Тези кости са всичкий израилев дом," а Бог казва на Израел: "Ето люде мой, аз отварям гробищата ви и ще ви заведе в израилевата земя и ще познаете, че аз съм Господ, когато туря духа си в вас и ще ви поставя в земята ви и ще познаете, че аз Господ говорих и извърших, говори Господ."- Йезекиил 37:11-14.

С това се съгласуват думите на ап. Павел; (Римляни 11:25,26) "Ослепване частно стана в Израел, докато възлезе пълното число на езичниците (избраното общество, невестата на Христа) и така всичкий Израел ще се спаси," (или се върне от състоянието си на отхвърляне, защото)" не е отхвърлил Бог народа си когото е предубудил." (2 стих) Те били отсечени от неговата благодат до избиране невестата на Христа, но ще се възвърнат когато се осъществи това дело. (стихове 28-33) Пророците са пълни с свидетелства как Бог ще ги насади отново и не ще бъдат вече изкоренявани. "Така говори Господ Израилев ... Защото ще утвърдя върху тях очите си за добро и ще ги доведе пак в тази земя и ще ги съзидя и няма да ги разоря и ще ги насадя и няма да ги изкореня и ще дам сърдце за да ме познаят, че Аз съм Господ и ще ми бъдат люде и Аз ще им бъда

Бог, защото ще се върнат при мене с всичкото си сърдце." (Йеремия 24:5-7; 31:28; 32:40-42; 33:6-16). Тези текстове не могат просто да се отнасят до възстановяване от предишни пленничества в Вавилон, Сирия и др., защото последните след това били изкоренени.

По-нататък Бог казва; "В онези дни не ще говорят вече: Отците ядоха кисъл и зъбите на чадата оскомняха, но всеки ще умира за беззаконието си." (Йеремия 31:29-30) Случая сега не е такъв. Сега всеки не умира за собственния си грях, но за Адамовия: "В Адама всички умират." Той ял горчивото грозде на греха, бащите ни продължили да го ядат, завещавайки на децата си още болести и мизерия и така ускорили наказанието смърт. Денът в който "всеки (който умира) ще умира за собственния си грях" е само Хилядогодишния или Деня на възстановлението.

Въпреки че много от пророчествата и обещанията за бъдещи благословения са изглежда приложими само към Израел, трябва да помним, че той бил образен народ, а от това следва, че обещанията които им били направени, макар понякога да са специално приложими само към самите тях, обикновено имат също и по-широко приложение към цялото човечество, което този народ изобразявал. Докато Израел като народ бил

образ на цялия свят, свещенниците му били образ на избраните – "малкото стадо," Главата и телото на Христа, – "Царското свещенство," а жертвите, очищенията и примирителните жертви правени за Израел, изобразявали по-добрите жертви, по-добрите очищения и действителното примирение "за греховете на цялия свят" от когото те са част.

И не само това, но Бог споменава по име и други народи и обещава възстановяването им. Като изразителна илюстрация споменаваме Содомците. Сигурно ако установим, че възстановяването на Содомците е изразено ясно ще можем да се почувствуваме доволни от Истината на славното учение за възстановяване на цялото човечество, изговорено чрез устата на всички святи пророци. А защо Содомците да нямат възможност да достигнат съвършенство и вечен живот, както Израел, или както всяки от нас? Наистина те не били праведни, но и Израел не бил такъв, нито ние които сега слушаме Евангелието. "Няма праведен, няма ни един," освен чрез приписаната ни праведност на Христа, който умря за всички. Собственните думи на нашия Господ ни казват, че макар Бог да одъждил огън от небето и ги унищожил поради злината им, все пак Содомците не били толкова големи грешници в очите му както Юдеите, които имали повече знание. (Битие 19:24; Лука 17:29) За Юдеите от Капе-

рнаум той казал: "Защото чудесата които станеха в тебе, ако станеха в Содом, той би до днес останал.- Матей 11:23.

Така нашия Господ ни учи, че Содомците не са имали пълна възможност и им гарантира такава когато казва: (24 стих) "Но казвам ви, че на земята Содомска наказанието ще бъде по-леко, нежели на тебе." Характера на Съдния ден е делото му ще бъдат показани в следващите страници. Тук ние просто обръщаме внимание на факта, че той ще бъде *търпимо* време за Капернаум и все пак *по-търпимо* за Содом, защото макар никой от тях все още нямал *пълно* знание за всички благословения определени да дойдат чрез "Семето," все пак Капернаум съгрешил против повечето светлина.

Ако Капернаум и цялия Израел бъдат споменати и благословени под "Новия Завет," подпечатан с кръвта на Исус, защо содомците да не бъдат също благословени сред "*всички* земни племена?" Те сигурно ще бъдат. И нека си припомним, че откакто Бог "одъждил огън от небето и *унищожил всички*," много векове преди Исус, когато се говори за възстановлението им, това включва пробуждането и излизането им от гроба.

Нека сега разгледаме пророчеството на Йезекиил 16:48-63.. Четете го внимателно. Тук Бог говори за Израел и го сравнява с съседката му Самария, а така също с Содом-

ците за които казва; *"Видя ми се добре и ги магнах."* Нито Исус, нито пророците предлагат някакво обяснение на привидната нееднаквост на Божиите взаимоотношения в унищожаването на Содом и позволяването на други по-виновни от Содом да останат ненаказани. Това ще стане ясно, когато в *"определеното време"* ще се проявят великите му намерения. Пророка просто заявява, че на Бога *"му се видяло добре"* да стори това. А Исус добавя, че в Съдния ден за тях ще бъде по-леко от други по-виновни. Но върху предположението, че смъртта прекратява всяко изпитание и че след това никой не ще има възможност да познае Истината и да се покори, можем да запитаме? Защо на Бога се видяло добре да премахне тези хора без да им даде възможност за спасение чрез познаване единственното име чрез което могат да се спасят? Отговора е: Защото още не било настъпило тяхното *"определено време."* *"В определеното време,"* те ще бъдат пробудени от смъртта, запознати с Истината и така благословени заедно с всички земни племена чрез обещаното *"Семе."* Едва тогава те ще бъдат поставени на изпитание за вечен живот.

С тази и никаква друга мисъл на ум можем да разберем взаимоотношенията на Бога на любовта с Амаликитяните и други народи, които не само позволил, но и заповядал

на Израел да унищожи казвайки: "Иди сега та порази Амалика и изстреби всичко що има и да го не пожалиш, но умъртви от мъж до жена, от дете до сучащо, от говедо до овца, от камила до осел." (1-ва кн. на Царете 15:3). Това очевидно безмисленно унищожение на живот изглежда несъвместимо с характеристиката любов приписвана на Бога и с учението на Исус: "Любете враговете си" и т.н., докато познаем систематичния ред на Божия план – "определеното време" за осъществяване на всяка негова черта и факта, че всеки член на човешкия род има място в него.

Сега вече можем да видим, че Амалики-тяни, Содомци и други, били дадени от Бога за примери на справедливото божие негодувание и решение да унищожи напълно злите, които примери ще послужат не само на други, но и на самите тях когато настъпи съдният или изпитателният им ден. Онези народи биха могли да умрат също така и от болести и язви. За самите тях това имало малко значение, тъй като те само научили какво е зло, а когато в определеното време бъдат поставени на изпитание ще могат да научат какво е правда и ще различат и изберат доброто и имат живот.

Но нека разгледаме пророчеството по-нататък. След сравняване Содом и Самария и обявяване Израел за заслужаващ упрек (Йезекиил 16:48-54). Бог казва: "И ще доведе

назад пленниците на Содом и дъщерите ѝ пленниците на Самария и дъщерите ѝ. Тогава ще върна и пленниците на пленението между тях." Плена за който става дума тук не може да бъде друг освен пленничеството им в смърта, защото споменатите тогава народи били вече мъртви. Всички са пленници на смърта. Христос идва да отвори вратите на гроба и освободи пленниците. (Исаия 61:1; Захария 9:11) В 55-ти стих, това е наречено "връщане в предишното състояние" – възстановление.

Някои които желаят да получат в достатъчна степен Божията милост чрез Христа за опрощаване на собствените им простъпки и слабости при по-голяма светлина и знание, не могат да си представят същата милост да се приложи при условията на Новия Завет и на други, въпреки че както изглежда допускат свидетелството на апостолите, че Исус Христос по Божия милост вкусил смърт за всеки човек. Някои от тях допускат, че в пророчеството си Бог говори иронично на Юдеите, подразбирайки че той доброволно ще върне Содомците, като тях, но че не възнамерявал да възстанови нито едните, нито другите. Но да видим как следващите текстове се съгласуват с тази идея. Бог казва: "Но *ще* спомена завета си, който стана с тебе в дните на младостта ти и ще ти поставя завет вечен, *тогаз ще си спомниш* за

пътищата си и ще се засрамиш, когато приемеш сестрите си... а моя завет *ще* поставя с тебе и ще познаеш, че аз съм Господ, за да си спомниш и да се засрамиш и да не отвориш вече устата си от срама си, когато направя умилоствение за тебе за всичко що си сторила ГОВОРИ ГОСПОД ИЕОВА." Когато едно обещание е подписано така от Великия Бог Иеова, всички които ревностно подържат, че Бог е Истинен, могат да се радват на увереността и сигурността си, особено онзи който признава, че Новозаветните благословения са потвърдени от Бога в Христа, който запечатал Завета с собствената си скъпоценна кръв.

Към това Павел добавя собственото си свидетелство, казвайки: "И така всичкият Израел (живи и мъртви) ще се спаси (възстанови от слепотата) както е писано: Днес дойде от Сион Избавител и ще отвърне нечестията от Якова и този е заветът от мене към тях, когато отнема греховете им ... По избранieto те са възлюблени Богу заради отците, защото дарованията и призванието Божие не приемат разкайване."— Римляни 11:26-29.

Няма защо да се очудваме, че Юдеи, Содомци, Самаряни и цялото човечество ще се посрамят и смутят когато в "определеното време" Бог прояви цялото богатство на милостта си. Да, мнозина от Божиите чеда ще се

посрамят и удивят, когато видят как *Бог толкоз възлюби СВЕТА* и колко много мислите и планове му са били над тяхните.

Християните обикновено вярват, че всички Божии благословения са само за "избраната Църква", но сега започваме да виждаме, че Божият план е по-широк отколкото сме предполагали и макар, че дал на Църквата "изключително велики и скъпоценни обещания", той направил също така изобилни предвиждания и за света, който той толкова възлюбил, че го изкупил. Подобна грешка направили и юдеите допускайки, че всички Божии обещания са само за тях. Когато обаче настъпило "определеното време" и езичниците били също облагодетелствувани, остатъка от Израел чиито сърдца били достатъчно широки за да се радват на това широко доказателство за Божията благодат, взели участие в тази нарастнала благодат, докато останалите били заслепени от предразсъдъци и човешки традиции. Нека онези от Църквата, които понастоящем виждат зазоряващата се светлина на Хилядогодишния век с милостивите му предимства за цялия свят внимават да не се окажат в опозиция спрямо напредването на светлината и така за известно време бъдат заслепени за славата и благословенията му.

Колко различен е този славен Божий план, за избиране на малцина сега, с оглед

благославяне на мнозина след това, от изопачаването на тези истини, така както са представени от двата противоположни възгледа – Калвинизъм и Арминианизъм. Първият едновременно отхвърля Библейското учение за свободната благодат и мизерно изопачава славното учение за избора, а другият отрича учението за избора и не може да разбере блаженната пълнота на свободната благодат.

Калвинизъма казва: Бог е всемъдър. Той отначало знае какъв ще е края и тъй като всичките му намерения ще се осъществят, никога не възнамерявал да спаси някой, освен малцина – Църквата. Тях той избрал и предопредил да бъдат вечно спасени. Всички останали са в еднаква степен предопределени и избрани да отидат в вечно мъчение, защото от началото на света са познати на Бога всичките му пътища."

Този възглед има своите добри черти. Той признава, че Бог е всезнаещ. Това щеше да бъде нашият идеал за велик Бог, въпреки че две от основните му качества липсват, а именно любов и справедливост. Нито едно от тях не е взето под внимание при довеждане на света на сто четиредесет и два милиарда творения обречени на вечни мъчения преди още да се родят и в подигравка с тържественно заявената му любов. След като Бог е любов и основание на престола му е справед-

ливост, характера му не може да бъде такъв.

Арминианизъма казва: Да, Бог е любов и с това, е въвел човечеството в света. Той не искал да им причини вреда, а само добро, но Сатаната успял в изкушението на първата двойка и така греха влезъл в света и смърта чрез греха. От тогава Бог правел всичко което можел за да освободи човека от греха, дори и с това, че дал Сина си, въпреки, че сега шест хиляди години след това, Евангелието достигнало само до малка част от човечеството. Все пак се надяваме, че в рамките на повече от шест хиляди години, чрез енергията и свободата на църквата, Бог толкова ще поправи злото въведено от Сатаната, че всички които ще живеят тогава, в последна сметка ще узнаят за любовта му и ще имат възможност да повярват и се спасат.

Докато този възглед представя Бога, като напълно любящ и щедър към творенията си, той също подразбира, че му липсва способност и предвиждане, адекватни за осъществяване на добрите му намерения, – че не му стига мъдрост и сила. Според това гледище изглежда, че докато Бог бил ангажиран с уреждане и обмисляне добруването на новосъздадените му чада, Сатаната се изпльзнал и с един майсторски удар разстроил всички Божии планове до такава степен, че дори чрез изчерпване на всичката си сила, Бог трябва да прахоса дванадесет хиляди

години за да възстанови справедливостта до такава степен, че останалата част от човешкия род, която още живее да може да избира между доброто и злото. Но сто четиредесет и двата милиарда на изминалите шест хиляди години и много повече в следващите са според този възглед завинаги изгубени, въпреки Божията любов към тях, защото Сатаната попречил на плановете му. Така Сатаната ще въведе в вечното мъчение хиляда срещу един, който Бог спасява за слава.

Този възглед въздига човешките идеи за мъдростта и силата на Сатаната и понижава оценките им за атрибутите на Бога, за когото напротив псалмиста заявява, че "той говори и се извърши, той заповяда и стана." Но не, Бог не бил изненадан, нито победен от Противника, нито Сатаната в някаква степен объркал плановете му. Бог е и винаги е бил пълен Господар на положението и накрая ще се види, че всичко е работило заедно за осъществяване на намеренията му.

Докато ученията касаещи избора и свободната благодат, така както се проповядват от Калвинизма и Арминианизма не биха могли никога да се съгласуват едно с друго, с разума и с Библията, все пак тези две славни Библейски учения са хармонични и прекрасни когато се разглеждат от гледна точка на Плана на вековете.

Виждайки че толкова много от великите и славни черти на Божия план за спасение на човека от греха и смърта принадлежат на бъдещето и че второто идване на нашия Господ Исус е първа стъпка в осъществяване дългообещаните и дългоочаквани благословения, няма ли да закопнеем още по-ревностно за времето на второто му идване, отколкото по-неинформираните от нас юдеи очаквали и копняли за първото му идване? Виждайки че времето на зло, несправедливост и смърт ще завърши чрез власта и силата, която тогава той ще упражнява, както и че справедливостта, Истината и мира ще бъдат универсални, кой не би се радвал да види деня му? А кой, който страда сега с Христа, вдъхновен от скъпоценното обещание, че "ако страдаме с него, ще и да царуваме с него," не ще вдигне главата си и се зарадва на всяко доказателство за приближаването на Господаря, знаейки, че освобождението и прославата ни с него са се приближили? Сигурно всички които симпатизират на мисията му за благославяне и духа му на любов, ще приветствуват всяко доказателство за идването му, като приближаване "великата радост, която ще бъде на всички хора."

СТУДИЯ VII

ПОЗВОЛЯВАНЕ НА ЗЛОТО И ОТНОШЕНИЕТО МУ КЪМ БОЖИЯ ПЛАН

Защо бе позволено злото? – Право и погрешно, като принципи. – Моралното чувство. – Бог позволил злото и ще го пренасочи към добро. – Бог не е Автор на греха. – Изпитанието на Адам не е фарс. – Изкушението му-сурово. – Той съгрешил самоволно. – Наказанието за грях, не е нито несправедливо, нито твърде сурово. – Божественната мъдрост, справедливост и любов, проявени в осъждането на всички в Адам. – Божият Закон е универсален.

"Зло е онова нещо, което причинява нещастие, нещо което пряко или косвенно причинява някакъв вид страдание" – Вебстер. Ето защо този въпрос не само включва човешките болести, скръб, мъки, слабости и смърт, но и връщане назад към всичко това за разглеждане първопричината-греха и лека му. Тъй като греха е причина за злото, прамехването му е единствения метод за постоянно изцеление на болеста.

Няма по-трудни и може би по-често възникващи въпроси в запитващия ум от въпросите: Защо Бог позволява царуването на злото понастоящем? Защо позволил Сатаната да изкуши прародителите ни, след като ги

създал съвършени и честни? Или защо позволил забраненото дърво да се намира сред добрите? Въпреки всички усилия да се отклони, сам по себе си се натрапва въпроса: Не е ли могъл Бог да предотврати възможността за падение на човека?

Без съмнение трудността възниква от неспособността да се разбере Божият план. Бог можел да предотврати навлизането на греха, но факта че не направил това е достатъчно доказателство, че позволяването му понастоящем в края на краищата ще доведе до някакво по-голямо добро. Разгледани в пълнотата им, божии планове ще докажат мъдростта на следвания от него курс. Някои може да запитат: Не би ли могъл Бог, за когото всичко е възможно да се намеси навреме и предотврати пълното осъществяване намеренията на Сатаната? Без съмнение можел, но такава намеса би попречила за осъществяване на собствените му намерения. Целта му била да прояви съвършенството, величието и справедливия авторитет на Закона си и докаже както на хората, така и на ангелите, злите последствия от нарушаването му. Освен това, по самата си същност някои неща са невъзможни дори за Бога, както заявяват Писанията: "Той не може да лъже." (Евреим 6:18) "Той не може да се отрече от себе си." (2-ро Тимотей 2:13) Той не може да върши зло и за това не може да

избере нящо друго освен най-доброто, най-мъдрия, и най-добрия план за въвеждане творенията си в живота, макар че късогледството ни може да не ни позволи да забележим скритите извори на една безкрайна мъдрост.

Писанията заявяват, че всичко било създадено за Божие удоволствие, (Откровение 4:11.) Без съмнение за удоволствието от раздаване благословения и упражняване атрибутите на славното си същество. Въпреки че при извършване на милостивите си намерения, той позволява злото и вършителите му да играят известно време активна роля. Все пак това не е заради злото, нито защото е в съюз с греха, понеже заявява че "не е Бог който благоволи в злото." (Псалом 5:4) Въпреки че се противи на злото, в всеки случай Бог го *позволява* т.е. не го затруднява за известно време, защото мъдростта му вижда начин по който може да стане траен, ценен урок за творенията му.

От само себе си е очевидна истина, че всяки справедлив принцип има съответен лъжлив принцип, като например истина и лъжа, любов и умраза, правда и неправда. Ние извличаме противоположните принципи, като *право и погрешно* от ефекта, когато са поставени в действие. Принципа чийто резултат когато е в действие е благотворен и в крайна сметка води до хармония

и щастие, наричаме *праведен* принцип, а противоположният, който води до несъгласие, нещастие и разрушение, наричаме принцип на *злото*. Резултатите от принципите в действие, наричаме *добро и зло*, а интелигентното същество, способно да различава правилния принцип от погрешния и ръководено съзнателно от единия или другия наричаме *добродетелно* или *греховно*.

Способността за различаване между прави и погрешни принципи е наречено *морално чувство* или *съвест*. С моралното чувство което Бог дал на човека можем да съдим за Бога и да познаем, че е добър. Бог винаги се обръща към моралното чувство за да докаже справедливостта си. Чрез същото морално чувство Адам можал да различи греха или несправедливостта както и че те са нящо *лошо*, преди дори да знае за всичките им последствия. По-низшите разреди на Божиите творения не са надарени с морално чувство. Кучето има известна интелигентност, но не до такава степен, въпреки че може да научи, че известни действия донасят одобрението и наградата на господаря му, а други неодобрението му. То може да краде или отнема живот, но не може да се нарече грешник. То може да охранява собственост, но не може да се нарече добродетелно, защото е невежо за моралните качества на действията си.

Бог би могъл да лиши човечеството от способност да различава и върши право и погрешно, или да различава и върши само добро, но ако го направи такъв, той просто би направил жива машина и сигурно неуместен образ на Твореца си. Той можел да направи човека съвършен и свободен, както и направил и да го пази от изкушението на Сатаната. В този случай преживяванията на човека биха били ограничени само до добро. Той постоянно би бил подложен на зли внушения отвън, или зли амбиции отвътре, което би направило вечното му бъдеще несигурно, а избухването на непокорство и безредие можело винаги да бъде една възможност, без което доброто никога не ще бъде толкова високо възприето, освен в контраста му с злото.

Бог първо запознал творенията си с доброто, обграждайки ги с него в Едем, а след това като наказание за непокорството им, им дал сурово познание на злото. Изгонени от Едем, и лишени от неговото приятелство, Бог позволил да преживеят болести, мъка и смърт, та по такъв начин винаги познаят злото, нецелесъобразността и изключителната греховност на греха.

Сравнявайки резултатите те достигнали до правилна оценка и на двете: "И рече Господ Бог: Ето Адам стана като един от нас, да познава доброто и злото." (Битие 3:22) В

това участвува и потомството му с изключение на това, че то първо добива познание за злото и не може напълно да разбере какво е добро, докато не го преживее в Християнството, като резултат от Изкуплението им от онзи, който тогава ще им бъде Съдия и Цар. Моралното чувство или съждението за право и погрешно, както и свободата да се използва онова, което притежавал Адам, били важни черти на подобие то му на Бога. Закона за право и погрешно бил написан в естественото му устройство. То било част от природата му, както е част и от Божественната природа. Но нека не забравяме, че образа и подобие то на Бога, първоначалния закон, вписан в природата на човека, изгубил много от ясните си очертания чрез изличаващото разложително влияние на греха, а от тук следва, че сега не е такова каквото било в първия човек.

Способността да се обича включва способност и да се мрази, ето защо можем да направим извода, че Твореца не би могъл да направи човека по собственото си подобие с способност да обича и прави добро без съответната способност да мрази и прави лошо. Свободата на избор, наречена свободна морална способност или свободна воля е част от първоначалното дарование на човека. Това, заедно с пълния размер на умственните и морални качества го правели образ на Тво-

реца. Днес след шест хиляди години на деградация, от греха било изтрито толкова много от първоначалното подобие, че ние не сме свободни, и в по-голяма или по-малка степен сме вързани от греха и последствията му. Ето защо греха сега е по-лесен и затова по-приемлив за падналата човешка раса отколкото справедливостта.

Бог можел да даде на Адам живо впечатление за многото зли последствия на греха за да го отблъсне от него. Ние не се съмняваме в това, но вярваме, че Бог предвидял, че действителното преживяване на злото би било най-сигурен и траен урок, който завинаги ще послужи на човека и по тази причина Бог не попречил, но позволил на човека да направи избора си и почувствува последствията на злото. Ако възможност да се греши не е била никога позволявана, човека не би могъл да се противопостави на греха. Междувременно не би имало добродетел, нито заслуга за правене на добро. Бог искал човека да му се покланя с дух и Истина. Той желае искрено, интелигентно и доброволно подчинение, вместо невежо, механично служение. Той вече имал в действие неодушевени механични средства осъществяващи волята му, но намерението му било да направи нящо по-благородно, а именно едно интелигентно създание по собственото му подобие-господ на земята,

чиято лояност и праведност да са основани на възприемане на право и погрешно, на добро и зло.

Принципите за право и погрешно, като *принципи* са съществували винаги и трябва винаги да съществуват, а всички съвършени, интелигентни творения по Божие подобие, трябва да са свободни да изберат едно от двете, въпреки че праведния принцип *единствено* ще продължи да действа винаги. Писанията ни информират, че докато действието на злия принцип бил позволен достатъчно дълго време за да осъществи Божията цел, той завинаги ще престане да действа и всички продължаващи да му се подчиняват и контролирани от него, ще престанат завинаги да съществуват. (1-во Коринтяни 15:25,26; Евреем 2:14) Само вършителите на добро и вършеното на добро ще продължи вечно.

Но въпроса се повтаря в друга форма. Не би ли могло човека да се запознае с злото по някакъв друг начин освен чрез преживяване? Съществуват четири начина за опознаване нещата, а именно, по интуиция, чрез наблюдение, чрез преживяване и чрез информация получена от извори, приети за положително истинни. Едно интуитивно приемане на познание би означавало пряко приемане без процеса на разсъждение или необходимост от доказателство. Подобно поз-

нание принадлежи само на Божественния Бог Иеова, вечния извор на всяка мъдрост и Истина, което по необходимост и поради естеството на нещата превъзхожда всичките му творения. Ето защо човешкото познание за добро и зло не може да бъде интуитивно. Човешко познание може да се получи и чрез наблюдение, но в този случай е нужно да има някакво изложение на злото и резултатите му за да се види от човека. Това предполага позволяване на злото някъде другаде между някакви други същества, а защо не всред хората и на земята?

Защо човека да не бъде илюстрацията и да не получи познанието си чрез практическо преживяване? Нещата стоят точно така. Човека придобива практически жизнен опит и става илюстрация на другите, като е "направен зрелище на ангелите."

Адам вече имал знание за злото чрез информация, но то се оказало недостатъчно да го възпре да се опита да експериментира. Адам и Ева знаели Бога, като свой Творец и от тук, като един който имал право да ги контролира и направлява. Бог казал за забраненото дърво: "В който ден ядеш от него, умирайки ще умреш." Ето защо те имали познание за злото, но само на теория. Те никога не наблюдавали, или преживявали ефектите му. Междувременно не приели и любящия авторитет на Твореца си и благо-

творния му Закон, нито опасностите от които искал да ги предпази чрез него. Ето защо те се поддали на изкушението, което Бог мъдро позволил, чиято крайна полза мъдростта му трасирала.

Малцина оценили суровостта на изкушението под което попаднали прародителите, нито Божията справедливост проявена в едно толкова сурово наказание за нящо което на мнозина изглежда толкова незначително нарушение, но малко размишление ще ни разясни всичко. Писанията ни разказват обикновенната история за това как жената, по-слабата страна била измамена и така станала престъпник. Преживяното от нея и познанството и с Бога били дори по-ограничени от Адамовите. Той бил създаден пръв и Бог общувал пряко с него. Преди нейното сътворение Бог му съобщил наказанието за греха, докато Ева вероятно получила информацията си от Адам. Когато вкусила от плода, доверявайки се на измамното представяне на нещата от Сатаната тя, очевидно не разбрала степента на престъплението си. По всяка вероятност обаче тя имала леки съмнения и опасения, че не всичко е добре. Но макар и измамена Павел казва, че Ева била престъпник-но не била толкова виновна, ако беше престъпила срещу по-голяма светлина.

Както ни бе казано, Адам противопо-

ложно на Ева не бил измамен. (1-во Тимотей 2:14) Ето защо той трябва да е извършил престъпление с по-пълно разбиране на извършения грях, имайки предвид наказанието и знаейки с сигурност, че трябва да умре. Лесно можем да разберем какво било изкушението, което го принудило така безразсъдно да си навлече произнесеното наказание. Като имаме предвид, че били съвършени същества, в умствено и морално подобие на Твореца си, богоподобния елемент на любовта се проявил по забележителен начин от съвършения мъж към обичната му спътница, съвършенната жена. Разбирайки греха и страхувайки се от смъртта на Ева и загубването ѝ и то без надежда за възвръщане, защото такава надежда не била дадена, в отчаянието си Адам безразсъдно решил да не живее без нея. Мислейки собственния си живот за нещастен и ненужен без нея, той доброволно се присъединил към акта ѝ на непокорство с оглед да участва в смъртното наказание, което вероятно предположил ѝ се полага. Както Апостола посочва и двамата били "в престъплението." (Римляни 5:14; 1-во Тимотей 2:14.) Но Адам и Ева били едно, а не "двойни." Оттук следва, че Ева участвувала в присъдата, която поведението ѝ спомогнало да премине върху Адам.— Римляни 5:12,17-19.

Бог не само предвидил, че давайки на

човека свобода на избор, той поради липса на *пълна* оценка на греха и резултатите му ще я приеме, но и видял, че бидейки запознат с него той все още ще го избира, защото това запознанство така ще увреди морала му, че постепенно злото ще стане за него по-приятно и по-желано отколкото доброто. Все пак Бог решил да *позволи злото* защото предвидил ляк за освобождаване човека от неговата непоследователност. Той видял че резултата ще го отведе до пълно възприемане "изключителната греховност на греха" и неподобната брилянтност на добродетелта в контраст с него като по такъв начин го научи на любов и почит към своя Създател, Извора на всички добрини и избегне завинаги онова, което донесло толкова много беди и мизерия.

Така крайния резултат ще ги научи на по-голяма любов към Бога и по-голяма умраза към всичко, което се противи на волята му. Междувременно това ще означава твърдо установяване на вечна справедливост за всички, които ще се възползват от божните уроци с позволяването на греха и съпътстващите го злини. Трябва обаче да се прави широко разграничение между неоспоримия факт, че Бог позволил греха и сериозната грешка, която правят някои упреквайки Бога, че е Автор и подбудител на греха. Последния възглед е богохулен и същевременно проти-

воречи на фактите представени в Писанията. Изпадащите в тази грешка обикновено правят това в усилията си да намерят по-друг план за спасение от този, който предвидил Бог с *жертвата* на Христа, като наша изкупителна цена. Ако те успеят да убедят себе си и други, че Бог е отговорен за всяки грях, зло и престъпление, и* че човека като невинна кукла в ръцете му е бил насилен да извърши грях, тогава се очиства пътя за теорията, не че някаква форма на милост или жертва за грехове е нужна, а само СПРАВЕДЛИВОСТ. Така те полагат основа за друга част от фалшивата си теория-универсализъм. Според нея, както Бог —

(* Два текста в Писанията (Исаия 45:7) и Амос 3:6) са използвани да подкрепят тази теория, но чрез неправилен превод на думата *зло* и в двата текста. Греха е винаги зло, но злото не винаги е грях. Земетресение, пожар, потоп или епидемия, биха били бедствие — *‘зло,’* но нито едно от тях не ще бъде грях. Думата *зло* в цитираните текстове означава *бедствие*. Същата еврейска дума е преведена *нещастие* в Псалом 34:19; 107:39; Иеремия 48:16; Захария 1:15. Преведена е *беда* в Псалом 27:5; 41:1; 88:3; 107:26; Иеремия 51:2; Плач Иеремиев 1:21. Преведена е *бедствия* *противник* и *нещастие* в 1-ва кн. на Царете 10:19; Псалом 10:6; 94:13; 141:5; Екlesiастис 7:14; Неемия 2:17. Същата дума на много други места е преведена: *вреда, пакост, огорчен, повреда, незгода, скръб, и печал.* —

причинил греха, злото и престъплението в всички, също така той ще освободи цялото човечество от греха и смърта. Разсъждавайки, че Бог пожелал и причинил греха и че никой не би могъл да му се противопостави, така твърдят те, когато Бог пожелае правдата, всички ще бъдат безсилни да му се противопоставят. Но при всички подобни разсъждения, най-благородното човешко качество, свободата на волята или *избора* най-поразителната черта на подобие то му на Твореца е оставена на страна, а човека теоретически е деградирал до проста машина, която действа само когато и се въздейства отвън. Ако случая беше такъв, човека вместо да бъде Бог на земята, —

* В Исаия 45:7 и Амос 3:6, Бог напомнил на Израел за завета си направен с тях, като народ, че ако се подчинят на законите му той ще ги благослови и запази от нещастията, които са нещо обикновено за света въобще, но ако го забравят ще им донесе нещастия (злини), като наказание. Виж: Второзаконие 28:1-14; 15-32; Левит 26:14-16; Исус Навин 23:6-11, 12-16.

Когато обаче бедствията ги постигнали, те били склонни да гледат на тях, като на нещо случайно, а не като наказания. Тогава Бог им изпратил слово чрез пророците си, напомняйки им за завета си казвайки, че нещастията им са от него и по волята му за да се поправят. Абсурдно е да се използват тези текстове за да се докаже, че Бог е Автор на греха, защото те въобще не се отнасят до греха. —

би бил по-низш от насекомите, защото те без съмнение имат воля или сила на избор. Дори на малката мравка била дадена силна воля, на която човека макар и с по-голяма сила може да се противопоставя и осуетява, но не може да унищожи.

Наистина Бог има власт да принуди човека както към грях така и към праведност, но Словото му заявява, че сам той няма такава цел. Той не би бил последователен, ако подтикне човека към грях, по същата причина поради която "Той не може да се отрече от себе си." Подобно поведение би било непоследователно с праведния му характер и поради това невъзможно. Той приема поклонението и любовта само на такива, които му се покланят с дух и Истина. За тази цел той дал на човека свободна воля, като собственната си и иска от него да *избере* правдата. *Позволяването* човек да има собствен избор, довело до това, че той отпаднал от състоянието на приятелство с Бога, благодат и благословения – в смърт. Чрез жизнения си опит в греха и смърта, човек практически научава онова, което Бог му предложил да научи теоретически без да преживее греха и резултата от него. Това че Бог знаел предварително какво ще направи човека не било използвано против него, като извинение за деградирането му до обикновено същество-машина. Напротив то е

използвано в негова полза, защото предвиждайки поведението на човека, Бог го оставил да направи избора си. Той не му попречил да опита греха и горчивите му резултати експериментално, но незабавно започнал да предвижда средства за възстановяване на човека от първото му престъпление, като предвидил Изкупител, велик Спасител, способен в последна сметка да спаси всички, които биха се *върнали при Бога* чрез него. За тази цел – да има човек свободна *воля* и все пак да може да се възползва от първото си падение, с неправилната му употреба – неподчинение на божията воля – Бог не само предвидил *откуп* за всички, но също така знание за предложената възможност за помирение с него чрез свидетелствуване в определеното време. 1-во Тимотей 2:3–6.

Суровостта на наказанието не било проява на умраза и злоба от божия страна, но необходим и неизбежен краен резултат от злото, което Бог позволил човека да види и почувствува. Бог може да поддържа живота дотогава докогато сметне за необходимо, дори против разрушителната сила на действителното зло, но за Бога не било възможно да поддържа такъв живот вечно, както е невъзможно и да лъже, т.е. това е *морално невъзможно*. Такъв живот би могъл само да става все повече и повече извор на нещастие

както за себе си така и за другите. Ето защо Бог е твърде добър за да поддържа едно толкова безполезно и вредно както за себе си, така и за другите съществуване. Ако поддържащата му сила бъде оттеглена ще последва унищожение, което ще бъде естествен резултат от злото. Живота е милост, дар от Бога и ще бъде продължен вечно само за покорните.

На Адамовото потомство не била извършена никаква несправедливост, като не било дадено индивидуално изпитание на всеки. В никакъв смисъл Бог Иеова не бил обвързан да ги сътвори, а след като ни сътворил, никакъв справедлив закон не го обвързва да поддържа съществуването ни вечно, нито дори да ни гарантира изпитание за вечен живот ако сме покорни. Запомнете добре това. Настоящия ни живот, който от люлката до гроба е процес на умиране, въпреки всичките му злини и разочарования е предимство, милост, дори ако нямаше бъдаще. Голямото болшинство толкова го почита, че изключенията (самоубийствата) са сравнително малко и съдилищата постоянно справедливо решават, че са резултат на умствено неравновесие, защото не биха се откъснали от настоящите благословения. Освен това поведението на съвършения човек Адам ни показва какво би трябвало да бъде поведението на децата му при подобни

обстоятелства.

Мнозина погълнали погрешната идея, че Бог поставил на изпитание за живот човешкия род с алтернатива *вечно мъчение*, но нищо от този род дори не било загатнато в наказанието. Милостта или Божието благословение за покорните му деца е живот-продължаващ живот, без болка, болест и всяки друг елемент на разложение и смърт. Това благословение дадено в пълна мяра на Адам се съпровождало от предупреждение, че ще се лиши от този дар, ако не остане покорен на Бога. "В който ден ядеш от него, умирайки ще умреш." Той не знаел нищо за *живот* в мъчение, като наказание за грях. Сега само на покорните е обещан вечен живот. Живота е Божий дар, а смъртта противоположното на живота е наказанието, което той предписва.

Никъде в Стария Завет на Писанията не е внушено *вечно мъчение*. Само няколко твърдения в Новия Завет могат да се сметнат за такива, които изглежда го поучават, а те се намират или сред символите на Откровението, или сред притчите и тъмните изказвания на нашия Господ, които *не били разбрани* от хората, които го чули (Лука 8:10) и които днес са малко по-добре разбрани. "Заплатата за греха е смърт." Рим. 6:23) "Която е душа съгрешила, тя ще умре." - Йезекиил 18:4.

Мнозина предположили, че Бог е несправедлив, позволявайки проклятието на Адама да се споделя от потомството му вместо да осигури на всеки един изпитание и възможност за вечен живот, подобен на този на който се радвал Адам. Но какво ще кажат такива, ако сега бъде посочено, че възможност и изпитание за живот на света ще бъдат дадени и ще бъдат много по-благоприятни от Адамовите *понеже* Бог възприел План, позволяващ на Адамовото потомство да споделя наказанието по естествен път? Вярваме че случая е такъв и ще се опитае да го изясним.

Бог ни уверява, че когато проклятието *преминало върху* всички в Адам, той уредил нещата за нова Глава, Баща, или Животдавец на човешката раса при когото ще може да отиде всяки чрез вяра и че както всички в Адам участвували в проклятието – смърта, така всички в Христа ще участвуват в благословието – живот, бидейки оправдани чрез вяра в кръвта му. (Римляни 5:12,18,19) И така, виждаме, че с смърта на Исус-неопетненият, безгрешният е уреден напълно греха на Адам към Бога. Както един човек съгрешил и всички в него участвували в проклятието му, наказанието му, така Исус плащайки наказанието на този един грешник, купил не само Адам, но и цялото му потомство-всички хора които по наследство

участвавали в слабостите и греховете му и наказанието му – смърт. Нашия Господ "човека Христос Исус," сам неопетнен, одобрен и с съвършено семе или раса в него, неродена от грях, дал *цялия* си човешки живот и титла, като *пълна изкупителна* цена за Адам и расата или семето в него, когато бил осъден.

Купувайки напълно животите на Адам и расата му, Христос предлага да осинови, като свое семе, свои чеда цялото Адамово потомство, което ще приеме условията на Новия Завет и така чрез вяра ще влезат в семейството му – Божието семейство – и получат вечен живот. Така Изкупителя ще "види *семето* си (дотождна доколкото мнозина от Адамовото семе приемат *осиновение* при условията му) и ще продължи дните, възкресение на равнище, по-високо от човешкото, което му било гарантирано от Отца, като награда за покорството му)" и всичко по най-необичаен начин – чрез жертвуване на живот и потомство. Затова е писано; "Както всички в Адам умираат, *така също* всички в Христа ще оживеят." – *Коринтяни превод* – 1-во Коринтяни. 15:22.

Вредата която получихме поради падението на Адам (ние не сме изпитали несправедливост) е по Божия милост повече от награда с милост чрез Христа и всички по-рано или по-късно (в "определеното

време") ще имат пълна възможност да бъдат възстановени в същото състояние на което Адам се радвал преди да съгреши. Неполучилите пълно познание чрез вяра, и наслада от Божията милост понастоящем (а такова е по-голямото болшинство, включая децата и езичниците) сигурно ще имат тази възможност и привилегия в следващия век или "идващия свят," диспензацията или века, който ще последва сегашния.

За тази цел "всички които са в гробовете ще излезнат." Когато всеки един (независимо дали в сегашния или в следващия век) разбере напълно изкупителната цена дадена от нашия Господ Исус и следващите я привилегии, той е разглеждан, като подложен на изпитание, както бил Адам, като покорството донася траен живот, а непокорството, трайна смърт – "Втората смърт." Обаче съвършено покорство без съвършенна възможност да се извършва, при условията на Новия Завет не се изисква от никой през Евангелския век. Членовете на Църквата през Евангелски век имали Христовата правда приписана им чрез вяра за да премахне неизбежните недостатъци, поради неизбежните слабости на плътта. Божественната милост ще действа и към "онези, които желаят" от света през Хилядогодишния век. Не може да се очаква абсолютно морално съвършенство (което ще бъде *привилегия* на

всички преди приключване на Хилядогодишния век). Това ново изпитание, резултат от изкуплението на Новия Завет ще се различава от Изкуплението в Едем. При него действията на всеки ще определят самото му бъдаще.

Няма ли това да бъде за някои членове на човешката раса *втора* възможност за придобиване на вечен живот? Първата възможност за вечен живот, както за самите нас, така и за цялата човешка раса била изгубена "още в слабините" му поради непокорството на татко Адам. При условията на първоначалното изпитание "осъждането преминало върху всички хора," а Божият план бил чрез Изкупителната жертва на Христа, Адам и *всички*, които изгубили живот поради падението му, след опитване изключителната греховност на греха и тежестта на наказанието за грях да получат възможност да се върнат при Бога чрез вяра в Изкупителя. Ако някой предпочита да нарече това "втора възможност" нека направи така. Сигурно това ще бъде втора възможност за Адам, а в известен смисъл то е такова и за целия изкупен човешки род. Това ще бъде първа *индивидуална* възможност за потомците му, които когато се родили били вече под осъждане на смърт. Както и да наречем това, фактите са същите, а именно, всички били осъдени на смърт поради непокорството

на Адам и всички ще се радват (в Хиля-
догодишния век) на *пълна възможност* да
получат вечен живот под благоприятните
условия на Новия Завет. Това както заявили
ангелите са "благи вести на голяма радост,
която ще бъде на всички народи." И както
Апостола заявил, божията милост – нашия
Господ Исус който "*дал себе си изкупле-
ние за всички*" – трябва да бъде "изпитана"
на всички "в определеното време." (Римляни
5:17-19; 1-во Тимотей 2:4-6) Не Бог, а чове-
ците ограничили щанса или възможността за
придобиване на живот до Евангелския век.
Напротив Бог ни казва, че Евангелския век е
само за избиране на Църквата, Царското
свещенство, чрез което през следващия век,
всички други ще бъдат доведени до точно
познание на Истината и ще им се гарантира
пълна възможност да си осигурят вечен
живот при условията на Новия Завет.

Но каква е ползата от следвания метод?
Защо Бог не дал на всички хора индиви-
дуална възможност за живот сега, веднага без
дългия процес на изпитание и осъждане на
Адам, участие на потомството му в неговото
осъждане, Изкупление на всички чрез
жертвата на Христа и ново предлагане на
вечен живот на всички при условията на
Новия Завет? Ако злото е било позволено
поради свободната морална воля, защо према-
хването му е осъществено по такъв особен и

обиколен метод? Защо Бог позволява да се намеси толкова много мизерия, която постигнала толкова много хора, които в крайна сметка ще получат дар живот, като покорни Божии чеда?

Ах, да! Това е точката в която се центрира интереса ни по този въпрос. Ако Бог беше наредил за нашия вид различен начин на размножение, така че децата да не участвуват в резултата от греховете на родителите си, и слабостите им, умственни, морални и физически – и ако Твореца наредеше така, че всички да имат благоприятни Едемски условия за изпитание и само престъпниците да бъдат осъдени и "отсечени," можем ли да си представим колко биха се оказали достойни и колко недостойни за живот при тези благоприятни условия?

Ако за единственна инстанция бъде взет Адам, като критерий (а в всеки случай той сигурно бил пример на свършенна човечност) заключението ще бъде, че никой не ще бъде намерен свършено покорен и достоен, защото никой не би притежавал ясно познание за и жизнен опит с Бога, който ще развие у тях пълно доверие в законите му, освен личното му съждение. Уверени сме, че Христовото познаване на Отца му дало възможност да му се подчинява безусловно. (Исаия 53:11) Но да преположим, че една

четвърт спечели живот, или дори повече. Да допустнем, че половината бъдат намерени достойни, а другата половина пострада от заплата за греха—"смърта," тогава какво? Да допустнем, че другата половина, покорните, нито имали житейски опит, нито им било свидетелствувано за греха, не биха ли те чувствували винаги любопитство към забранените неща, любопитство подтискано поради страх от Бога и наказание? Службата им нямаше да бъде толкова сърдечна както, ако знаеха какво е добро и какво зло и затова разбираха напълно милостивите намерения на Твореца, създал закони управляващи собственото му поведение и поведението на творенията му.

Вижте също другата половина, която ще бъде погълната от смърта в резултат на собственния им самоволен грях. Те биха били трайно отсечени от живота и единственната им надежда ще бъде Бог любящо да си спомни за тях, като негови творения, дело на ръцете му и предвиди друго изпитание за тях. Но защо прави така? Единствена причина би била надеждата, че ако бъдат събудени отново и изпитани пак, някои от тях по причина на по-продължителното им *преживяване* може да изберат покорството и живеят.

Но дори ако такъв план беше с толкова добри резултати, които Бог би одобрил, все

пак би имало сериозни възражения към него.

Колко по-мъдро е божията мъдрост да ограничи греха до известни граници, както плана му прави! Колко много по-добре е, дори нашите ограничени умове могат да схванат това, да има един безпристрастен закон, който обявява, че заплатата за самоволен грях е смърт – унищожение – отсичане от живота. И така Бог ограничава злото, което позволява, като предвижда Хилядогодишното царуване на Христа да осъществи пълно изчезване на злото, а така също и на самоволните вършители на зло и въведе една вечност на праведност, основана на пълно познание и напълно доброволно подчинение от съвършени същества.

Но има две други възражения към предложения план за опитване първоначално на всеки индивид поотделно. В плана който Бог одобрил бил достатъчен един изкупител, защото само *един* съгрешил и само *един* бил осъден. (Другите участвували в *осъждането* му). Но ако първото изпитание било индивидуално изпитание и ако половината от човешкия род съгрешил и били осъдени индивидуално, то това изисквало жертва на изкупител за всеки осъден индивид. Един неизгубен живот можел да изкупи един изгубен живот, но не повече. Един съвършен човек, човека Христос Исус, който изкупил падналия Адам (и нашето освобождение чрез

него) не можел да бъде "Изкупление" – (съответстваща цена) за "ВСИЧКИ" при някакви други условия освен тези на плана, който Бог избрал.

Ако можем да предположим, че общия брой човешки същества от Адам и насетне са сто милиарда и че само половината от тях съгрешили, това ще изисква петдесет милиарда покорни същества (съвършени, човешки), да умрат за да дадат *изкупление* (съответстваща цена) за всичките петдесет милиарда престъпници. И така и чрез този план смъртта ще премине върху всички. Такъв план ще включва *не по-малко* страдания отколкото преживяваме понастоящем.

Друго възражение към подобен план е, че той сериозно ще се различава от плана на Бога за издигане и избиране към Божественно естество на едно "малко стадо" – телото на Христа-общество на което Исус е Глава и Господ. Бог не би могъл справедливо да *заповяда* петдесетте милиарда покорни синове да дадат правата, привилегиите и живота си, Изкупление за грешниците, защото под собственния му закон, покорството им ще им спечели право на безкраен живот. Ето защо, ако тези съвършени хора бъдат помолени да станат изкупители на падналите такива, Божият план изисквал, какъвто бил случая с нашия Господ Исус да

постави пред тях някаква особенна награда, та за радостта поставена пред тях да издържат наказанието на братята си. А ако им бъде дадена същата награда, която била дадена на нашия Господ Исус, а именно да участвуват в новото естество-божественното и бъдат превъзвишени над ангели, власти, сили и всяко име с което е наименован-след Бог Иеова, (Ефесяни 1:20,21) тогава би имало огромен брой в Божественно естество, което очевидно Божественната мъдрост не би одобрила. Освен това, при подобни условия петдесет милиарда биха били *еднакви* по чин и никой сред тях шеф или глава, докато Божият план *одобрил* призоваване "*само*" на един Изкупител, само един превъзвишен до Божественно естество и след това "малко стадо" от изкупени, които "вървят в стъпките му," чрез страдание и самоотричане за да участвуват в името, почитта, славата и естеството му, както съпругата участвува с съпруга си.

Онези които могат да приемат тази черта на Божият план, който чрез осъждане на всички в *един* представител отворил път за изкупление и възстановление на всички от *един* Изкупител ще намерят в него разрешение на много объркани неща. Тогава те ще разберат, че осъждането на *всички* в един било противоположно на увреждането. То било велика милост към *всички*, когато се

вземе в връзка с Божия план, да се предвиди оправдание за *всички* чрез жертвата на друг. Злото завинаги ще отмре, когато Божията цел за позволяването му се осъществи и когато ползата от Изкуплението се уеднакви с наказанието за грях. Не е обаче възможно да се възприеме правилно тази черта на Божия план, без пълно признаване греховността на греха, естеството на наказанието му – смърта, важноста и ценността на *изкуплението*, което нашия Господ Исус дал и положителното и пълно възстановяване на индивида към благоприятните условия, при които ще има пълно и предостатъчно изпитание преди да се счете за достоен за наградата (живот без край) – или наказанието (смърт без край).

Предвид великия план за Изкупление и последващото "възстановление на всичко" чрез Христа, можем да видим, че благословенията са резултат от позволяването на злото, което вероятно не би могло да стане по друг начин толкова осъществимо.

Човеците са не само облагодетелствувани за цяла вечност от преживяното, а ангелите чрез наблюдаване човешките преживявания, но освен това всички имат предимството да се запознаят по-пълно с Божият характер проявен в неговия план. Когато плана му бъде напълно осъществен, всички ще могат да четат ясно мъдростта, справедливостта, любовта и силата му. Те ще видят също така

Божественната справедливост, която не ще наруши Божествения декрет, нито ще спаси справедливо осъдения човешки род без пълно отменяне на наказанието му чрез доброволен Изкупител. Те ще видят любовта, която предвидила благородната жертва, която превъзвисяла Изкупителя до дясната страна на Бога, давайки му власт и авторитет да върне към живот купените от него с скъпоценната му кръв. Те ще видят също силата и мъдростта, които можели да осъществят славното му намерение за творенията му, отхвърли всяко противно влияние и ги направи доброволни или недоброволни сътрудници на напредъка и окончателното осъществяване на целите си. Ако злото не беше позволено, а отхвърлено от Божественното провидение, не виждаме как тези резултати биха могли да се постигнат. Позволяването на злото между човеците за известно време, проявява виждаща далеч мъдрост, която съсредоточила всички придружаващи злото условия, измислила лекарство и отбелязала крайния резултат чрез силата и милостта си.

През Евангелската диспензация, греха и съпровождащите го злини били използвани по-нататък за дисциплиниране и подготвяне Църквата. Ако греха не беше позволен, жертвата на нашия Господ Исус и Църквата му, награда за която е Божественното естество би

била невъзможна.

Изглежда ясно, че по същество същия Божий Закон, който и сега е над човечеството и подчинението на който се възнаграждава с живот, а неподчинението с смърт, трябва в последна сметка да управлява всички интелигентни Божии творения. Този Закон, както го определил нашия Господ е изразен накратко с една дума: *любов*. "Да възлюбиш Господа Бога твоего с цялото си сърдце, с цялата си душа и с всичката си сила и ближния си, както себе си." (Лука 10:27) В последна сметка, когато Божията цел се осъществи, славата на Божественния характер ще се прояви на всяко интелигентно творение, а временното позволяване на злото ще се разбере от всички, като мъдра черта на Божественната политика. Сега това може да се види само с очите на вярата, гледайки чрез Божието Слово напред към нещата изговорени чрез устата на всички святи пророци от началото на света – възстановление на всичко.

СТУДИЯ VIII

СЪДНИЯТ ДЕН

Обикновено гледище за Съдния ден. – Библейско ли е то? – Термините Съд и Ден определени. – В Писанията се говори за няколко съдни дни. – Първи Съден Ден и резултатите му. – Определен е друг. – Съдията. – Характер на предстоящия съд. – Подобие и различие на първия и втория съд. – Отговорност на света понастоящем. – Два интервирани съда и целите им. – Широко различаващи се оценки за предстоящия съд. – Как пророци и апостоли гледали на него?

"Бог е определил ден в който ще съди Вселената праведно чрез човека когото е определил" – "Праведният Исус Христос." "Защото Отец не съди никого, но е дал Сину всяка съдба." – Деяния на ап. 17:31; 1-во Иоан 2:1; Иоан 5:22.

С оглед на Съдния ден преобладава една много смътна и неопределена идея. Таения обикновено възглед е, че Христос ще дойде на земята седнал на голям бял трон, че ще повика както светец така и грешник, хора от кол и въже пред себе си за да бъдат съдени, сред големи природни конвулсии – земетресения, отваряне на гробове, топящи се скали и падащи планини, при което треперещите

грешници ще бъдат изведени от дълбините на вечната скръб за да чуят повторно греховете си, само за да бъдат отново върнати в една вечна и безмилостна участ и че светите ще слезат от небето за да свидетелствуват за мизерията и отчаянието на осъдените, да чуят отново решението на собствените си случаи и се върнат. Според преобладаващата теория, всички получават присъдата и наградата си при смъртта си, а това което междувременно за различие е наречено съд е просто *повторение* на първия съд, но за неразбираема цел, тъй като твърдят те, едно решение което е последно и непроменимо е дадено при смъртта.

Цялото предполагаемо време определено за това изумително дело – съдене на милиарди е ден от двадесет и четири часа. Една беседа в бруклинско събрание разгласи обикновенното гледище по този въпрос. Тя даде детайлно описание на работата на Съдния ден, представяйки го като завършен в границите на един единствен буквален ден.

Това е една твърде груба концепция и изцяло не се съгласува с вдъхновенното Слово. Извлечена е от една твърде буквална интерпретация на притчата на нашия Господ за овцете и козите. (Матей 25:31-46) Тя илюстрира абсурдността на всяки опит да се натрапи една буквална интерпретация на образния език. Притчата никога не е точно

твърдение, а само илюстрация на истина чрез нящо, което в много случаи е подобно на нея. Ако тази притча е буквално твърдение на начина по който ще се ръководи съда, то той би бил приложим към буквални овце и кози, точно както се чете, а не за човечеството въобще. Нека сега разгледаме едно по-Библейско, както и по-разумно гледище за работата и резултата от великия Съден ден, който Бог определил и с което ще трябва да се съгласуват, като разумно и Библейско заключение всички притчи и образи.

Термина *съд* означава нящо повече от просто произнасяне на присъда. Той включва идея за съд, както и решение основано на този съд. Това е истина не само за Българската дума съд, но и за гръцката, която тя превежда.

Термин *ден* в Писанията, както и в общата му употреба, макар в повечето случаи да е използван да представи период от двадесет или двадесет и четири часа, в същност означава някакъв определен или особен период от време. Така например се говори за Ноев ден, Вашингтонов ден. Посъщия начин цялото време на Сътворението в Библията е наречено ден, където четем за "деня в който Бог създаде небето и земята," (Битие 2:4) един продължителен период от време с определена дължина. След това четем

за "деня на изкушението в пустинята" – период от четиредесет години, (Евреим 3:8,9) "ден на спасение" (2-ро Коринтяни 6:2) също "ден на отмъщение," "ден на гняв," "ден на скръб" – термини приложени за един период от четиредесет години на края на Юдейския век и до подобен период на скръб на края на Евангелския век. След това отново четем за "Христов ден," "Съден ден и "негов ден" – термини приложими към Хилядогодишния век в който ще царува Месия, ще управлява и съди света с правда, гарантирайки както съд, така и произнасяйки присъда. За този период е написано: "Защото е определил ден в който ще съди живи и мъртви, "Защото е определил ден в който ще съди Вселената праведно." В неговия ден той ще покаже кой е този благословен и единствен Цар на царете и Господ на господарите. (Деяния на ап. 17:31; 1-во Тимотей 6:15) Защо би трябвало някой да предполага, че Съдния ден ще бъде от дванадесет или двадесет и четири часа, когато се признава по-широкото значение на думата *ден*, в други подобни случаи? Трудно е да се разбере с изключение на предположението, че са повлияни от традицията, без подходящо доказателство или изследване.

Онези които се консултират внимателно с пълен конкорданс на Библията за Съдния ден и забележат вида и количеството работа,

която ще се извърши през този период, ще види скоро абсурдността на обикновенното гледище и необходимостта да се даде на термина *ден* по-широкото му значение.

Докато Писанията говорят за един велик съдебен или Съден ден, който предстои и сочат, че човешките маси трябва да бъдат съдени окончателно в онзи ден с последна присъда, те също така учат, че имало и други съдни дни по време на които на съд били поставени известни избрани *класи*.

Първият велик Съд (съд и присъда) бил в началото в Едем, когато цялата човешка раса представена в главата ѝ – Адам, стояла на съд пред Бога. Резултата от този съд била присъдата – виновен, непокорен, недостоеен за живот, а наложеното наказание било смърт – "Умирайки ще умреш." (Битие 2:17) И така "Всички в Адам умират." Това време на съд в Едем бил Първият съден ден и оттогава насетне влезло в сила решението на Съдията (Бог Иеова).

"Божият гняв *се открива* от небето против несправедните." Това може да се види в всяка погребална процесия. Всяки гроб е свидетелство за това. Той се чувства в всяка болка и страдание, които преживяваме. Всички те са резултат от Първия съд и присъда – праведната Божия присъда, че не сме достойни за живот и благословенията предвидени първоначално за човека, когато е бил

покорен и в Божие подобие. Но човечеството било изкупено от присъдата на първия Съд чрез една жертва за всички дадена от великия Изкупител. Всички са изкупени от Бога и от присъдата – смърт – унищожение. Предвид на това изкупление, смърта, не може повече да се разглежда в пълния вечен смисъл на думата, но по-скоро като временен съд, защото в Хилядогодишната утрин всички ще бъдат пробудени от Дарителя на живот, който е изкупил всички. Само Църквата на вярващите в Христа са все пак в известен смисъл освободени или "избягали" от първоначалната присъда и наказание.

Бягството им обаче не е още *действително*, но са считани за такива само чрез вяра. Спасени сме исамо "*чрез надежда*." Действителното ни освобождение от смъртното наказание (случило се на Адам и избегнато, като се отиде при Христа) не ще бъде напълно изживяно преди настъпване на утринта на възкресението, когато ще бъдем задоволени с пробуждане в подобие на нашия Изкупител. Но факта, че ние които познахме Божия милостив план в Христа "*избегнахме тленцето*, което е (още) на света," дотолкова доколкото с това доказваме, че другите не ще имат бъдеща надежда за избягване, напротив то по-скоро доказва противното. Ние сме само първи плодове на Бога от творенията му. Бягството ни от Ада-

мовата смърт към живот в Христа е предвкушане на нечия воля да се освободи от робството на тлението (смърта) в свободата да се живее за всички, които Бог ще признае за синове. Всички които може би ще се освободят от смърта и се обърнат към живота, без оглед на различия в естеството, Бог предвидил да бъдат негови синове на различна степен на съществуване. Евангелския век е Съден ден за живот или смърт за призиваните за Божественно естество.

Но Бог определил Ден в който ще съди света. Как може да стане това? Променил ли се е Бог? Заключил ли е Бог, че решението му в съда на първия човек и главната присъда са били несправедливи, твърде сурови и че сега е решил да съди света индивидуално? Не. Ако случая беше такъв, не бихме имали по-добра гаранция за справедливо решение в един бъдещ съд, отколкото в миналото. Не че Бог счита решението си в Първия съд за несправедливо, но защото предвидил *изкупление* от наказанието на Първия съд за да може да гарантира друг съд при по-благоприятни условия за цялата човешка раса. Тогава всички ще са преживяли греха и резултатите му. Бог не променил нито една йота от първоначалната си цел, която формирал преди началото на света. Той ясно ни информира, че не се променя и по никакъв начин не изчиства

вината. Той ще изиска пълната вина, която справедливо произнесъл. Пълното наказание било платено от Изкупител или заместник, когото сам Бог предвидил – Исус Христос, който "по божия милост вкусил смърт за всеки човек." Купувайки Адам и расата му с собственния си живот, сега нашия Господ може законно и справедливо да предложи на всички отново живот. Това ново предложение направено на Църквата е под завета на жертвата. (Псалом 50:5; Римляни 12:1) За света, то ще бъде под условията на Новия Завет. – Римляни 14:9; Евреям 10:16; Иеремия 31:31.

По-нататък сме информирани, че когато Бог даде индивидуалния съд на света, той ще се ръководи от Христа, като Съдия, когото Бог ще почете така, поради покорството му дори до смърт за да на изкупи. Бог го превъзвишил дори до Божественно естество, да бъде Княз и Спасител (Деяния на ап. 5:31) за да се възвърне от смъртта и гарантира съд на всички, които купил с собствената си скъпоценна кръв. Бог поверил на Сина си и му дал всяка власт на небето и земята. – Иоан 5:22.

Тогава превъзвишения, прославен Христос, който толкова възлюби света, че даде живота си изкупителна цена, ще бъде Съдия на света в обещания бъдещ Съд. Сам Бог Иеова го назначил на тази служба за същата цел. Тъй като ясните изявления на Писани-

ята са такива не трябва да се страхуваме, но напротив съществува причина за голяма радост на всички, като гледаме напред към Съдния ден. Характера на Съдията е такъв, че е достатъчна гаранция, че Съда ще бъде милостив и справедлив, вземащ под внимание недостатъците на всички, докле желаещите и покорните си възвърнат първоначалното съвършенство, изгубено в Едем.

Съдията в древността бил човек, който осъществявал справедливост и облекчавал подтиснатите. Забележете например как, когато бил притесняван от враговете си поради простъпките му против Бога, Израел бивал отново и отново освобождаван и благославян с издигане на Съдии. Ето защо четем: "И когато викаха израилевите синове към Господа, Господ възстави *избавител*... Готониила и върху него беше дух Господен и *съди* Израеля и излезе на бой и предаде Господ в ръката му и земята беше в покой четиредесет години. (Съдии 3:9-11) Макар че света бил дълго под власта и подтисничеството на Противника-Сатаната, все пак онзи който платил за греховете на всички с собствената си скъпоценна кръв ще вземе скоро голямата си власт и ще царува. Той ще *освободи и съди* онези които толкова възлюбил, че изкупил.

С това заключение се съгласяват *всички* пророчески изказвания. Писано е: "Ще съди

народите с правота и вселената с правда."— Псалом 98:9.

Предстоящият Съд ще почива точно на същите принципи, както първият. Ще бъде представен същия закон на покорство с същата награда живот и същото наказание — смърт. Както Първият съд имал начало, прогресирал и достигнал кулминационната си точка с присъда, така ще бъде и с Втория. Присъдата ще бъде живот за праведните и смърт за несправедливите. Втория съд ще бъде по-благоприятен от Първия, заради опита придобит от резултатите на Първия съд. Противно на първия съд, втория ще бъде такъв при който всеки човек ще бъде подложен на изпитание за самия себе си, не за друг. Тогава никой не ще умира заради греха на Адам, или заради унаследеното несъвършенство. Повече не ще се казва: "отците ядоха кисъл и зъбите на чадата оскомняха, но всеки човек, който изяде кисъла, неговите зъби ще оскомнеят." "Душата която е съгрешила ще умре." (Йезекиил 18:4; Йеремиа 31:29,30) Тогава за света ще бъде истина, както е за Църквата сега, че човек не ще бъде съден според това, което няма, но според това което има. (2-ро Коринтяни 8:12) При царуването на Христа, човечеството постепенно ще се образува, упражнява и дисциплинира докле достигне съвършенство. Когато достигне съвършенство ще се изисква

съвършенна хармония с Бога и всеки, който не се подчини съвършенно ще се отсече, осъден, като недостоеен за живот. Греха донесъл смърт на човешката раса чрез Адам бил акт на непокорство, но чрез този акт тя отпаднала от съвършенството. Бог имал право да изисква от него съвършенно подчинение, тъй като той бил създаден съвършен. Той ще изисква същото от всички хора когато великото дело по възстановяването им завърши. Който тогава и в най-лека форма отпадне от съвършенството, не ще бъде позволено да има вечен живот. Да се отпадне от съвършенството тогава ще означава доброволен грях против пълната светлина и съвършенната способност.

Всяки който греши самоволно срещу пълната светлина и способност ще изчезне в втората смърт. Ако някой през този съдебен век под блясъка на светлината откаже предложените милости и не напредне в посока на съвършенството в продължение на сто години ще бъде сметнат за недостоеен за живот и ще се "отсече" – като по време на стотте години ще се намира в период на сравнително детство. Ето защо за този ден е писано: "Човек ще умира като момък на сто години, и като грешник ще бъде проклет умирация стогодишен." (Исаия 65:20, превод Лиссер) Ето защо всички трябва да имат сто години за съд и ако не са толкова упорити в

отказа си да прогресират, съдебния им процес ще продължи през цялия ден на Христа, достигайки кулминацията си на края му.

Приключването на приближаващия Съд за света е посочен ясно в притчата за овцете и козите. (Матей 25:31-46; в Откровение 20:15; 21:8 и в 1-во Коринтяни 15:25.) Тези и други Писания сочат, че на края на Съдния ден, двете класи ще бъде напълно разделени - "покорните и непокорните," онези които са в хармония с буквата и духа на Божия Закон и такива които не са в хармония с него. Първите влизат в вечния живот, а другите се връщат обратно в смърта - изчезване - "Втора смърт." Присъдата е същата както в Първия съд от която били счетени за освободени от Христа, който си осигурил правото да ги освободи, като плати за откупването им с смърта си. Това ще бъде втората им смърт. За тях не ще бъде даден никакъв нов откуп, нито освобождение или възкресение, тъй като греха им бил самоволен, индивидуален - грях против пълната светлина и възможност при един по-благоприятен и индивидуален съд.

Не искаме да бъдем разбрани, като игнориращи сегашната отговорност на света, която всеки човек има според светлината на която се радва, било тя светлина на природата или откровението. "Очите Господни са на всяко място и наблюдават злите и доб-

рите" и "Защото Бог ще накара на съд всяко дело и всяко скришно или добро, или зло." Притчи 15:3; Еклесиастис 12:14) Добрите и зли дела понастоящем ще получат *справедлива* компенсация за награда сега, или отсега нататък. "На някои човеци греховете са предизявени и преди тях идат на съд, а на някои отпосле идат." (1-во Тимотей 5:24) Никой друг освен облагодетелствуваното от Бога "малко стадо" все още има подходяща светлина за да си навлече последното наказание-Втората смърт. Ние тук само набелязваме въпроса за отговорността на света понастоящем, като оставяме подробностите за последващо разглеждане.

Между Първият и Вторият Съдни дни на света се простира период от около шест хиляди години. През този период Бог избирал две особенни класи измежду хората, упражнявайки, дисциплинирайки и опитвайки ги специално за да станат негови почетни инструменти през периода или деня за съдене на света.

Двете класи са съответно определени от ап. Павел (Евреям 3:5,6), като дом на Синове и дом на Слуги, като първите били съставени от обръщенци, опитани и намерени верни през времето на Християнската диспензация, а последните от верни обръщенци, предшествуващи Християнската диспензация. Специалния подбор по никакъв начин не пречи

на съденето или съда обещан за човешкия свят по време на века, който ще последва Евангелската диспензация. Онези които успешно минат изпитанието за някоя от особенните класи, не ще дойдат на съд с света, но ще получат наградата си, когато света дойде на съд. Те ще бъдат Божии сътрудници за благославяне на света, като инструктират и упражняват човеците за последното им изпитание и съд. "Не знаете ли, че светите ще съдят света?" – 1-во Коринтяни 6:2.

Тези специално избрани класи, подобно на останалото човечество, някога били под осъждането на Адам, но чрез вяра станали участници в привилегиите на Христовата смърт. След като най-напред били оправдани чрез вяра в Изкуплението и след като изпълнили необходимите условия съответстващи на знанията им, те са счетени за достойни да бъдат превъзвишени до състояние на почит и авторитет.

Съда или присъдата на двете класи била много по-сурова отколкото ще бъде Съда на света в Съдния ден, защото трябвало да устоят на Сатаната, Княза на този свят, с всичките му хитрини и примки. В Съдния ден на света Христос ще царува, а Сатаната ще бъде вързан за да не може да мами народите. (Откровение 20:3). Те страдали и били преследвани за правдата, а тогава

човеците ще бъдат награждавани само за правдата и наказвани за неправдата. Те имали много големи препятствия и примки по пътя си, които ще бъдат вдигнати, когато света бъде подложен на съд. Макар че съда на двете особенни общества бил много по-суров отколкото ще бъде съда на света, наградата е сравнително по-голяма.

Под влияние на софизмите на великия измамник Сатаната, както света, така и номиналната Църква се лишили от благословените уверения за настъпващото време за справедлив съд. Те знаят че Библията ни говори за предстоящия Съден ден, но гледат на него само с страх и ужас и поради него за тях няма повече добре дошли неща от това, че Божият ден е близко. Те го отдалечават от себе си и не желаят да чуят за него, дори и да им се спомене. Те нямат представа за света под славното царуване на онзи, когото Бог назначил да съди праведно света. Сред най-големите заслепяващи влияния, които Сатаната измислил за да държи човеците в незнание за Истината на Съдния ден, били грешките които се промъкнали в песнарките на различните религиозни секти. Мнозина почитали тези грешки като изключително важни към Божието Слово.

Колко различно гледат пророците и апостолите на обещания Съден ден! Забележете ликуващия пророчески израз на

Давид.- 1-ва Летоуници 16:31-34. Той казва:

"Да се веселят небесата и да се радва земята и да говорят между езичниците: Господ царува. Да шуми морето и изпълнението му! Нека се радват полетата и всичко що е в тях. Тогаз ще се радват дърветата на дъбравата пред лицето на Господа ЗАЩОТО ИДЕ ДА СЪДИ ЗЕМЯТА. Славословете Господа защото е благ, защото милоста му е в век."

За същия този ден Апостола посочва, като ни уверява, че ще бъде славен и желан ден и че за него цялото творение стене и пътува в мъка заедно - очаквайки великия Съдия да освободи и благослови света, както и да въздигне и прослави Църквата. Римляни 8:21,22.

В Иоан 5:28,29 едно скъпоценно обещание за света за идващия *съд-изпитание* за вечен живот, поради неправилен превод е обърнато в ужасно проклятие. Според гръцкия текст, онези които са правили зло-които не са получили Божието одобрение ще възкръснат (вдигнати за съвършенство) чрез присъди "удари" и дисциплиниране.- Виж ревизирувания превод на Библията.

ИЗКУПЛЕНИЕ И ВЪЗСТАНОВЛЕНИЕ

Възстановлението е гарантирано от Изкуплението. – Осигурен е не вечен живот, но изпитание за него, чрез Изкуплението. – Условия и предимства на изпитанието. – Необходима е Христовата жертва. – Как човешката раса могла и била изкупена с смъртта на един. – Вярата и делата са още необходими. – Наказанието за умишлен грях е сигурно. – Ще има ли на земята място за възкресените милиони? – Възстановление против еволюция.

От скицираните по този начин очертания на открития от Бога план е очевидно, че намерението му за човечеството е възстановление и възобновяване съвършенството и славата изгубени в Едем. Най-силното и убедително доказателство по този въпрос се вижда най-ясно когато се разбере напълно степента и естеството на Изкуплението. Възстановлението предсказано от апостолите и пророците трябва да последва Изкуплението, като справедливо и логично последствие. Съгласно предвиденото от Бога Изкупление, цялото човечество, освен ако не се противопостави самоволно на спасителната сила на великия Освободител, трябва да бъде освободено от първоначалното наказание "робството на тлението," смърт, иначе изку-

плението няма да е от полза за всички.

Разсъждението на ап. Павел е най-ясно и подчертано. Той казва: "Защото Христос затова умря и възкръсна, за да господствува (управлява, контролира) над мъртвите и над живите." (Римляни 14:9) Така да се каже, цел на смърта и възкресението на нашия Господ било не само да благослови, управлява и възстанови живото човечество, но и да му даде авторитет над или пълен контрол както над мъртвите, така и над живите, осигурявайки ползата от изкуплението, както за едните, така за другите.* "Той...даде себе си откуп (съответстваща цена) за всички", за да може да благослови всички и даде на всеки човек индивидуален съд за живот. Да се твърди, че той дал "откуп за всички" и все пак да се казва, че само шепа изкупени ще получат някога някаква полза от това е абсурдно, защото то предполага или че Бог приел изкупи телната цена и след това —

* Докато все още подържаме, че е истина направеното тук твърдение, че смърта на нашия Господ Исус го направила Господ, Господар и Управител на цялото човешко семейство, сега признаваме едно още по-широко значение на думите на Апостола, а именно, че от Божествена гледна точка целият човешки род е включен в израза "мъртвите," Намирайки се под смъртна присъда, цялата човешка раса е третирана, като вече мъртва. (Матей 8:22) Оттук следва, че израза "живи" е приложим към някои, чийто живот не бил изгубен — ангелите. —

несправедливо отказал да осигури освобождение на изкупените, или че Господ, след изкупване на всички не можел или не желаел да проведе първоначалното си милостиво намерение. Неизменността на Божественните планове, не по-малко от съвършенството на Божественната справедливост и любов, отхвърлят и противоречат на такава мисъл и ни уверяват, че първоначалният и милостив план на който "откупа за всички" бил основа, ще бъде напълно осъществен в "определеното от Бога време" и ще доведе до верните вярващи благословението – освобождение от Адамовото осъждане и възможност за връщане към правата и свободите на Божиите синове на които се радвали преди греха и проклятието.

Когато действителната полза и резултати от Изкуплението се видят ясно, всички възражения по това, че е универсално приложимо изчезват. Изкуплението за "всички" дадено от "човека Христос Исус," не осигурява или гарантира вечен живот и благословения за всяки човек, но гарантира на всяки човек *друга възможност или съд за вечен живот*. Първия съд на човека, в резултат на който били изгубени благословенията, което обсъждахме първоначално е в същност обърнато в благословено преживяване за лоялните сърдца, поради *изкуплението* предвидено от Бога. Но самия факт,

че хората са изкупени от първото наказание, не им гарантира, че не могат когато са изпитани индивидуално за вечен живот, да отпаднат в смисъл на отплащане с покорство, без което на никого не ще бъде позволено да живее вечно. По причина на сегашния си опит с греха и горчивото му наказание, човека ще бъде напълно предупреден и когато в резултат на изкуплението му се осигури друг индивидуален съд под наблюдателния контрол на онзи който толкова го възлюбил, че дал живота си за него и който не ще изгуби никой, но всички ще се върнат при Бога и живеят, можем да бъдем сигурни, че само самоволно непокорните ще получат наказанието на Втория съд. Наказанието ще бъде Втора смърт от която не ще има Изкупление и освобождение, защото не ще става въпрос за друго Изкупление или друг съд. Всички ще имат пълен, справедлив, индивидуален съд за живот при много по-благоприятни условия. Повече няма да се иска и повече няма да се дава. Този съд ще реши завинаги кой ще бъде праведен и свят при хиляди съдебни дела. Той ще определи също кой ще бъде несправедлив, несвят и все още нечестив при хиляди съдебни дела.

Би било безполезно да се осигурява друг съд за живот при точно същите условия, но макар че условията на опитваните ще бъдат

по-различни, по-благоприятни, обстоятелствата или условията на индивидуалния им съд за живот ще бъдат същите както при Адамовия съд. Божият закон ще остане същият както при Адамовия съд. Божия съд остава същият – той не се променя. Той все още ще казва! "Душата която е съгрешила ще умре." Условията за човека не ще бъдат по-благоприятни що се касае до обкръжението, отколкото условията и обкръжението в Едем, голямата разлика ще бъде в нарастналото знание. *Преживяванията* с злото, контрастиращи на преживяванията с доброто, които ще нарастват с всяки, през време на съда през идущия век ще съставляват предимство по причина на което, резултатите от Втория съд ще се различават толкова много от резултатите на Първия и за сметка на който Божественните мъдрост и любов предвидили "Изкупление за всички" и така гарантирали на всички благословение за един нов съд. Не ще има по-благоприятен съд. Не ще има по-благоприятен Закон. Не ще има по-благоприятни условия, или обстоятелства, които по някакъв начин могат да се разбират, като причини за друго изкупление или друг съд за някои след Хилядогодишния век.

Даденият откуп по никакъв начин не извинява греха, той не предлага грешниците да се *считат* за светии и не ги въвежда в

вечно благословение. Той просто освобождава приемащия го грешник от първото осъждане и резултатите му, пряко и непряко и отново го поставя на изпитание за живот. В този съд, собственото му доброволно покорство или непокорство ще реши дали може или не може да има вечен живот.

Не трябва да се предполага, както толкова много хора са склонни да допускат, че живеещите в цивилизовано състояние, които са видяли или притежават Библия, само поради това имат пълна възможност или съд за живот. Трябва да се помни, че падението не увредило в еднаква степен всички деца на Адам. Някои дошли на света толкова слаби и увредени, че били лесно заслепени от бога на този свят, Сатаната и пленени от заобикалящия ги грях, така че всички са повече или по-малко под това влияние. Ето защо когато правят добро, злото присъствува и е по-силно поради обкръжението и т.н., а доброто което желаят да правят е почти невъзможно, докато в същото време злото което не искат да правят е почти неизбежно.

Малък разбира се е броя на онези които в днешно време наистина и експериментално научават за свободата с което Христос освобождава онези, които приемат откупа му и се поставят под негов контрол за бъдаще ръководство. И все пак само тези малцина-Църквата, призвана и опитана предварително

за специална цел, а именно да бъдат Божии съработници в благославянето на света и съденето му през века за съд – свидетелствуват сега, и ще управляват, благославят и съдят. Те все пак до известна степен се радват на благословенията на Изкуплението, или са *сега* на съд за живот. На тези малница са *приписани* (те ги получават *чрез вяра*) всички благословения на възстановлението, които ще бъдат предвидени за света през идващия век. Те макар и несъвършени не възстановени в действителност в Адамовото състояние, са третираны така, че да се компенсира разликата. Чрез вяра в Христа те са *сметени* за съвършени и затова са възстановени в съвършенство и Божия милост, като че не са повече грешници. Несъвършенствата и неизбежните им слабости, компенсирани от откупа, са покрити от съвършенството на Изкупителя. Ето защо съда на Църквата поради приписаното им място до Христа е такова, каквото ще има света по време на неговия съд. Цялия свят ще получи пълно познание на Истината. Когато всяки приеме онова което предвижда тя и условията ѝ, не ще бъде третиран повече, като грешник, но като Син, за когото са предназначени всички благословения на възстановлението.

Разликата между преживяванията на света при условията на съда и преживя-

ванията на Църквата по време на нейния съд ще се състои в това, че покорните от света ще започнат изведнаж да получават благословенията на възстановлението чрез постепенно премахване на слабостите им, умствени и физически. Що се отнася до Евангелската Църква посветена на служба на Господа дори до смърт, те отиват в смърта и получават съвършенство незабавно при първото възкресение. Друга разлика в двата съда е в по-благоприятното обкръжение на следващия век в сравнение с този. В тогавашното общество, правителство и т.н. ще бъдат благоприятни за праведността, награждавайки вярата и покорството и наказвайки греха. Сега обаче под управлението на Княза на този свят, съда на Църквата е при неблагоприятни за правдата, вярата и т.н. условия. Но това както видяхме ще се компенсира с наградата на славата и почитта на Божественното естество, предложено на Църквата в добавка към дара вечен живот.

Смърта на Адам била сигурна, но до нея се стигнало след деветстотин и тридесет години на умирање. Тъй като самия той умираł през цялото това време, всичките му деца били родени в същото умиращо състояние без право на живот и подобно на родителите си всички те умираат след повече или по-малко продължителен процес. Трябва да се помни обаче, че не болката и стра-

данието при умирането, но смърта – угасването на живота при което умирането достига кулминационната си точка е наказание за греха. Страданието е само инцидентно, а наказанието пада на мнозина с повече или по-малко страдание. Освен това трябва да се помни, че когато Адам изгубил живота си, той го изгубил завинаги и никой от потомците му не е могъл някога да изкупи вината си, или възстанови изгубеното наследство. Цялата човешка раса е или мъртва или умираща. Ако те не могли да изкупят вината си преди смърта си, то сигурно не биха могли да направят това когато са мъртви – когато не съществуват. Наказанието за грях не било просто да се умре с привилегия и право на връщане към живот след това. В произнесеното там наказание нямало и намек за освобождение. (Битие 2:17) Ето защо възстановлението е акт на свободна благодат от Бога. Колкото по-скоро се въведело наказанието, дори още когато било произнесено, толкова намекнатата Божия милост когато се реализира ще обяви любовта му.

Ако не беше лъчът надежда даден с изявлението, че Семето на жената ще смаже главата на змията, човешката раса щеше да бъде в пълно отчаяние, но това обещание показва, че Бог има известен план в тяхна полза. Когато Бог се заклел на Авраам, че в

Семето му ще се благословят всички земни племена. това подразбирало възкресение и възстановление на всички, защото по онова време мнозина били мъртви, а други оттогава насетне умряли неблагословени. При все това обещанието му е още и е сигурно. Когато дойдат времената за възстановление или освежаване, всички ще бъдат благословени. (Деяния на ап. 3:19) Освен това, понеже благословението означава милост и тъй като Божията милост била отнета и на нейно място дошло проклятието поради греха, обещанието за Божие благословение подразбира вдигане на проклятието и междувременно връщане на милостта му. Това също подразбира, че Бог ще смегчи, ще промени декрета си и очисти виновната човешка раса, или че има известен план, чрез който ще може да бъде "изкупена," като позволи наказанието на човека да се плати от друг.

Бог не оставил Авраам в съмнение по това какъв е плана му, но чрез различни образни жертви показал че всички които се приближават при него трябва да ги принасят. Той не можел и не смегчил, нито извинил греха, Единствения начин да се очисти и премахне наказанието за него ще бъде една задаволителна жертва, която да посрещне това наказание. Това било показано на Авраам в един много забележителен образ. Авраамовия син в когото се центрирали

обещаните благословения трябвало най-напред да бъде пожертвуван преди да може да благословя. По един фигуративен начин Авраам го плучил от мъртвите. (Евреим 11:19) В този фигуративен образ Исаак изобразил истинското семе – Христос Исус, който умрял за да изкупи човеците с цел изкупените да получат обещаното благословение. Ако Авраам мислел, че Бог ще извини и очисти вината, той би почувствувал, че Бог е изменчив и затова не би имал пълно доверие в направеното му обещание. Той може би разсъждавал, че ако Бог си е променил мнението веднаж, защо да не го промени пак? Ако той се размеква за проклятието – смърта, може пак да омекне и за обещаната милост и благословение? Но Бог не ни оставя в подобна несигурност. Той не можел да очисти вината на човеците, въпреки че ги обичал толкова много, щото "не пожали собственния си Син, но го предал (на смърт) за всички нас."

Както цялата човешка раса била в Адам, когато последния бил осъден и изгубила живота си чрез него, така когато Исус "дал себе си откуп за всички," смърта му включвала възможността за една човешка раса в слабините му. Пълно удовлетворение или съответстваща цена била положена в ръцете на Божественната справедливост за всички човеци, за да се приложи в определеното

време, а онзи който *купи* всички по този начин, има пълна власт да възстанови всяки, който отива при Бога чрез него.

"Както чрез смърта на едного дойде осъждението на всичките човеци, така и чрез правдата на едного дойде на всичките човеци оправдание за живот. Защото както чрез непослушанието на едного човека станаха грешни многото, така чрез послушанието на едного мнозина ще станат праведни." (Римляни 5:18,19) Предложението е ясно. Както мнозината участвували в смърта за сметка на Адамовия грях ще имат възможност да им се предложи от нашия Господ Исус привилегия за живот, който платил наказанието им на Божественната справедливост – *и станал заместник на Адам* пред нарушения закон, така "той дал себе си откуп за всички." Той умрял "праведният за неправедните, да ни заведе при Бога." (1-во Петрово 3:18) Не трябва обаче никога да се пренебрегва факта, че всички Божии предвиждания за човешката ни раса, признават човешката ни воля, като фактор в осигуряване Божественните милости предвидени толкова изобилно. При разглеждане текста, който току що бе цитиран, някои пренебрегват тази черта. (Римляни 5:18,19) Твърдението на Апостола обаче е, че както присъдата за осъждането се разпростряла на цялото Адамово семе, така чрез подчинението

на нашия Господ Исус Христос на плана на Отца, като се пожертвувал в полза за нас, един свободен дар се разпространил на всички, дар на опрощение, който ако се приеме от нас ще съставлява оправдание, или основа за вечен живот. И "Както чрез прегрешението на едного то мнозина *станаха* грешници, така чрез подчинението на едного мнозина *ще бъдат (не били)* оправдани." Ако без да се приемеше от нас, самото изкупление ни правеше праведни, тогава бихме чели: "Чрез подчинението на едного мнозина *били* оправдани."

Но макар Изкуплението да било дадено чрез Изкупителя и макар да било прието от Бог Иеова, само малцина през Евангелския век били направени праведни – *оправдани* – "чрез вяра в неговата кръв." Тъй като Христос е умилоствение (удовлетворение) за греховете на цялия свят, на тази основа всички могат да бъдат опростени и освободени от наказанието на Адамовия грях – чрез него – под условията на Новия Завет.

В Бога няма несправедливост. Затова "Ако изповядваме греховете наши верен и *праведен* е да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда." (1-во Йоан 1:9) Както би бил несправедлив ако ни позволише да избегнем произнесеното наказание, преди да се представи удовлетворението, така също той ни дава да разберем, че ще бъде неспра-

ведлив ако забрани възстановлението ни, след като чрез собственната му уредба наказанието им било платено за нас. Същата неопетнена справедливост, която някога осъдила човека на смърт, сега дава дума за освобождение на всеки, който изповяда греховете си и е приложима за живот чрез Христа. "Понеже той който и Сина своего не пожали, но предада го за всинца ни, как не ще ни подари с него наедно и всичко? Кой ще обвини избраните Божии? Кой е този който ще ги осъжда? Христос е който умря, а най-паче и възкръсна който е и от дясната страна на Бога, който и ходатайствува за нас." – Римляни 8:33,34.

Завършеността на изкуплението е най-силния възможен аргумент за възстановление на цялото човечество, което ще го приеме при определени условия. (Откровение 22:17) Самия Божий характер дава честната си дума за справедливост и почит. Всяко обещание което направил говори за това, а всяка образна жертва сочи към великата и удовлетворителна жертва – "Божие Агне, което отнема ГРЕХА НА СВЕТА" – което е "умилостивение (удовлетворение) за греховете ни (на Църквата) и не само за нашите, но и за греховете на цялия свят." (Иоан 1:29; 1-во Иоан 2:2) Тъй като смъртта е наказание или заплата за греха, когато греха е отменен, заплата трябва да се прекрати в опре-

деленото време. Всяки друг възглед ще бъде както неразумен, така и несправедлив. Самият факт, че все още не се е осъществило възвръщане на онова, което изгубил Адам, въпреки че изтекли почти две хиляди години откакто умрял нашият Господ, не е повече аргумент против възстановлението, отколкото е факта, че изминалите четири хиляди години преди смъртта му е доказателство, че Бог не е запланирал откупване преди основаването на света. Както двете хиляди години след, така и четирите хиляди години преди смъртта на Христа са времена определени за други части на делото, подготовка за "времето за възстановление на всичко."

Нека никой прибързано не допусне, че този възглед е нящо в конфликт с ученията на Писанията. Вера в Бога, покаяние от грех и промяна на характера са абсолютно необходими за спасението ни. Тази необходима черта отсега нататък ще разглеждаме по-надълго, но сега внушаваме, че само малцина имали задоволителна светлина за да проявят пълна вера, покаяние и промяна. Някои били ослепени частично, а някои напълно от бога на този свят и затова трябва да бъдат възстановени от слепотата, както и от смъртта, така че *"всяки за себе си да има пълна"* възможност да докаже чрез покорство дали е достоен за вечен живот. Тогава онези, които

се окажат недостойни за живот ще умрат отново – втора смърт – от която не ще има изкупление и междуременно възкресение. Смърта която настъпва поради Адамовия грях и всички несъвършенства, които следват пробуждането му ще бъдат премахнати поради изкуплението, което е в Христос Исус, но смърта която ще настъпва в резултат на индивидуално, самоволно отстъпление е последна. Този грях не ще се прости никога, а наказанието му Втората смърт ще бъде *вечно*, не вечно умирање, но вечна смърт – неразрушима от възкресението смърт.

Философията на Божия план за Изкуплението ще се разгледа в един от следващите томовете. Ние тук просто установяваме факта, че Изкуплението чрез Христос Исус ще достигне далеч в благословените си резултати и възможности, както бил греха на Адам с вредното му влияние на гибел, така че всички, които били осъдени и страдали за сметка на единия да могат "в определеното време" с сигурност да бъдат освободени от всички болести за сметка на другия. Някой обаче може да не приеме аргумента на Писанията, които не допускат твърдението им, че смърта – прекратяване на съществуването е запалата за греха. Онези които мислят за смърта, като за живот в мъчение, не само не разбират значението на думите *смърт и живот*, които са противоположи, но се

въвличат в две абсурдни неща. Абсурдно е да се мисли, че Бог би продължил вечно съществуването на Адам в мъки за някакъв грях, който той извършил и особено за сравнително малко нарушение – опитване на забранен плод. И отново, ако нашия Господ Исус откупил човечеството, умрял вместо нас, станал наше Изкупление, умрял за да бъдем освободени от смърта, не е ли очевидно, че смърта с която пострадал за несправедливите била от точно същия вид на която било осъдено цялото човечество? Страдал ли е той тогава от вечно мъчение за нашите грехове? Ако не е, то тогава е сигурно, че той *умя р л* за греховете ни и наказанието за нашите грехове е смърт, а не живот в някакъв смисъл или състояние.

Макар че е странно да се каже, но намирайки, че теорията за вечното мъчение е непоследователна с твърденията си, че Господ положи на него безчестията на всички нас" и че Христос "умря за греховете ни," както и виждайки, че едното или другото трябва да отпадне, като непоследователно, някои са толкова ангажирани с идеята за вечното мъчение и я ценят толкова много, като сладкиш, че държат на нея без оглед твърденията на Писанията и преднамерено отричат, че Исус платил Изкупителната цена за света, макар че тази истина се проповядва в всеки лист на Библията.

ПРАКТИЧНО ЛИ Е ВЪЗСТАНОВЛЕНИЕТО?

Някои предполагат, че ако милиардите мъртви възкръснат, за тях не ще има място на земята и че ако все пак на земята се окаже място, то тя не би могла да изхрани толкова голямо население. Някои даже твърдят, че земята е едно огромно гробище и че ако всички мъртви се събудят, ще трябва да стъпват един върху друг за да търсят място.

Това е много важен въпрос. Колко странно ще бъде ако открием, че докато Библията обявява възкресение за всички, въпреки това чрез действително измерване те не ще могат да намерат място на земята. Нека видим сега как стоят нещата. Представете си това и ще откриете, че страха е неоснователен. Ще откриете, че има изобилие от място за "възстановяване на всичко" каквото Бог говорил чрез устата на всичките си святи пророци.

Да предположим че изминали шест хиляда години от сътворението на човека и че понастоящем на нея живеят един милиард и четиристотин милиона души. Нашата човешка раса започнала с една човешка двойка. Да направим едно много свободно изчисление и допустнем, че в началото имало толкова човеци колкото са сега и по-нататък, че никога не са били по-малко от това число по някакво време, макар че същност Потопа

намалил земното население на осем душ. Нека отново бъдем либерални и изчислим по три поколения на век, или тридесет и три години за поколение. Обаче според Битие 5 глава, от Адам до Потопа имало единадесет поколения. Един период от хиляда шестотин и петдесет и шест години или около сто и петдесет години за всяко поколение. Да видим сега: Шест хиляди години са шестдесет столетия, по три поколения на всяко столетие ще ни даде сто и осемдесет поколения (от сътворението на Адам). Сто и четиридесет милиона на поколение ще ни даде двеста петдесет и два милиарда (252,000,000,000) е общия брой на нашата раса понастоящем, което може би превишава повече от два пъти действителното число.

Къде ще намерим място за това голямо множество? Да измерим земята и видим. Щата Тексас в Съединените щати обхваща двеста тридесет и седем хиляди квадратни мили. В една миля има двадесет и седем милиона, осемстотин и седемдесет и осем хиляди и четиристотин квадратни фута и затова, шест трильона, шестотин и седем милиарда, сто и осемдесет милиона и осемстотин хиляди (6,607,180,800,000) квадратни фута в Тексас. Допускайки десет квадратни фута, като повърхност заета от всяко мъртво тяло, намираме че Тексас, като гробище по това изчисление би обхванал шестотин и шест-

десет милиарда, седемстотин и осемдесет милиона и осемдесет хиляди (660,718,080,000) тела, или три пъти повече от преувеличеното ни изчисление за членовете на човешката раса, които някога живяли на земята.

Изправен човек заема един квадратен фут и две трети. По това изчисление, сегашното население на земята (един милиард и четиристотин милиона души) ще застане на площ от осемдесет и шест квадратни мили една площ много по-малка от тази на град Лондон или Филадельфия. Ирландския остров (район от тридесет и две хиляди квадратни мили) ще задоволи с пространство повече от два пъти броя на хората, които някога са живяли на земята, дори по нашето преувеличено изчисление.

Тогава не е много трудно да се уреди това възражение. Когато си припомним пророчеството на Исаия (35:1-6), че земята ще увеличи плодородието си, че пустинята ще се радва и цъфти като роза, че в пустинята ще избликнат извори, и потоци в пустите места виждаме, че Бог посочва, че е предвидил всичко необходимо за плана си и ще направи изобилни предвиждания за нуждите на творенията си и както изглежда по твърде естествен начин.

ВЪЗСТАНОВЛЕНИЕ ПРОТИВ ЕВОЛЮЦИЯ.

Някой може да възрази, че свидетелствата

на Писанията, що се касае до възстановяването на човека в първоначалното му състояние не се съгласуват с ученията на науката и философията, които *очевидно* разумно ни сочат превъзходната интелигентност на двадесетия век и твърдят, че това е убедително доказателство, че първобитния човек бил с сравнително малка интелигентност, която твърдят те е резултат от развитието. От тази гледна точка, едно възстановление в предишното състояние ще бъде далеч от желаното и сигурно противоположно на благословието.

На пръв поглед подобно разсъждение изглежда правдоподобно и мнозина изглежда са склонни да приемат това за истина без внимателно изследване. Заедно с Бруклинския проповедник те казват, че ако Адам въобще е паднал, то падението му е било по посока нагоре и колкото повече и по-бързо отпадаме от първоначалното му състояние, толкова по-добре за нас и за всички засегнати.

Подобна философия, която дори се проповядва от амвона ще направи Божието Слово неефективно и се опитва, ако е възможно да ни убеди, че апостолите били глупци когато заявили, че смърта и всякакъв вид скръб се появили поради непокорството на първия човек. Всичко това ще се премахне и човека ще се възстанови в Божествена милост и живот чрез Изкуплението. (Рим-

ляни 5:10,12,17-19, 21; 8:19-22; Деяния на ап. 3:1-21; Откровение 21:3-5) Но нека не правим прибързано заключение, че тази философия е неуязвима, защото ще бъдем длъжни да отхвърлим ученията на апостолите за произхода на греха и смъртта и възстановлението в първоначалното съвършенство. За да сме честни ще бъдем длъжни да изхвърлим изцяло свидетелството им по всяки въпрос, като не вдъхновенно и междувременно без особенна тежест и авторитет. Нека накратко в светлината на фактите разгледаме това нарастващо популярно гледище и видим колко дълбока е философията му.

Един защитник и представител на тази теория казва: "Първоначално човека е бил на такова стъпало на съществуване, при което животинското му естество преобладавало и почти физически го управлявало. След това постепенно порастнал, преминавайки от едно състояние в друго до сега, когато средния човек достигнал до състояние за което може да се каже, че се управлява от мозъка. Затова този век може да се разглежда и определя, като век на мозъка. Мозъка тласка към великите предприемателства на деня. Мозъка взема юздите на управлението и елементите на земята, въздух и вода били подчинени. Човек поставя ръка на всички физически сили и бавно но сигурно се добира до такава власт над природата и доказва, че в пос-

ледна сметка може да възкликне с езика на Александър Селкирк (Робинзон Крузо): "Аз съм монарх на всичко, аз надзиравам всичко."

Факта че от пръв поглед една теория изглежда разумна не трябва прибързано да ни кара да я приемам и да се опитваме да объркваме Библията за да я съгласуваме с нея. Ние по хиляди начини доказахме Библията и знаем не случайно може би, че тя съдържа свърхестественна мъдрост, която прави твърденията ѝ непогрешими. Трябва да помним също, че макар научното изследване да е препоръчително и внушенията му подлежащи на разглеждане, все пак по никакъв начин заключенията му не са непогрешими. Нищо чудно, че то е доказвало собствените си теории хиляди пъти като погрешни. Нека си спомним, че истинския учен е просто изследовател, който се опитва при много неблагоприятни условия и борейки се против всички непреодолими трудности да научи от великата книга на Природата историята и целта на човека и дома му.

Тогава ние не бихме се противопоставяли на или спъвали научното изследване, но слушайки внушенията на изучаващите книгата на Природата, нека внимателно сравняваме заключенията им, които толкова често са се оказвали отчасти или напълно погрешни, с книгата на Божественното Откро-

вение и доказваме или опровергаваме ученията на учените чрез "закона" на свидетелството. "Ако не говорят според това Слово, наистина няма видело в тях." (Исаия 8:20) Точното познаване и на двете книги ще докаже, че си хармонират, но докато получим такова познание, Божественното Откровение трябва да има предимство и бъде знаме на божии чедра, чрез което ще се съдят предполагаемите съдебни решения на несвършените човеци.

Но придържайки се към този принцип, да видим дали няма друго разумно решение за нарастналото знание и сила на човека отколкото е Еволюционната теория. Въпреки че първоначално се е развил от най-низш разряд същество, понастоящем човека е достигнал по-висшия или "века на мозъка." Може би след всичко ще открием, че изобретенията и удобствата, общото образование и по-широкото разпространение и нарастване на знанието не се дължат на по-големия мозъчен капацитет, но на по-благоприятните условия за употреба на мозъка. Ние отричаме че мозъчния капацитет на човека днес е по-голям от този на изминалите векове. Но наедно с това поддържаеме напълно, че поради по-благоприятните условия за употреба на мозъчния капацитет на хората днес, той е нящо по-общо днес отколкото в някакъв предишен период и затова се изявява по-

пространно. Нима при изучаване на някаква картина или скулптура, изучаващите "века на мозъка" не се връщат назад към великите майстори от миналото? Като правят това, не признават ли те, че мозъчната мощ и оригиналността на оформлението, както и изкустната изработка са достойни за подражание? Не обръща ли настоящия "век на мозъка" по-голямо внимание на оригиналните решения на миналите векове за архитектурата си? Не изучават ли и не копират ли ораторите и логиците от "века на мозъка" методите и силлогизмите на Платон, Аристотел, Демостен и други от древността? Не биха ли много от говорещите пред публика днес желали силно езика на Демостен или Аполос и много повече ясната сила на разсъждението на ап. Павел.

Нека отидем още по-нататък в миналото, като може би правим добре да се обръщаме към риторичните способности на няколко от пророците и сублимните картини разпръснати по Псалмите. Ние отнасяме философите на "века на мозъка" към мъдростта и логиката и не по-малко към прекрасната морална чувствителност на Йов и утешителите му. А какво да кажем за Мойсей, "научен на всичката Египетска мъдрост?" Дадените чрез него закони са в основата на законите на всички цивилизовани народи и все още са признати за въплъщение на чудесна мъдрост.

Изравянето на погребани древни градове разкрива познаване на изкуства и науки в миналите векове, които изненадват някои от философите на така наречения "век на мозъка." Древните методи за балсамиране на мъртви, на каляване мед, правене на еластично стъкло и дамска стомата са постижения на далечното минало, които мозъка на днешния век с всичките му успехи не може нито да разбере, нито да повтори.

Връщайки се четири хиляди години назад, около времето на Авраам, намираме Великата Пирамида на Египет – един обект на почуда и изумление за повечето изтъкнати учени днес. Конструкцията ѝ се съгласува напълно с най-напредналите постижения на "века на мозъка" в науките Математика и Астрономия. Положително тя ни разкрива истини, които днес могат да бъдат само приблизително доближени с използването на съвременни инструменти. Ученията които тя разкрива са толкова поразително ясни, че някои от по-първите астрономи на света се произнасят непоколебимо, че са от Божествен произход. Дори еволюционистите от нашия "век на мозъка" допускат, че е Божествено устройство и че мъдростта ѝ е свърхестественна. Те са длъжни също така да потвърдят, че е от човешка направа. Самият факт, че някакви хора в онова отдалечено време имали умствен капацитет да направят

такова Божествено устройство, каквото много малко хора днес могат да извършат дори с модел пред себе си, заедно с всички съвременни научни средства, които им са под ръка доказва, че нашия "век на мозъка" развива повече самомнение отколкото условията и фактите позволяват това.

Ако обаче сме доказали, че умствения капацитет на човека днес не е по-голям от този на миналите векове, но твърде вероятно много по-малък, как тогава ще обясним нарастването на обикновенното знание, модерни изобретения и т.н. Надяваме се че ще можем да покажем това разумно и в хармония с Писанията. Изобретенията и откритията, които сега се оказват толкова ценни и които се считат за доказателство че сме в "века на мозъка," са в същност много съвременни. Почти всички са се появили през последния век, а най-важните са от последните тридесет години. Например приложението на парата и електричеството – телеграфа, железницата, парахода и машинарията на различните механични индустрии. Ако това са доказателства за нарастваната мозъчна мощ, "века на мозъка" трябва да бъде само начало и логическото заключение е, че друг век ще засвидетелствува всякакви чудеса, като нящо което се случва всеки ден и в същото съотношение на разтеж, а какво ли още ще се случи?

Но нека погледнем отново. Всички хора ли са откриватели? Колко малко са онези, чиито открития са действително полезни и практични в сравнение с броя на онези, които приемат и използват изобретението когато е поставено в ръцете им? Не говорим ли с пренебрежение за тази твърде полезна и високопочитана класа от служители на народа, когато казваме, че малка част от тях са хора с голяма мозъчна мощ. Някои от хората с най-развит мозък в света, и най-дълбоки мислители не са изобретатели на механични изобретения. Някои изобретатели са толкова мудни, че всички се чудят как някога са се препъвали в изобретенията, които те направили. Великите принципи (електричество, пара и т.н.) които много хора в течение на много години разработвали, прилагали и подобрявали отново и отново, били главно открити очевидно съвсем случайно, без използване на голяма мозъчна мощ и сравнително нетърсено.

От човешка гледна точка можем да разкажем следното за съвременните изобретения. Изобретяването на книгопечатането в 1440 г. може да се счита за начална точка. С печатането на книги се появило записването на мисли и открития на мислители и наблюдатели, които без това изобретение, никога нямало да станат известни на наследниците им. Заедно с книгите се появило и

едно по-общо образование и накрая общественните училища. Училищата и колежаите не увеличават възможностите на човека, но правят упражняването на ума по общодостъпно и така помагат да се развие притежавания вече капацитет. Когато знанието става по-общоприето и книгите по общодостъпни, поколенията които ги притежавали, имали решително предимство пред предишните поколения не само в това, че сега има хиляда мислители, на един преди, които се конкурират и стимулират едни други с предложения, но също и в това, което всяко от по-късните поколения притежава, чрез книги и комбинираният опит на миналото в добавка на собственият им.

Образованието и заслужаващата похвала амбиция, която го съпътствува, инициативата и желанието да се различават и добият компетентност, добавени към писането и описанието на открития в ежедневната преса, стимулирало и прояснило способностите за възприемане на човека и поставяне всеки в състояние на бдителност с надежда да открие или изобрети ако е възможно нящо за доброто и удобството на обществото. Ето защо ние предполагаме, че съвременното изобретение, погледнато от чисто човешка гледна точка учи, че не нараства мозъчния капацитет, но се изостря възприемането поради естествени причини.

А сега идваме до Писанията за да видим какво учат те по въпроса. Междувременно ние вярваме, както беше споменато и по-горе, че изобретенията, нарастването на знанията и т.н. сред хората са резултат от *естественни* причини и все пак вярваме, че всички естествени причини са планирани и заповядани от Бог Иеова, преди много време и че в определеното време ще преминат – когато провидението му ги отхвърли, защото той " прави всичко по съвета на своята си воля." (Ефесяни 1:11) Съгласно плана открит в Словото му, Бог намислил да позволи греха и мизерията да управляват и подтискат света в продължение на шест хиляди години.

Непосредствено след това, в седмата хилядна година щял да възстанови всичко и изкорени злото, като го унищожи заедно с последствията му чрез Исус Христос, когото преди това назначил да върши делото му. Когато шесте хиляди години от царуването на злото започнали да се приближават към края си, Бог позволил условия благоприятстващи *откритията* при изучаване както книгата на Откровението, така и книгата на Природата. Тези условия спомогнали и за приготвянето на механични и химични приложения, полезни за благославяне и въздигане на човечеството през Хилядогодишния век, който предстои да се въведе.

Че наистина Божият план бил такъв е посочено ясно в пророческото заявление: "И ти Данииле запечатай книгата *до сетното време*, когато мнозина ще изследват и ЗНАНИЕТО (не мозъчния капацитет) ще се умножава и никой от нечестивите не ще разбере (Божия план и път), но разумните ще разумеят" "и ще е време на скръб каквато никога не е бивала откакто народ е станал до онова време." – Даниил 12:1,4,10.

На някои може да се стори странно, че Бог не уредил нещата така, че днешните открития и благословения да дойдат по-скоро при човека и облекчат проклятието. Трябва да се помни обаче, че Божият план имал за цел да даде на човечеството възможност да разбере напълно проклятието, с оглед когато дойде на всички, да могат всички завинаги да решат въпроса за безполезността на греха. Освен това Бог предвидил и предсказал нящо, което света още не е разбрал, а именно, че и най-избраните му благословения ще водят до и ще бъдат продуктивни и причинят по-големи злини, ако се дарят на хора, чиито сърдца не се съгласуват с справедливите закони на Вселената. В последна сметка ще се види, че Бог позволил нарастването на благословенията да бъде практичен урок по този въпрос, който да служи за пример на този принцип за цяла вечност – както на анге-

лите така и на възстановения човек. Как може да стане това можем само да предполагаме.

Първо: Дотогава, докогато човечеството се намира в сегашното паднало или покварено състояние, без строги закони и наказания, както и достатъчно силно правителство за да ги наложи, себелюбивите склонности ще влияят повече или по-малко на всички. Имайки предвид нееднаквите възможности на хората, не е възможно да се случи друго освен това, че след вълнението и стимулите станали причина за изобретяването на спестяващите труда машини, резултата ще доведе до това, че ще направи богатия по-богат, а бедния по-беден. Проявената тенденция е по посока на монопола и себеувеличаването. То поставя предимството в ръцете на онези, чиито възможности и естествени предимства са по-благоприятни.

Второ: Ако беше възможно да се узакони такова разделяне на днешното богатство и ежедневното му нарастване между всички класи, нящо което е невъзможно без човешко съвършенство или свърхестественно управление, което да регулира човешките дела, резултатите ще бъдат дори по-вредни от сегашното състояние. Дори ако предимствата на облекчаващите труда машини и всички съвременни приспособления бяха разделени, резултата би бил голямо намаление на часо-

вете за работа и голямо нарастване на свободното време. Безделието е много вредно за падналите същества. Ако не съществуваше необходимост от работа с пот на челото, влошаването на човешката раса би настъпила много по-бързо отколкото е ставало до сега. Безделието е майка на порока и съвсем сигурно ще последва умствена и физическа деградация. Оттук Божията мъдрост и доброта при подържане на благословенията до *подходящото време* за въвеждането им, като приготовление за благословенията на Хилядогодишното царуване.

Под свърхестественния контрол на Божието Царство, всички благословения не само ще бъдат разделени поравно между човеците, а свободното време така наредено и управлявано от същото свърхестественно управление, че резултатите му ще бъдат добродетел и ще клонят нагоре към умствено, морално и физическо съвършенство. Сегашното увеличаване на изобретения и други благословения на нарастващото знание в "Деня на приготовлението Господне," ще настъпи по толкова естествен начин, че хората ще се ласкаят от мисълта, че се дължи на "века на мозъка," но то ще бъде позволено да работи в огромна степен по начин, който без съмнение ще разочарова тези мъдри философи. Самото нарастване на благословенията започва вече да докарва на света

скръб, която не е бивала никога, откакто съществува народ на земята.

Пророк Даниил, който беше цитиран по-горе, свързва наедно нарастващото знание с времето на скръб. Знанието причинява скръб, поради поквареността на човешката раса. Нарастващото знание дало на света не само чудесни, облекчаващи труда машини и удобства, но довело също така до развитие на медицинската наука, вследствие на което живота на хиляди хора е продължен. Това така просветило човечеството, че човешката касапница – войната става все по-малко популярна. Така били запазени също много други хиляди животи, които още повече увеличили човешката раса, която днес нараства по-бързо, може би от всеки друг период в историята. Така, докато човечеството продължава да се размножава бързо, нуждата от работна сила съответно намалява и философите на "века на мозъка" са изправени пред проблема да осигурят заетост и храна за тази голяма и бързо нарастваща класа. Нейните служби в по-голямата си част са изместени от машините и могат да минат без тях, но чийто нужди и желания нямат граница. Решаването на проблема, който философите в последна сметка трябва да решат, надхвърля възможностите на мозъчния им капацитет.

Себелюбието ще продължи да контролира богатството, което държи и власта и пре-

димството и ще ги лиши от чувството за общност и справедливост. Подобно себелюбие, комбинирано с инстинкта за *само-съхранение* и нарастналото знание за правата им ще изнерви някои и възпламени други от по-бедните класи, а резултата от благословенията с време ще се окажат ужасни – време на скръб, наистина такава, каквато не е бивала откакто съществува народ на земята и всичко това защото човека е покварен и не може да използва правилно благословенията, неръководен и неконтролиран. Не преди Хилядогодишното царуване, когато Божия закон бъде презаписан в възстановеното сърдце на човека, хората не ще могат да използват без увреждане или страх напълно свободата.

Деня на Голяма скръб ще завърши в определеното време, когато онзи, който заповядал на разяреното Галилейско море, по същия начин с авторитет ще заповяда на яростното море от човешки страсти, казвайки: "Мир! Престанй!" Когато Княза на мира "стане" с авторитет, резултата ще бъде голяма тишина. Тогава яростните и сблъскващи се елементи ще признаят власта на "Помазанника на Бог Иеова," "Божията слава ще се открие и всяка плът ще я види," а през царуването на Христа, което ще започне така, ще се благословят всички земни племена.

Тогава хората ще разберат, че онова,

което са приписвали на Еволюцията или естественното развитие и модния "век на мозъка" в същност са проблясъци на светкавиците на Бог Иеова," (Псалом 77:18) в Деня на приготвянето му "за благославяне на човечеството. Все още обаче само светиите могат да видят, само мъдрите с небесна мъдрост могат да разберат това, защото "Божите тайни са с онези, които му се боят и завета си ще им открие." (Псалом 25:14) Да благодарим на Бога, че докато обикновенното знание нараствало, той също уредил нуждата чедата му да бъдат "плодоности в знание за Господа" и приемане плановите му. Чрез приемане на Словото и плановите му, можем да различим и се противопоставим на празните философии и глупави традиции на хора, което противоречи на Божието Слово.

Библейския разказ за сътворението на човека е, че Бог го сътворил съвършен и праведен по своя земен образ, че човека направил различни изобретения и се осквернил. (Битие 1:27; Римляни 5:12; Еклесиастис 7:29) Тъй като цялата човешка раса била съставена от грешници, тя не можела да си помогне сама и никой по никакъв начин не можел да изкупи брата си или да даде на Бога откуп за него. (Псалом 49:7,15) Бог в състрадание и любов към творенията си предвидил нящо, а именно, че Божият Син станал човек и платил на Бога Изкупителната цена за чо-

века. Като награда за тази жертва, с оглед завършване Великото дело на умилюванието той бил превъзвишен до божествено естество. В определеното време той ще възстанови човешката раса в първоначалното и съвършенство и всяко притежавано тогава благословение. Тези неща са ясно учени от Писанията от началото до края им и са право противоположни на Еволюционната теория, или "брътвежите на така наречената наука," които са в силен и непримирим конфликт с Божието Слово.

СТУДИЯ Х

ДУХОВНО И ЧОВЕШКО ЕСТЕСТВА - ОТДЕЛНИ И РАЗЛИЧНИ

Всеобщи неразбирания. - Земни или човешки и небесни или духовни естества. - Земна слава и небесна слава. - Библейско свидетелство за духовните същества. - Смъртност и безсмъртие. - Могат ли смъртни същества да имат вечен живот? - Справедливост при раздаване милости. - Един предполагаем принцип, - изследван. - Вариации в съвършенството. - Суверенни Божии права. - Божието предвиждане за човека - задоволително. - Избиране на Христовото тело. - Как е осъществена промяната на естеството им.

Неспособни да видят, че Божият план за човечеството въобще предвижда възстановление в предишното им състояние - човешкото съвършенство изгубено в Едем и че Христовата Църква, като изключение от този общ план ще претърпи промяна на естеството от човешко на духовно, Християните обикновено допусkali, че не ще се спаси никой освен достигащите духовно естество. Писанията обаче, давайки обещания за живот, благословение и възстановление на всички земни племена, предлагат и обещаваат промяна в духовно естество само за Църквата избрана през Евангелския век и не може да

се намери нито един единствен текст, който поддържа подобни надежди за някой друг.

Ако човешките маси са спасени от деградация, слабости, болки, мизерия и смърт, които са резултат от греха и са възстановени до състояние на човешкото съвършенство, на което се радвали преди падението, те в същност са напълно спасени от това падение, както и онези, които поради специалното "вишно звание" на Евангелския век стават "участници на Божественното естество."

Неспособността да се разбере правилно какво в същност представлява съвършения човек, както и неправилното разбиране на термините смъртно и безсмъртно и погрешните идеи за справедливост, заедно довели до тази грешка и объркали много текстове от Писанията, които иначе биха били лесно разбираеми. Всеобщо гледище, макар и не подкрепено от нито един единствен текст от Писанията е, че на земята никога не е имало съвършен човек, че всичко което се вижда от човека на земята е само отчасти развит човек и че за да достигне съвършенство, той трябва да стане духовен. Този възглед обърква текстовете на Писанията, вместо да развие онази хармония и хубост "която е резултат от правилно разподеленото Слово на Истината."

Писанията учат, че имало двама и само двама съвършени човека – Адам и Исус.

Адам бил сътворен по Божий образ, т.е. с подобни умственни сили на разум, памет, разсъждение и воля, както и моралните качества, справедливост, милост, любов и т.н. "От земята земен," той бил земен образ на духовно същество, притежаващо качества от същия вид, обаче широко различаващи се по степен, ред и обseg. Човек до такава степен е Божий образ, че Бог може да каже дори на падналия човек: "Елате та да разискаме говори Господ."

Както Бог Иеова е Управител на всичко, така човека бил направен управител на всичко. "По наше подобие ...да владее над зверове, птици, риби и т.н. (Битие 1:26,31) Мойсей казва, че Бог признал човека когото *направил* – не просто започнал, но завършил – и Бог счел творението си *"твърде добро,"* т.е. съвършено, защото от Божественна гледна точка, нищо което не е съвършено не е *твърде добро* в разумните му творения.

Съвършенството на човека, така както е сътворен е изразено в Псалом 8:5-8 "А ти си го направил малко нящо по-долен от ангелите и с слава и чест си го венчал. Поставил си го господар над делата на ръцете си, всичко си покорил под нозете му, всичките овци и говеда, а още и животните на полето, птиците въздушни и морските риби." Някои искайки да приспособят Библията към Еволюционната теория допусkali, че каза-

ното "малко" в Евреем 2:7 може да се разбира, да означава малко *по-низш*, а не в малка *степен* по-долу от ангелите. Няма обаче нито достоверен източник, нито причина за такава интерпретация. Това е цитат от Псалом 8:5 и едно критично сравнение на Еврейския и Гръцкия текстове не оставя съмнение за важноста му. Идеята която е изразена тук е, че е малко по-долен в степен от ангелите.

В Псалома Давид има предвид човека в първоначалното му състояние и пророчески заявява, че Бог не забравил първоначалния си план да има земен цар по свой собствен образ и че ще го *помни*, ще го изкупи и възстанови отново в същото състояние. Апостола (Евреем 2:7) обръща внимание на същия факт, че първоначалната Божия цел не била забравена. Първоначално велик и съвършен земен цар, човека ще бъде споменат, посетен и възстановен. След това той добавя, че ние все още не виждаме обещаното възстановление, но виждаме първата стъпка, която Бог прави към осъществяването му. Ние виждаме Исус с слава и почит на съвършенна човечност, като подходящ откуп или заместник, с Божия милост вкусващ смърт за всеки човек и така приготвящ пътя за възстановяване на всичко, което било изгубено. Един от най-скрупульозните преводачи – Ротерхам превежда текста така:

"Какво е човек та да го помниш, или човешкия син та да го посещаваш? Направил си го малко — по-малък от вестителите, с слава и почит си го венчал и си го поставил над делата на ръцете си."

Не трябва да правим погрешния извод, че малко по-низш в степен означава по-малко съвършен. Едно творение може да бъде съвършенно и все пак в по-низко равнище от същество от друго равнище. Така един съвършен кон ще бъде по-низш от един съвършен човек и т.н. Има различни естества — одушевени и неодушевени. За да илюстрираме сме направили следната таблица.

степени на небесно духовно същество	степени на земно, или животинско същество	степени в областа на растенията	степени в областа на минералите
БОЖЕСТВЕННА	човешка	дървета	злато
_____	скот	храсти	сребро
_____	птица	тръви	мед
ангелска	раба	мъхове	желязо

Всяки от споменатите минерали може да бъде чист и все пак златото се нарежда на първо място. Макар че всяки от разрядите на растенията ще бъде доведен до съвършенство, те все още ще се различават по естество и разряд. Подобен е случая и с животните. Ако всяки вид бъде доведен до съвършенство,

все още ще има различия, защото усъвършенствуваното естество не променя естеството.* Степените на духовното същество, макар и съвършено, също имат различия едно към друго – по-визшо и по-низшо по природа или вид. Божественното естество е най-визшето от всички духовни естества. При възкресението си Христос бил направен *толкова по-добър* от съвършенните ангели, колкото Божественното е по-превъзходно от ангелското естество. Евреем 1:3-5.

Отбележете внимателно, че докато класите обявени в горната таблица са различни и отделни, все пак могат да се сравнят по следния начин: Най-визшия по степенуване минерал е *по-низш* от най-низшата разтителна степен, защото в разстенията има живот. Така най-високата степен при разстенията е *малко по-низша* от най-низшата степен от животинския живот, защото животинския живот, дори в най-низшите му форми има достатъчна интелигентност да съзнава съществуването си. Подобно и човека, макар и най-визш от животинските —

* Понякога думата *природа* се употребява в преносен смисъл. Например когато се казва, че едно куче има *свирепя природа*, или че коня има *благородна природа* или е с *зла природа*. Но при подобна употреба на думата това означава само *разположението* на описваното в сравнение с други и говорейки точно не се отнася до природата. —

или земните същества е "малко по-долен от ангелите," защото ангелите са духовни, или небесни същества.

Съществува прекрасен контраст между човека, такъв какъвто го виждаме сега, деградирал поради греха и съвършения човек, който Бог направил по свой образ. Греха постепенно променил както чертите, така и характера му. Поради невежество, разпуснатост и обща поквара, умножилите се поколения опетнили и така развалили човечността, че у по-голямата част от човешката раса, Божието подобие е почти заличено. Моралните и интелектуални качества на човека са намалени, а животинските инстинкти са прекалено развити и не са повече балансирани по-посока на по-визшето. Човека изгубил физическите си сили до такава степен, че при всичката помощ на медицинската наука, средната продължителност на живота му сега е около тридесет години, докато първоначално живял деветстотин и тридесет години при условията на същото наказание. Но макар и опетнен и деградирал чрез греха и наказанието му смърт, което действа в него, човека ще бъде възстановен в първоначалното си съвършенство на ум и тяло и към слава, почит и власт по време и през Хилядогодишното царуване на Христа. Онова което ще бъде възстановено от и чрез Христа са онези неща, които били

изгубени поради простъпката на Адам. (Римляни 5:18,19) При условията на смъртното наказание той изгубил не духовното, но човешкото си съществуване. Всичко изгубено е откупено от Изкупителя му, който заявил, че дошъл да потърси и спаси изгубеното. – Лука 19:10.

В добавка към горното имаме доказателство, че съвършения човек не е духовно същество. Казано ни е че нашия Господ, преди да остави славата си и стане човек, бил "в Божественна форма" – духовна форма – духовно същество, но за да бъде Изкупление за човечеството, той трябвало да бъде човек от същото естество, както грешника, когото щял да замести в смърта. По тази причина естество му трябвало да се промени. Но ап. Павел ни казва, че той не приел ангелско естество, едно стъпало по-долу от собственото му, но слезъл две стъпала по-долу и приел човешко естество – станал човек, направен бил плът. Евреям 2:16; Филипийци 2:7,8; Иоан 1:14.

Забележете обаче, това не само ни учи, че ангелското естество е не само степен – разряд на духовно същество, но че е от по-низшо естество от това, което нашия Господ бил преди да стане човек, а тогава той не бил толкова високопоставен колкото е сега, защото "Бог го превъзвиши," поради покорството му с това, че станал доброволно

Изкупление за човека. (Филипийни 2:8,9) Сега той е духовно същество от най-визша степен, участник в Божественното естество на Бог Иеова.

Така ние не само намираме доказателство, че Божественното, ангелското и човешките естества са отделни и различни, но това доказва, че за да бъде човек съвършен съвсем не означава, че трябва да бъде ангел, още по-малко, че съвършенното ангелско естество означава, че ангелите са Божествени и равни с Бог Иеова, защото Исус приел *не ангелско естество*, но различно от ангелското, *естеството на човек*. Това не е несъвършенното човешко естество, което имаме понастоящем, но *съвършенно човешко естество*. Той станал *човек*, не покварено и почти мъртво същество, каквито са сега човеците, но човек в пълната сила на съвършенството.

Отново Исус би трябвало да бъде съвършен човек, защото не би могъл да упазил съвършения Закон, което в пълна мяра е в *възможностите* само на *съвършения човек*. Той би трябвало да бъде съвършен човек, иначе не би могъл да даде откуп (съответстваща цена, 1-во Тимотей 2:6) за изгубения живот на съвършения човек Адам. "Както чрез *човека* дойде смърта, така чрез *човека* дойде и възкресението на мъртвите." (1-во Коринтяни 15:21) Ако би бил и в

най-малка степен несъвършен, това би доказало, че е под осъждане и затова не би могъл да бъде приемлива жертва, нито би могъл да пази съвършенно Божия Закон. Опитан бил един съвършен човек и той пропаднал, а само съвършен човек би могъл да плати *съответстващата* цена, като Изкупител.

Сега пред себе си имаме същия въпрос, но под друга форма, а именно: Ако Исус в плът е бил съвършен човек, както Писанията сочат, не доказва ли това, че съвършения човек е човек, същество от плът – не ангел, но малко по-долу от ангелите? Логическото заключение е непогрешимо в допълнение на вдъхновенното твърдение на псалмиста. (Псалом 8:5-8) и намек на Павел в Евреям 2:7-9).

Нито пък Исус бил комбинация от две естества, човешко и духовно. Смесването на две естества не произвежда нито едното, нито другото, но нещо несъвършенно, хибридно, което е противно на Божественното устройство. Когато Исус бил в плът, той бил съвършенно човешко същество. Преди това той бил съвършенно духовно същество, а след възкресението си е съвършенно духовно същество от най-висша степен. Не преди посвещението си дори до смърт, изобразено в кръщението му – на тридесетгодишна възраст (възмъжал според Закона и затова правилно време за посвещаване себе си, като човек) –

той получил преплатата на наследството си – Божественното естество. (Матей 3:16,17) Човешкото му естество е трябвало да бъде *посветено до смърт*, преди той да може да получи залога – Божественното естество. След като станал човек, той бил покорен до смърт *поради което* Бог го превъзвишил до Божественно естество. (Филипяни 2:8,9) Ако това писание е истинно, следва, че не е бил възвишен до Божественно естество, преди човешкото му естество да бъде пожертвувано – в смърта.

И така, виждаме, че Исус не бил с смесено естество, но че два пъти преживял промяна на естеството си. Първоначално от духовно на човешко, след това от човешко към най-визния разряд духовно естество, Божественното и в всяки отделен случай едното било давано за другото.

В този велик пример на съвършенна човечност, който стоял непорочен пред света, докато бил пожертвуван за Изкупление на света, виждаме съвършенството от което нашата раса отпаднала в Адам и в което щяла да бъде възстановена. Ставайки Изкупление на човека, нашия Господ Исус дал *еквивалента* на това, което човека изгубил. Ето защо онова, което цялото човечество може да получи отново чрез вяра в Христа и покорство на изискванията му, не е духовно, но славно, съвършенно *човешко* естество –

"онова, което било изгубено."

Съвършенните способности и сили на съвършенното човешко естество могат да се упражняват безкрайно върху нови и различни интересни въпроси, а знанията и уменията могат съвършенно да нарастнат, но никакво нарастване на знание или сила не ще повлияе за промяна на естеството или го направи по-съвършенно. То ще бъде разширение и развитие на съвършенните човешки сили. Нарастването на знанията и *уменията* без съмнение ще бъдат благословена привилегия за цяла вечност, но все пак той все още ще бъде човек и просто ще се научи да използва по-пълно силите на човешката природа, която вече притежавал. Той не може да се надява, нито ще пожелае да напредне извън широките си граници, но желанията му ще бъдат ограничени само до обсега на действие на собствените му сили.

Докато Исус, като човек бил илюстрация на съвършенно човешко естество в което човешките маси ще бъдат възстановени, все пак след възкресението си той е илюстрация на славното Божествено естество в което ще участва заедно с него победилата Църква при възкресението си.

Понеже сегашният век е подчинен главно на развитието на тази класа на която е предложена *промяна* на естеството и понеже апостолските послания са подчинени на

инструктиране на това "малко стадо," не трябва да мислим, че Божите планове завършват с избирането на това общество. От друга страна не трябва да отиваме до противоположната крайност и предположим, че специалните обещания за божественно естество, духовни тела и т.н. направени на тях са определени от Бога за цялото човечество. За тях са и "изключително великите и скъпоценни обещания, "над и върху другите скъпоценни обещания дадени за цялото човечество. За да разделим правилно Словото на Истината, ще трябва да видим, че Писанията признават съвършенството на Божественното естество в "малкото стадо" и съвършенството на човешкото естество в възстановения свят, както две отделни неща.

Нека по-специално сега се запитаме: Какво нещо са духовните същества? Каква е власта им? От какви закони се управляват? Мнозина изглежда мислят, че това е мит и затова по този въпрос преобладават много предразсъдъци. Но изглежда ап. Павел не е имал такава идея. Макар да внушава, че човешко същество не може да разбере по-висшето духовно естество (1-во Коринтяни 2:14), все пак ясно заявява, каточели за да ни предпази от някакви митични или предубедени представи, че има духовно тело, както и естествено (човешко тело) небесно и

земно, както и земна и небесна слава. Както вече видяхме, земната слава беше изгубена поради греха на първия Адам и ще бъде възстановена за човешката раса от Господ Исус и невестата му (Христос, Глава и тело) през Хилядогодишното им царуване. Небесната слава е все още невидима, освен за очите на вярата, чрез духа на Словото. Тези слави са отделни и се различават. (1-во Коринтяни 15:38-49) До известна степен ние знаем какво е естественното земно тяло, защото самите ние имаме такова, макар че можем само приблизително да оценим славата на съвършенното. То е плът, кръв и кости, "защото роденото от плът е плът." След като съществуват два отделни вида тела, знаем че духовното, каквото и да е то, не е съставено от плът, кръв и кости. То е небесно, духовно: "Роденото от дух е дух." Но какво е духовно тело? Ние не знаем, защото "Още не се явило какво ще бъдем .. ще бъдем подобни нему," подобни на нашия Господ Исус. - Иоан 3:6; 1-во Иоан 3:2.

Не разполагаме с документ за някакво същество, било то духовно или човешко, което някога да е било променено от едно естество в друго с изключение на Божия Син и това е един изключителен случай за една изключителна цел. Когато Бог създал ангелите, той без съмнение имал намерение последните да останат завинаги ангели.

Същото било и с хората. Всяки бил съвършен на своето собствено равнище. Най-сетне Писанията не дават да се разбере, че става дума за някаква друга цел. Както в неодушевеното творение има приятно и почти безкрайно мнгообразие, така с живото и интелигентно творение е възможно същото многообразие в съвършенството. В съвършенството си всяко творение е постоянно, но както казва ап. Павел, небесната слава е един вид слава, а земната е друга напълно различна слава.

Изследвайки записаните факти за нашия Господ Исус Христос след възкресението му и за ангелите, които също са духовни същества, като "сравняваме духовно с духовно" (1-во Коринтяни 2:13) можем да получим обща представа за духовните същества. Първо: Ангелите могат и често присъствуват и все пак са невидими. "Ангел Господен се опълчва около онези, които му се боят и ги избавя" и "не са ли те служебни духове, проваждаеми да слугуват на онези които ще наследят спасение." (Псалом 34:7; Евреем 1:14) Как слугували те, видими или невидими? Без съмнение последното. Елисей бил обграден от пълчища асирийци. Слугата му се уплашил. Елисей се помолил на Бога и очите на младежа се отворили и той видял планините около тях пълни с огненни колесници (или подобни на огън). Отново,

докато за Валаам ангела бил невидим, очите на магарето били отворени и то го видяло.

На второ място, ангелите могат да приемат човешки тела и се явяват като човеци. Така на Авраам се явил Господ и двама ангели. Той им приготовил вечеря от която те яли. Отначало Авраам предположил, че са трима мъже и малко преди да си тръгнат открил, че единият от тях е нашия Господ, а другите двама били ангели, които след това слезли в Содом и освободили Лот. (Битие 18:1,2) Ангел се явил на Гедеон, като човек, но след това му се открил. Ангел се явил на бащата и майката на Самсон и те го помислили за човек, докато се възнесъл на небето в пламъка на олтаря.— Съдии 6:11-12; 13:20.

На трето място, духовните същества са славни в нормално състояние и често за тях се говори, като за славни и светли. Израза на лицето на ангела, който отместил камъка от вратата на гробницата бил, "като светкавица." Даниил зърнал духовно тело, което описва по следния начин. Очите му бяха огненни светилници, израза на лицето му като светкавица, ръцете и краката му с цвета на полирана мед, а гласа му като глас на множество. Пред него Даниил паднал като мъртав. (Даниил 10:6,10,15,17). Савел от Тарс можал да зърне славното Христово тело, чието сияние надвишавало яркостта на слънцето по пладне. Савел изгубил зрение и

паднал на земята.

И така, намерихме, че духовните същества са наистина славни. Все пак освен чрез отваряне очите на хората за да ги видят, или като се явяват в *плът*, като хора, те са невидими за хората. Това заключение е потвърдено по-нататък, когато в частност разгледаме в подробности тези проявления. Нашия Господ бил видян от Саул. Хората които пътували с него чули глас, но не видяли никой. (Деяния на ап. 9:7) Хората които били с Даниил не видяли славното същество, което описва, но ги обзело голям страх и избягали и се скрили. Отново това славно същество заявило: "Началникът обаче на Персийското царство ми противостоеше двадесет и един ден." (Даниил 10:13) Даниил, който бил човек много възлюбен от Бога не паднал мъртав пред онзи, когото началникът на Персия спрял двадесет и един ден, нали? Как така? Той сигурно не се е явил в славата на княза? Не. Независимо от това дали присъствувал *невидим* при него или не, той се явил *като* човек.

След възкресението си нашия Господ е духовно същество. Междувременно той притежавал същите сили, които намираме проявени в ангелите (духовни същества). Случаят който ще разгледаме по-пълно в следваща глава е същият.

И така намираме, че Писанията разглеж-

дат духовното и човешко естества, като отделни и различни и не ни дават никакво доказателство, че едното ще еволюира или се развие в другото. Напротив те сочат, че само малцина ще бъдат някога променени от човешко в духовно естество в което Главата им Исус бил вече издигнат. Тази забележителна и особенна черта в плана на Бог Йеова е за забележителната и особенна цел, приготвянето им за Божии сътрудници за великото бъдещо дело – възстановяване на всичко.

Нека сега разгледаме термините.

СМЪРТНОСТ И БЕЗСМЪРТИЕ

Ще намерим, че истинското им значение хармонира напълно с онова, което сме научили от сравняване Библейските твърдения за човешки и духовни същества и земни и небесни обещания. Обикновено на тези думи са дадени много несигурни значения, а погрешните идеи за значението им, пораждаат погрешни възгледи по въпросите с които са свързани въобще и в Библейски смисъл.

"Смъртност" е състояние или положение *подложено на смърт*, не самото смъртно състояние, а състояние при което смърта е възможна.

"Бесмъртие" е състояние или положение *не подлежащо на смърт*. Не просто състо-

яние на освободеност от смърт, но състояние при което смърта е *невъзможна*.

Общоприета но погрешна идея за *смъртност* е, че то е състояние или положение при което смърта е неизбежна, докато обикновенната идея за значението на думата *безсмъртие* е почти точно.

Думата *безсмъртен* означава *не смъртен*. Ето защо самата конструкция на думите сочи истинската им дефиниция. Поради преобладаващата погрешна идея за думата *смъртен* съществува объркване, когато се правят опити да се определи дали Адам е бил смъртен или безсмъртен преди простъпката му. Те разсъждават, че ако е бил *безсмъртен* Бог не би му казал: "В който ден ядеш от него, непременно ще умреш," защото е невъзможно безсмъртния да умре. Това е логично заключение. От друга страна казват те, ако беше *смъртен*, защо е било нужно да се произнася заплахата или наказанието в изявлението "непременно ще умреш", защото ако е смъртен (според погрешната им дефиниция) по никакъв начин не би могъл да избегне смърта.

Ще трябва да приемем, че трудността се състои в погрешното значение дадено на думата *смъртност*. Приложете правилната дефиниция и всичко става ясно. Адам бил смъртен т.е. в състояние при което смърта била възможна. Той имал живот в пълна и

съвършенна степен и все пак не *присъщ живот*. Това бил живот *подържан* от "всяко дърво в градината," освен едно дърво-забраненото и дотолкова доколкото продължавал да бъде в хармония с Твореца си, живота му бил сигурен. Поддържащите живота елементи нямало да му бъдат отказани. По такъв начин се вижда, че Адам има живот, а смъртта била напълно избегнуема. Въпреки това, той бил в такова състояние, че смъртта била възможна – той бил *смъртен*.

Тогава възниква въпроса; Ако Адам е бил смъртен и като такъв е бил подложен на съд, бил ли е подложен на съд за безсмъртие? Обикновеният отговор ще бъде, – да. Ние обаче отговаряме, – не. Предназначението на този съд било да се види дали Адам е достоен или недостоен за продължаване на живота му и притежаваните вече благословения. Тъй като никъде не било обещано, че ако е покорен ще стане безсмъртен, сме принудени да изоставим всички спекулации по този въпрос. На Адам било обещано *продължаване на благословенията на които тогава се радвал*, дотогава докогато бил покорен и бил заплашен с загуба на всичко – смърт, ако е непокорен. Погрешната идея за значението на думата *смъртен* води човеците до заключението, че всички същества, които не умират са безсмъртни. Поради тази причина в тази класа вклю-

чват небесния ни Баща, Господ Исус, ангелите и цялото човечество това разбира се е погрешно. Огромната човешка маса, спасена от падението, както и небесните ангели ще бъдат винаги смъртни. Макар и в състояние на съвършенство и благословение, ще бъдат винаги от такова смъртно естество, което можело да пострада от смърт – заплатата за греха – ако биха извършили грях. Сигурността на съществуването им ще бъде подчинено на определени условия, какъвто бил случая с Адам. То зависело от подчинението на всемъдрия Бог, чиято справедливост, любов и мъдрост и чиято сила да прави всичко да работи заедно за добро на всички, които го любят и му служат, ще зависи напълно от отношението им към греха понастоящем.

Никъде в Писанията не е казано, че ангелите са безсмъртни, нито че човечеството ще бъде безсмъртно когато бъде възстановено. Безсмъртието напротив е приписано само на Божественното естество. Първоначално само на Бог Иеова, междувременно на нашия Господ Исус в сегашното му превъзвишено състояние и накрая чрез обещание и на Църквата, телото на Христа, когато тя се прослави с него. – 1-во Тимотей 6:16; Иоан 5:26; 2-ро Петрово 1:4; 1-во Коринтяни 15:53,54.

Ние не само имаме доказателство, че безсмъртието принадлежи само на Божест-

венното естество, но имаме доказателство, че ангелите са смъртни от факта, че Сатана (който бил някога тяхен шеф ще бъде унищожен. (Евреим 2:14) Самия факт, че той може да бъде унищожен доказва, че ангелите, като класа са смъртни.

Разглеждан така въпроса виждаме, че когато непоправимите грешници бъдат премахнати, както безсмъртните, така и смъртните същества ще живеят вечно в радост, щастие и любов. Първата класа, притежаваща естество неподлежащо на смърт има присъщ живот – живот в себе си (Йоан 5:26), а последните имащи естество податливо на смърт, все пак поради съвършенството на съществото им и на познаване злото и греховността на греха не дават повод за смърт. Одобрени от Божия Закон, те ще бъдат вечно снабдявани с елементите необходими за подържане съвършенството им и никога не ще умрат.

Правилното разбиране значението на термините *смъртен* и *безсмъртен* и употребата им в Писанията, разрушава самата основа на учението за вечно мъчение. То се основава на небиблейската теория, че Бог създал човека безсмъртен, че той не може да престане да съществува и че Бог не може да го унищожи. Оттук и аргумента, че непоправимите трябва да живеят някъде и по някакъв начин и заключението е че след

като не са в хармония с Бога, вечността им трябва да е жалка. Но Божието Слово ни уверява, че е против такова увековечаване на греха и грешниците. Човек е смъртен и пълното наказание за самоволен грях против пълната светлина и знание, не ще бъде живот в мъчение, но втора смърт. "Душата която е съгрешила, ще умре."

"НО ТИ КОЙ СИ, ЩО ОТГОВАРЯШ ПРОТИВ
БОГА?" РИМЛЯНИ 9:20

Съвсем погрешна е идеята, която някои развиват, че справедливостта изисква Бог да не прави разлика при даряване милостите си на творенията си и че ако издигне някой на високо положение, *справедливостта* изисква да направи същото за всички независимо от това, че може да се окаже, че те са изгубили *правата си*, при което е справедливо да бъдат поставени в по-долно положение.

Ако този принцип беше, правилен, това би означавало че Бог нямал право да създаде Исус по-горе от ангелите и след това да го издигне до Божественно естество без да направи същото за всички ангели и всички хора. Да продължим същия принцип по-нататък. Ако някои хора са превъзвишени и направени участници на Божественното естество, евентуално всички хора трябва да бъдат издигнати до същото положение. А

защо да не прокараме принципа до крайната му граница и приложим същия прогресивен закон и към животните и насекомите и кажем, че всички те трябва евентуално да се доберат до най-висшата степен на съществуване-Божественното естество? Това е манифестиран абсурд, но също толкова разумен колкото всяко друго заключение на приетия принцип.

Може би никой не ще бъде склонен все пак да отиде толкова надалеч. Ако това е принцип основан на обикновенната справедливост, къде би се спряло приложението му и все още да бъде справедлив? Ако Божият план наистина е бил такъв, къде ще отиде приятното разнообразие в всичките му дела? Но Божият план не е такъв. Цялата природа, както одушевена така и неодушевена, излага славата и разнообразието на Божественната сила и мъдрост. Както "небесата изразяват Божията слава и твърдта сочи делата на ръцете му" в чудесно разнообразие и хубост, много повече интелигентното му творение ще изложи в вариации превъзходната слава на силата му. Заключаваме това от изразителното учение на Божието Слово, от разума и аналогите на природата.

Много е важно да имаме правилни идеи за справедливостта. Никога не ще бъде дадена *милост* в вид на справедлива заслужена награда. Един акт на обикновена справед-

ливост не е случай за особенна благодарност, нито е никакво доказателство за любов. Бог поверил великата си любов към творенията си на един безкраен влак от незаслужени милости, които от своя страна ще предизвикат славата и любовта им.

Бог имал пълно право, ако предпочетел това да ни направи обикновенни творения с краткотраен живот, дори ако никога не сме съгрешили. Така той направил с някои от най-низшите си творения. Той може да ни позволи да се радваме на творенията му за определено време и тогава без да бъде несправедлив може да прекрати съществуването ни. Фактически дори едно такова кратко съществуване е негова милост. Колко по-велика милост е изкупването на съществуването ни, изгубено някога чрез греха! Освен това Божия милост е, че сме човеци, а не зверове. Чисто Божия милост е това, че по естество ангелите са малко по-горе от човеците. Също божия милост е, че Господ Исус и невестата му участвуват в Божественното естество. Ето защо всичките му интелигентни творения трябва да приемат с благодарност онова, което дава Бог. Всяки друг дух заслужава осъждане и ако си го позволяваме, ще завършим с унижение и унищожение. Човек няма право да се домогва да бъде ангел, тъй като никога не е бил поканен за това положение. Ангела също

няма никакво право да се стреми към човешко естество, което никога не му е предлагано.

Копнежа към гордост на Сатаната е това, което го довело до понижение и ще завърши с унищожението му. (Исаия 14:14) "Който превъзнася себе си ще се смири, а който се смири ще се възвиси," (Лука 14:11) но не е нужно до най-високото положение.

Отчасти от лъжливи идеи и отчасти по други причини, въпроса за избирането, така както се учи от Писанията бил въпрос на много спорове и неправилно разбиране. Това че Писанията учат избиране ще отречат малцина, но на какъв точно принцип е основан избора или селекцията е въпрос на различия в мненията. Някои твърдят, че това е произволно, независимо от определени условия избиране, а други че зависи от определени условия. Вярваме че и в двете гледища има известна истина. Избирането от Божествена гледна точка е израз на избора му за определена цел, служба или условие. Бог подбрал и избрал някои от творенията му да бъдат ангели, някои човеци, а някои зверове, птици, насекоми и т.н., а някои ще бъдат с собственото му Божествено естество. Макар че Бог подбира според *известни условия*, всички които ще бъдат допустнати до Божествено естество, все пак не може да се каже, че те го *заслужават* повече от други, защото е чиста милост някое творение

да съществува на някакво равнище.

"И тъй не е от този който иска, нито от този който тича, но от Бога, който милва." Това е доброта или милост. (Римляни 9:16.) Не защото избраните били по-добри от другите ги поканил Бог за Божественно естество, Той отминал ангелите, които не съгрешили и призовал някои от изкупените грешници за божествени почести. Бог има право да прави онова което му е угодно и упражнява правото си за осъществяване на собствените си планове. Ето защо всичко е Божествена милост. "Но о, человече ти кой си що отговаряш срещу Бога? Дали направеното нящо ще рече на оногоз, който го е направил: Защо си ме направил? Или няма власт грънчарят над калта да направи един съсъд за почест, а друг за безпочест? (Римляни 9:20,21). Всички били създадени от същата Божествена сила – някои да имат по-висшо естество, а други по-низшо такова и по-малка почит.

"Така говори Господ, святият израилев и Създателят негов: *Питайте ме* за бъдащото на синовете ми и за делото на ръцете ми, *заповядайте ми*. Аз създадох земята и сътворих човека на нея. Аз с ръцете си разпрострях небесата и дадох заповеди на цялото им воинство," "Защото така говори Господ, който сътвори небесата, този Бог който създаде земята и я направи, който сам

я утвърди, сътвори я не напусто, но я създаде за да се населява. Аз съм Господ и няма друг." (Исаия 45:11,12,18) Никой няма право да диктува на Бога. Ако той е утвърдил земята, ако я е оформил ненапразно, ако я е направил за да се населява от възстановени съвършени хора, кои сме ние, които ще отговаряме против Бога и казваме, че е несправедливо да се променя естеството им и се направят всички участници на духовно естество или като ангели, или като собственото му духовно естество? Колко много повече са тези, които се смиряват и отиват при Божието Слово, *"запитват"* за идващите неща и след това *"заповядват"* или настояват, че той трябва да провежда идеите ни? Боже упазите служителите си от предполагаеми грехове. Нека те нямат власт над нас! Вярваме че никое от Божиите чедата, знаейки това не ще диктува на Бога и все пак колко лесно и почти несъзнателно мнозина впаднат в тази грешка.

Човешката раса, това са Божии чедата по сътворение – дела на ръцете му и плана му за тях е ясно открит в Словото му. Ап. Павел казва, че първият човек (който бил пример за това каква ще бъде човешка раса когато бъде съвършенна) бил от земята земен, а потомството му с изключение на Евангелската Църква, при възкресението ще бъде още земна, човешка, приспособена за земята." (1-во

Коринтяни 15:38,44) Давид заявява, че човека бил направен само малко по-долен от ангелите и увенчан с слава и власт и т.н. (Псалом 8:4-8) Петър, нашия Господ и всички пророци откакто започнал света заявяват, че човешката раса ще бъде възстановена в славното съвършенство и отново ще има власт на земята, каквато имал представителя им Адам.- Деяния на ап. 3:19-21.

Тази е часта, която Бог избрал да даде на човешката раса. Ах каква славна чест! За-творете за момент очите си за сцената на мизерия и скръб, деградация и жалост, които все още преобладават за сметка на греха и пред умствения си взор си представете славата на съвършенната земя. Нито едно петно от грях не разваля хармонията и мира на едно съвършено общество. Никакви горчиви мисли, никакъв злобен поглед или дума - добро извиращо от всяко сърдце, среща подобен отговор в всяко друго сърдце, а милост бележи всяко действие. Не ще има повече болест, нито страдание, нито болка, нито някакво доказателство за разложение - нито дори страх от такива неща. Помислете за гледките на сравнително здраве и хубост на човешки форми, които някога сте видяли и знайте, че съвършенната човечност ще бъде още по-превъзходно миловидна. Вътрешната чистота, умственото и морално съвършенство ще служат за пример и ще

прославят сияйното изражение на лицето. Такова ще бъде земното общество, а плачещите, лишени от близък човек хора ще изтрият сълзите си, когато разберат, че възкресението е завършило. — Откровение 21:4.

Това е промяната в човешкото общество. Спомняме си също, че земята "която била сътворена за да се населява" от такава раса човешки същества, ще бъде подходящо и приятно жилище за тях, както това е представено в Едемския рай, в който бил поставен първия човек. Рая ще бъде възстановен. "Земята не ще произвежда повече тръне и бодили и изисква потта на човешкото лице за да произвежда хляба си. "Земята ще "произрастява" (лесно и естествено). "Пустинята ще цъфти като роза." По-низшите животински творения ще бъдат съвършени и послушни слуги. Природата с всичкото ѝ приятно разнообразие ще вика към човека от всяка посока да потърси и познае славата, силата и любовта Божия, ум и сърдце и се радва в него. Неспокойното желание за нещо ново, което преобладава сега, не е естествено, но ненормално състояние, което се дължи на несъвършенството и незадоволителното ни обкръжение понастоящем. Не е богоподобно да копнеем неспокойно за нещо ново. Много неща за Бога са стари и той се радва повече на онова, което е старо и съвършено. Същото ще бъде и с човека когато бъде възс-

тановен по божий образ. Съвършения човек няма да знае и няма да приеме напълно, а оттук следва, че не ще предпочита славата на духовните същества, поради различие в естеството. По същата причина птиците и рибите предпочитат да се радват повече на собствената си природа и среда. Човека ще бъде толкова погълнат и възхитен от славата, която го обкръжава в човешки план, че не ще има аспирации, нито предпочитание към друго естество или условия, освен притежаваните. Един бегъл поглед към сегашното състояние на Църквата ще илюстрира това. "Колко трудно," колко мъчно богатите с благата на този свят влизат в Божието Царство. Малкото блага които притежаваме, дори при сегашното царуване на злото и смърта, така сграбчват човешката природа, че се нуждаем от особена помощ от Бога за да поддържаме очите и целите си насочени към духовните обещания.

Християнската Църква, Христовото тело е изключение от общия за човечеството Божий план. Това е очевидно от изявлението, че избирането ѝ било предопределено в Божественния план преди основаването на света (Ефесяни 1:4,5). По онова време Бог не само предвидил грехопадението на човешката раса, но и предопределил оправданието, освещаването и прославянето на класата, която през Евангелския век той призовал от

света да бъдат съобразни с образа на Сина му, за да участвуват в Божественното естество и бъдат сънаследници с Христос Исус в Хилядогодишното Царство за утновяване на правда и мир на света.— Римляни 8:28-31.

Това сочи, че избирането или подбора на Църквата било предопределено от Бога, но отбележете, това не е безусловно избиране на *индивидуалните членове* на Църквата. Преди основаването на света, Бог определил, че такова общество ще бъде избрано за целта в специално определено за това време — Евангелския век. Докато самите ние не се съмняваме, че Бог може да предвиди каква ще бъде дейността на всяки индивидуален член на Църквата и можел да предвиди точно кой ще бъде достоен за член на "малкото стадо," все пак не е този начина по който Божието Слово представя учението за избирането. Мисълта която апостолите искали да внушат не била индивидуално предопределение, но че в Божията цел има предопределена класа, която ще изпълни почетното положение при условията на сурови изпитания на вярата, покорство и жертвуване земните привилегии и то дори смърт. Така чрез индивидуален съд и индивидуално "побеждаване," индивидуалните членове на *предопределената класа* са избирани или приемани в всички благословения и придобивки предопределени от

Бога за тази *класа*.

Думата "прославен" в Римляни 8:30 е преведена от гръцката дума *доксадзо*, означаваща *почетно*. Положението за което е избрана Църквата е положение на велика почит. Никой човек не би могъл и да помисли за толкова голяма почит. Дори нашия Господ Исус бил първо поканен преди да започне да се стреми към него, защото четем: "Така и Христос не прослави (*доксадзо* – почетен) себе си да стане Първосвещеник, но онзи който му каза: Син мой си ти, аз днес те родих." Така небесният Отец почел нашият Господ Исус и всички от избраното тело, които ще бъдат сънаследници с него и ще бъдат почетени от милоста на Бог Иеова.

Като негова Глава, Църквата преживяла началото на "почитта" когато била *родена* от Бога за духовно естество чрез Словото на Истината (Яков 1:18). Тя ще бъде въведена напълно в почитта, когато бъдат *родени* от духа, духовни същества – по образ на славната Глава. Почетените така от Бога трябва да бъдат съвършени и чисти. Тъй като сме по наследство грешници, той не само ни призовал или поканил към почит, но също предвидил *оправдание* от греха чрез смъртта на Сина му за да ни даде възможност да получим почитта за която ни призва.

При подбиране на "малкото стадо", Бог прави едно много общо повикване – "мнозина

са звани." Не всички са повикани. Повикването още в самото начало, по време на служението на нашия Господ било ограничено за Израел по плът. Сега обаче когато Божиите служители отговорят на изискванията, (Лука 14:23) те са увещавани, не принуждавани или подтиквани да дойдат на този особен празник на Божията милост. Но дори от тези които чуват и идват не всички са достойни. Предвидени са сватбени дрехи (приписаната праведност на Христа) но някои не ще ги облекат и ще трябва да бъдат отхвърлени. От онези обаче, които обличат оправдателните одежи и които биват почетени да се родят за ново естество, не всички успяват да осигурят званието и избранieto си като остават верни на завета си. За удостоените да се явят в слава с Агнето е казано: "Те са звани и избрани и верни." – Откровение 14:1 и 17:14.

Повика е истинен, Божието решение да избере и въздигне Църква а непроменимо. Но кой ще бъде от тази избрана класа, ще зависи от определени условия. Всяки който би желал да участвува в предопределената почит трябва да изпълни условията на повика: "Тъй, понеже ни остава обещание да влезем в неговото упокоение, нека се убоим, данеби да се яви някой от вас, че се е лишил от него." (Евреем 4:1) Докато великата милост не е за този, който желае, нито

за онзи, който тича, тя е за онзи, който желае и за онзи, който тича когато е повикан.

Имайки предвид това, ние се доверяваме на ясно защитеното *абсолютно право и цел* на Бога да прави с своите си каквото пожелае. Обръщаме внимание на факта, че принципа, който характеризира даряването на всички Божии милости е доброто на всички.

Тогава, докато на основание авторитета на Писанията, считаме за установен факт, че човешкото и духовно естества са отделни и различни – смесването на двете естества не е част от Божието намерение. Това би било несвършенство. Промяната от едно естество в друго не е правило, но изключение с една единствена инстанция – Христос – въпроса който представлява дълбок интерес е да узнаем как ще се осъществи промяната. При какви условия и по-какъв начин ще се извърши.

Условията при които Църквата може да се възвиси с своя Господ в Божественно естество (2-ро Петрово 1:4) са съвсем същите, както условията при които той бил възвишен. Трябва да се върви в стъпките му (1-во Петрово 2:21) представяйки се в жертва жива, както направил той и след това да се понесе верно обета на посвещението докле жертвата приключи в смърта. Промяната на естеството от човешко на Божественно е

дадено, като награда за онези, които през Евангелския век жертвуват *човешкото естество*, както направил нашия Господ с всичките си интереси, надежди и стремежи, настоящи и бъдещи – дори до смърт. При възкресението такъв ще се пробуди, не за да участва с останалата част от човечеството в човешко съвършенство и всички съпътстващи го благословения, но да участва в подобие, славата и радостта на нашия Господ като участници с него в Божественното естество. Римляни 8:17; 2-ро Тимотей 2:12.

Началото и развитието на новото естество е подобно на началото и развитието на човешкия живот. Както при единия случай има зачатие и след това рождение, същото е и с другия. Казано е че светиите са родени от Бога чрез Словото на Истината. (1-во Петрово 1:3; 1-во Иоана 5:18; Яков 1:18) Т.е. те получават първия импулс в Божествения живот от Бога чрез Словото му. Когато бъдат щедро оправдани чрез вяра в откупа, те чуват повика: "Представете телата си в жертва жива, свята (изкупена, оправдана и затова) приемлива от Бога, която е разумната ви служба." (Римляни 12:1) Когато подчинявайки се на този призив посветят напълно оправданата си човечност на Бога в жертва жива, заедно с тази на Исус, ако тя се приеме от Бога, с този акт започва духовния живот. Изведнаж

такъв човек се оказва мислещ и действащ, като нов (трансформиран) ум до степен на разпъване на човешките желания. От момента на посвещението такива хора са считани за "Нови създания."

Така за тези "Нови създания", в *ембрионално* състояние, старите неща (човешки желания, надежди, планове и т.н.) отминават и всичко става ново. Ембриото (зачатието), "Новото създание," продължава да расте и да се развива, като старата човешка природа с надеждите, стремежите, желанията и т.н. е разпята. Двата процеса се развиват едновременно от времето на посвещението до смъртта на човека и в резултат на това е раждането на духовния. Като продължава все повече и повече да открива чрез Словото планове си, Божият дух оживотворява дори смъртните ни тела (Римляни 8:11) да му служат, но в определеното време ще имаме нови тела – духовни, небесни в всяко отношение приспособени към новия Божествен ум.

"Новото създание" *се ражда* при възкресението (Колосияни 1:18), а възкресението на тази класа е определено, както *първо* (или на избраните) възкресение. (Откровение 20:6) Трябва обаче да помним, че в действителност не сме духовни същества до възкресението, обаче от времето когато сме получили духа на осиновението сме считани за такива, (Римляни 8:23-25; Ефесияни 1:13,14; Римляни

6:10,11) Когато всъщност станем духовни същества, т.е. когато се родим от духа, не ще бъдем повече същества от плът, защото "роденото от духа е дух."

Рождението в духовно естество, осъществено в възкресението трябва да се предхожда от духовно зачатие при посвещението, също както раждането на плътта се предхожда от зачатие на плътта. Всички родени от плът в подобие на първия Адам-земните, първо били заченати в плът, а някои били заченати *отново* от духа Божий чрез Словото на Истината, та в определеното време да се родят от духа в подобие на небесно същество, при първото възкресение. "Както се облякохме с образа на пръстния, *ще* (Църквата) се облечем и с образа на небесния," освен ако не отпадне. 1-во Коринтяни 15:49; Евреем 6:6.

Въпреки че приемането на небесния призив и посвещение да му се покоряваме да е решено в един отделен момент, довеждането на всяка мисъл в хармония с Божия ум е постепенна работа. Това е постепенно отправяне поглед към небето на онова, което естествено се стреми към земята. Апостола нарича този процес трансформиращо дело, казвайки: "Не се съобразувайте с този свят, но преобразувайте се (към небесно естество) чрез *обновяването ума ви*, за да докажете каква е добрата, приемлива и съвършенна Божия воля."- Римляни 12:2.

Трябва да се отбележи обаче, че думите на Апостола не са адресирани към невярващия свят, но към онези, които признава за братя, както е показано в предходния текст: "Моля ви *братие* .. да представите телата ваши в жертва жива, свята благоугодна Богу." – Римляни 12:1.

Обикновено се вярва, че когато човек е отвърнат или обърнат от грях към праведност и от неверие и противопоставяне на Бога, към упование в него, това е трансформирането, което ап. Павел има предвид. Наистина това е велика промяна-трансформиране, но не трансформиранеТО, което ап. Павел има предвид тук. Това е трансформиране на характер. Но ап. Павел има предвид трансформиране на естеството, обещано на вярващите през Евангелския век при известни условия и той подтиква *вярващите* да изпълнят тези условия. Ако подобна трансформация на *характера* не е още настъпила у онези към които е адресирана, той не би ги нарекъл братя-братя, които също имат нящо "свято и приемливо от Бога," за да се принесе в жертва, защото само онези, които са оправдани чрез вяра в Изкуплението са счестени от Бога за святи и приемливи. Трансформиране на *естеството* става с онези, които през Евангелския век представят оправданата си човечност в жива жертва, както Исус представил в жертва

съвършенната си човечност, полагайки всяко право и претенции за бъдащо *човешко* съществуване и пренебрегвайки настоящите човешки удоволствия, привилегии, права и т.н. Първото нещо което се жертвува е човешката воля и оттогава насетне не можем да се ръководим нито от собственната си, нито от някоя друга човешка воля, но само от Божественната. Божественната воля става наша воля и ние считаме човешката си воля не като наша, а като воля на друг, която трябва да се пренебрегва и жертвува. Когато Божественната воля стане наша собствена воля, започваме да мислим, разсъждаваме и съдим от Божествена гледна точка. Божият план става наш план, а Божественните пътища, наши пътища.

Който в добра вяра не се представи като жертва и междувременно не я преживява, не може да разбере напълно тази трансформация. Преди това можехме да се радваме на всяко нещо, което не е грешно, защото света и благата му са направени за радост на човека, като единственната трудност се състоеше в това да подчиним грешните си склонности. Но посветеният, трансформиращият в добавка към усилията да подчини греха, трябва да пожервува настоящите блага и подчини всичката си енергия в служба на Бога. Верните в служба и жертва, наистина

ще разбират ежедневно, че този свят не е място за почивка за тях и че тук нямат постоянен град. Сърдцата и надеждите им ще бъдат обърнати към "почивката, която остава за Божия народ." А тази благословена надежда от своя страна ще съживи и вдъхнови продължителната жертва.

Така, чрез посвещение, ума е обновен или трансформиран, а желанията, надеждите и копнежите започват да нарастват по посока на духовните и невидими обещания, докато човешките надежди и т.н умират. Онези които се трансформират така, или са в процес на промяна са считани за "нови създания," родени от Бога и участници до тази степен в Божественното естество. Отбележете добре различието между "новите създания" и вярващите – "братята," които само са оправдани. По-късната класа е още на земята-земна, встрани от грешните желания. Тяхните амбиции, надежди и копнежи са от такова естество, че ще бъдат напълно задоволени от обещаното възстановление на всичко. По-първата класа не е от този свят, също както Христос не е от този свят. Надеждите им са центрирани по посока на невидимите неща, където Христос седи от дясната страна на Бога. Перспективата за земна слава, толкова омайваща естествения човек, не ще задоволява повече родените за небесна надежда, които виждат славата на

небесните обещания и приемат определената за тях част в Божественния план. Някои може да се поуплащат от израза-божествено тяло, но ни е казано, че сега Исус е изразителен образ на личността на Отца си и че и победителите ще "бъдат *подобни* нему и ще го видят както е". (1-во Йоан 3:2.) "Има естествено (човешко) тело, има и духовно тело." (1-во Коринтяни 15:44) Ние не бихме могли да си представим било нашия Божествен Отец, било нашия Господ Исус, само като велики умове без тела. Те имат славни духовни тела, обаче още не се е открило колко велика е тази слава и това няма да стане докато самите ние не участвуваме също в Божественното естество.

Докато трансформирането на *ума* от човешки на духовен е постепенен процес, промяната от човешко на духовно *тело* не ще бъде постепенно, но мигновенно. (1-во Коринтяни 15:52) Сега както казва ап. Павел имаме това съкровище (Божественния ум) в пръстни съдове, но в определеното време, съкровището ще бъде в славен съсъд-подходящ за него-духовно тело.

Видяхме че човешкото естество е подобно на духовното. (Битие 5:1) Например Бог има воля. Такава имат човеците и ангелите. Бог има разум и памет. Такава имат интелигентните му творения-ангели и човеци. Характера на умственните операции на всеки е

един и същ. При едни и същи данни за разсъждение и при подобни условия, тези различни естества могат да достигнат до едни и същи заключения. Макар че умствените способности на Божественното, ангелското и човешкото естества са подобни, все пак знаем, че духовните естества притежават сили, надхвърлящи човешките – сили които произлизат, мислим не от различни качества, но от по-широкия обхват на същите качества и различните условия при които действуват. Човешкото естество е свършен земен образ на духовното естество, което има същите качества, но ограничени до земната сфера с възможност и предразположение да различава само толкова над това, колкото Бог счита за нужно да открие за в полза на човека и негово щастие.

Божественното естество е най-висшата степен на духовното естество, а колко неизмерима е дистанцията между Бога и творенията му! Ние само зърваме славата на Божественната мъдрост, сила и доброта, като на панорамен изглед, когато позволявал някои от могъщите му дела да преминат пред нас. Но ние можем да измерим и сравним славата на свършенната човечност.

С тези ясни мисли на ум, можем да разберем как е осъществена промяната от човешко на духовно естество. Това станало чрез превеждане същите умствени сили в

по-висши условия. Когато се облечем с небесно тело ще имаме небесни сили, които принадлежат на това славно тело и ще притежаваме обseg на мисъл и обхват на сила, която му принадлежи.

Промяната или трансформацията на ума от земен на небесен, която посветения преживява тук е начало на промяна на естеството. Това не е промяна на мозъка, нито чудо в промененото му действие, това е волята и склонността на променения ум. Волята и чувствата ни представляват индивидуалността ни. Когато волята и чувствата ни са променени така, ние сме трансформирани и считани за действително принадлежащи на небесното естество. Наистина това е едно твърде малко начало, но зачатие то както то е наречено е винаги малко начало и все пак е предплата или осигуряване завършването на делото. – Ефесяни 1:13,14.

Някои запитват: Как ще познаем когато се променим? Как тогава ще узнаем, че сме същите същества, които живяли, страдали и жертвували за да участвуваме в славата? Ще сме ли ние същите чувстващи същества? С най-голяма сигурност, да. Ако *ние* сме мъртви с Христа, *ние* ще живеем също с него. (Римляни 6:8) Промените които настъпват ежедневно с човешките ни тела, не ни карат да забравим миналото или да

изгубим идентичността си.*

Тези мисли могат да ни помагат да разберем също, как когато Синът бил променен от духовно в човешко състояние – в човешко естество и земни ограничения – бил човек. Въпреки че и двата случая бил същото същество, при първите условия бил духовен, а при вторите – човек. Въпреки че двете естества са отделни и различни, все пак едното е подобно на другото, затова същите умственни качества (памет и т.н.) били общи и на двамата, Исус можал да си спомни предишната си слава, която имал преди да стане човек, но която нямал когато станал човек. Собственните му думи доказват това: "Прослави ме ти Отче у самаго тебе с славата, която имах у тебе преди създаване мира." —

* Човешките ни тела постоянно се променят. Науката заявява, че всеки седем година става пълна промяна на съставните им атоми. Ето защо обещаната промяна от човешко на духовно естество с духовно тело няма да разруши нито паметта, нито идентичността ни, но ще увеличи силата и обсега им. Същият Божествен ум, който сега е в нас с същата памет, същата способност за разсъждение и т.н. ще установят, че силите им са се разширили до неизмерими височини и дълбочини, в хармония с новото духовно тело. Паметта ще трасира кариерата ни от най-ранно човешко детство и чрез контраста ще можем напълно да разберем каква е славната награда за жертвата ни. Случая нямаше да бъде такъв, ако човешкото не беше образ на духовното.—

(Иоан 17:5) – славата на духовното естество. На тази негова молитва е повече от отговорено при сегашното му превъзнесяне до най-визшата форма на духовно същество – Божественното естество. – Обръщайки се отново към думите на ап. Павел, забелязваме, че той не казва: Не се съобразявайте с този свят, но се преобразявайте в Божественно подобие, но казва: "Не се съобразявайте .. *но се преобразявайте.*" Това е добре изразено, защото ние нито се съобразяваме, нито се преобразяваме, но или се подчиняваме и се съобразяваме с света, под влияние на света, светския дух около нас, или се подчиняваме на Божията воля, святата воля или дух да бъдем трансформирани чрез небесно влияние, упражнени чрез Словото Божие. Вие които сте посветени на какво влияние сте подчинени? Трансформиращото влияние води до представане себе си в жертва и страдание, но края е славен, ако се развивате под влияние на тези преобразуващи въздействия, и доказвате ежедневно каква е добрата, приемлива и съвършенна Божия воля.

Нека онези, които са положили всичко свое на жертвенния олтар помнят, че докато Божието Слово съдържа както земни, така и небесни обещания, само последните принадлежат на нас. Нашето съкровище е на небето. Нека сърдцата ни бъдат там. Нашето звание не е само за духовно естество, но за най-

визшата духовна степен-Божественното естество – "толкова по-добро от ангелите." (2-ро Петрово 1:4; Евреям 1:4) Повика за небето е ограничен само за Евангелския век. Той никога не е бил направен преди него и ще се прекрати с приключването му. Повика за земята бил направен преди небесния, но не бил разбран напълно. Казано ни е, че той ще продължи след Евангелския век. Живот (за възстановените, като човешки същества) и безсмъртие (наградата за която тича Христовото тело) и двете видяли светлина през Евангелския век. (2-ро Тимотей 1:10) И двете естества, човешкото и духовното ще бъдат славни в съвършенството си и все пак отделни и различни. Не ще има незначителна черта за славата на завършеното Божие дело, което ще бъде прекрасно, разнообразно и все пак в чудесна хармония с всичко одушевено и неодушевено – хармония едно с друго и в хармония с Бога.

ТРИ ПЪТЯ – ШИРОК ПЪТ, ТЯСЕН ПЪТ, И МАГИСТРАЛА.

Широкият път към погибел. – Тясният на път към живот. – Какво е живот? – Божественното естество. – Отношението между Божественното и човешко естество. – Наградата на края на тясния път. – Вишното звание ограничено за Евангелския век. – Трудности и опасности по тясния път. – Магистралата на святост.

"Широка е вратата на погибелта и широк пътят водещ натам и мнозина са които през него минуват. Колко тясна е вратата на живота! Колко труден е пътя, който води натам! и колко малко са онези, които го намират!" – Матей 7:13,14, превод Дайаглот.

"И там ще бъде друм и път и ще се наименова път свят, нечистий няма да мине през него, но ще бъде за тях. Този що пътува – даже и глупавите – няма да се заблуждават. Лъв не ще има и хищний звер не ще да възлезе по него. Не ще се намери там, но избавените ще ходят там." – Исаия 35:8,9.

Така на вниманието ни в Писанията са представени три пътя, "широк път," "тясен път" и "магистрала." (друм и път).

ШИРОКИЯТ ПЪТ КЪМ УНИЩОЖЕНИЕ.

Този път е наречен така, защото е най-лесен за дегенериралата човешка раса. Преди шест хиляди години, като грешник осъден на унищожение, (Адам) и расата представена в него, стъпил на този път и след деветстотин и тридесет години достигнал до края му — унищожението. Когато се изтърколили години и столетия, нанадолнището ставало все повече и повече огладено и човешката раса все по-бързо и по-бързо се носела към унищожението, като с всяки изминат ден ставало все по-излъскано, хлъзгаво и огладено поради греха. Пътят ставал не само по-хлъзгав, но и човечеството ежедневно губело съпротивителната си сила, така че сега средната продължителност на човешкия живот е около тридесет и пет години. Сега човеците достигат края на пътя-унищожението-деветстотин години по-рано от първия човек.

В продължение на шест хиляди години човешката раса постоянно следвала широкия наклонен на долу път. Само сравнително малко се опитали да променят начина си на живот и оправят стъпките си. Фактически било невъзможно да се оправят стъпките на всички, а да се достигне първоначалното съвършенство било невъзможно, макар че усилията на някои да направят това е пох-

вално и не без полезни резултати. В продължение на шест хиляди години, греха и смърта безпощадно царували над човечеството и го тласкали по пътя на погибелта. Така било преди да се появи Евангелския век с *пътя* за избягване от това състояние. Макар, че в предишните векове лъчите на надеждата се съзирали смътно в образи и сянки, които били радостно приветствувани и въздействували върху малцина, все пак живота и безсмъртието не се появили на свят преди появяването на нашия Господ и Спасител, Исус Христос и прокламирането чрез апостолите благите вести за Изкупление и опрощаване на греховете и междувременно *възкресение от унищожението*. (2-ро Тимотей 1:10) Ученията на Исус и апостолите довели на бял свят *живот* – възстановяване или възвръщане към живот на цялото човечество. То било основано на заслугата и жертвата на Изкупителя и посочват, че именно това е значението на много образи в Стария Завет. Те също довеждат на бял свят *безсмъртието*, награда за вишното звание на Евангелската Църква.

Въпреки че начина за избягване от широкия път към гибел се явил на бял свят чрез евангелието, огромната човешка маса не обръща внимание на благите вести, защото са покварени от греха и ослепени от Противника. Онези които приемат с благодар-

ност сега обещанието за живот и възстановяване човешкото съществуване чрез Христа се натъкнали на нов път. По този нов път посветените вярващи могат да отидат отвъд човешкото естество и бъдат променени в по-визшо естество-духовното. Този нов път "посветен на нас" – Царското свещенство (Евреем 10:20) – нашия Господ Исус Христос нарекл:

"ТЯСНИЯТ ПЪТ КЪМ ЖИВОТ."

Нашият Господ ни казва, че поради теснотата на пътя, мнозина предпочитат да останат на ширския път водещ към гибел. "Тясна (трудна за преминаване) е вратата и тясен е пътя водещ към живот и малцина са които го намират."

Преди да преминем към разглеждане на този път и опасностите и трудностите по него, нека видим края до който той води – живот. Както вече видяхме, живота може да се ползва в различни степени на съществуване. Той може да бъде, както по-визш, така и по-низш от човешкия. Думата живот е широк и обширен термин, но тук нашия Господ го употребява в онази най-визша форма на живот, която принадлежи на Божественното естество-безсмъртието – наградата за която сме поканени да тичаме. Какво е живот? Ние не само го разбираме за себе си, но виждаме и действието му в по-низшите

животини и дори в разстенията. Казано ни е, че той съществува и в по-визши форми – ангелска и Божествена. Как ще дефинираме един толкова всеобхватен термин?

Докато самите ние не сме в състояние да открием въобще тайните извори на живота, можем без страх да допустнем, че Божественното същество Бог Иеова е Великият Извор на всички живот от който се снабдяват всички извори. Всичко живо произтича и зависи от него за живота си. Всичкия живот, независимо дали е в Бога или в творенията му е същият. Той не е субстанция, но един енергиращ принцип. Този принцип е *присъщ* на Бога, но в творенията му той *резултира* от известни причини, които Бог положил и затова той е Причина и Автор, или Извор на живота. Оттова следва, че творението в никакъв смисъл на думата не е част или потомство от същността или естеството на Твореца, както някои си въобразават, но е дело на Божиите ръце, изпълнено с живот.

Признавайки факта, че само в Божественното естество има независим, неограничен, неизчерпаем, винаги продължаващ, не произвеждан, нито контролиран от обстоятелствата живот, виждаме, че по необходимост Бог Иеова превъзхожда физическите закони и нещата които определил за подържане живота на творенията си. Това е

качеството което принадлежи само на Божественното естество и е описано с термина *безсмъртие*. Както беше посочено в предходната глава, думата *безсмъртен* означава устойчив на смърт, междувременно устойчив на болест и болка. Фактически думата *бесмъртие* може да се употреби, като синоним на *Божественно*. От Божествен, безсмъртен Извор произтича всичкият живот и благословения – всяки добър и съвършен дар, както земята получава от слънцето светлина и енергия.

Слънцето е най-великият извор на светлина на земята, осветяващо всички, произвеждайки много голямо разнообразие на цветове и сянки, съобразно природата на обекта, който осветява. Същата слънчева светлина, която пада върху диамант, върху тухла и различни видове стъкло, предизвиква поразително различни ефекти. Светлината е същата, но обектите, които осветява се различават по капацитета си да я получават и предават. Същото е и с живота. Той изтича от един неизчерпаем извор. Стридата има живот, но организъмът и е такъв, че не може да използва повече живот, също както тухлата не може да отрази много от светлината на слънцето. Същото е и с всяко от по-висшите проявления на живота, в звер, рибата и птицата. Подобно на различните видове стъкло под слънчевата свет-

лина, така различните творения проявяват по различен начин различните си органични сили, които притежават, когато живота оживотвори организъма им.

Шлифования диамант е така приспособен към светлината, че изглежда като да я има в себе си и се превръща в миниатюрно слънце. Така е и с човека, един от шедьоврите на Божието творение, направен само "малко по-долен от ангелите." Той бил така образуван, по толкова велик начин, че можел да получава и задържа живота с използването на средства, които Бог никога не намалил. Такъв бил Адам преди падението му, по-велик от всяко друго земно творение, не по причина на някакво различие в *принципа на живота*, който бил внедрен, но поради по-великия *организъм*. И все пак трябва да помним, че както диаманта не може да отразява светлината, освен когато е осветен от слънцето, така и човека може да притежава и се радва на живота само когато е снабден с живот и той, живота продължава. Човека няма присъщ живот. Той не е извор на живот, както и диаманта не е извор на светлина. Едно от най-силните доказателства, че нямаме изчерпателно попълване на живот в нас, или с други думи, че не сме безсмъртни е, че откакто навлезе греха, смърта премина върху цялата човешка раса.

Бог наредил човека в Едем да има достъп

до поддържащите живота дървета, а раят в който бил поставен изобилствувал с множество от "всяки (вид) дървета," добри както за ядене, така и за украшение. (Битие 2:9, 16,17) Между дърветата които били добри за ядене имало едно забранено. Докато за известно време му било забранено да яде от дървото на познанието, от дърветата, които съвършено поддържат живота, му било позволено да яде свободно и бил отделен от тях само след нарушението, за да влезе в сила смъртното наказание.— Битие 3:22.

Така славата и хубостта на човечността се вижда, че зависи от постоянното набавяне на живот, точно както хубостта на диаманта зависи от продължаващото облъчване с слънчева светлина. Когато греха лишил човечността от право на живот, а набавянето му било спряно—скъпоценния камък незабавно изгубил брилянтността и хубостта си и накрая тя е лишена и от последната и следа в гроба. Хубостта и е изядена като молец. (Псалом 39:11). Както диаманта губи хубостта и брилянтността си, когато е премахната светлината, така човек изгубва живота си когато Бог престане да му го дава. "Човек издъхва и де го" (Йов 14:10) "Синовите му се възвишават, а той не знае и смиряват се, а той не разумява нищо за тях." (21 стих) "Защото няма ни деяние, ни помишление, ни знание, нито мъдрост в гроба дето отиваш."

(Еклесиастис 9:10) Но тъй като бил намерен откуп, тъй като смъртното наказание било платено от Изкупителя, хубостта на скъпоценността ще бъде възстановена и отново ще отразява съвършено образа на Твореца, когато слънцето на правдата излезе с изцеление на крилете си. (Малахия 4:2) Поради приноса за грях – жертвата на Христа, "Всички които са в гробовете ще излезат." Ще има възстановление на всичко. Първо, възможност или предлагане възстановление на всичко и в последна сметка на човешко съвършенство на всички които се покорят на Изкупителя.

Това обаче не е наградата, която има предвид Исус, като край на тясния път. От други писания научаваме, че наградата обещана на вървещите по тясния път е "Божественното естество" – присъщ живот, живот в такава превъзходна степен, която само Божествено естество може да притежава – безсмъртие. Каква надежда? Дръзваме ли да се домогваме към подобна висока слава? Сигурно никой не би могъл да се домогва с право към това без положителна и изрична покана.

От 1-во Тимотей 6:14-16 научаваме че безсмъртното или Божествено естество, първоначално било притежание само на Божеството. Четем: "Той (Исус) в своето време (Хилядогодишния век) ще покаже кой е

благословеният и единственно възможен Цар на царете и Господ на господарите, който сам има безсмъртие, обитаващ в светлина, която никой не може да доближи, която никой човек не е виждал, нито може да види." Всички други същества, ангели, хора, зверове, птици, риби и т.н. са съсъди, всяки от които вмести своя мяра живот и всички различни по характер, капацитет и качество, според организма, който Твореца благоволил да предвиди за всеки.

По-нататък научаваме, че Бог Иеова, който първоначално единствен имал безсмъртие, превъзвишил Сина си, нашия Господ Исус до същото Божественно, безсмъртно естество, затова сега е изразителен образ на личността на Отца. (Евреим 1:3) И така четем: Както Отец има ЖИВОТ В СЕБЕ СИ (Божие определение на "безсмъртието" – *живот в себе си* – не черпен от други източници, нито зависим от обстоятелствата, но независим, присъщ живот) *така* дал на Сина си да има ЖИВОТ В СЕБЕ СИ." (Иоан 5:26) След възкресението на Господ Исус са безсмъртни две същества, и о, удивителна милост, същото предложение е направено на невестата на Агнето, което било избрано през Евангелския век. Все пак не всички от голямото множество, които са само номинално от Църквата ще получат тази голяма награда, но само онова "малко стадо" от победители,

които тичали за да го получат, които следват плътно в стъпките на Господаря, които като него вървят по тясния път на жертвуване дори до смърт. Когато те се родят от мъртвите при възкресението, ще имат Божественно естество и форма. Безсмъртието, независимата, самосъществуващата Божествена природа е живота към който води тясния път.

Тази класа няма да излезе от гроба в вид на човешки същества, защото сме уверени от Апостола, че макар и посяти в гроба с естествени тела, ще възкръснат с духовни тела. Всички те ще бъдат "променени" и както някога са носели образа на земното човешко естество "ще носят образа на небесното." Но "още не се е явило какво ще бъдем" – какво е духовното тело, но "знаем че когато се яви, ще бъдем *като него*" и ще участвуваме в "славата, която ще се открие." 1-во Иоан 3:2; Колосяни 1:27; 2-ро Коринтяни 4:17; Иоан 17:22; 1-во Петрово 5:10; (2-ро Солунци 2:14.

Вишното звание за *промяна на естеството* е не само ограничено до Евангелския век, но е предложено единствено в този век. Ето защо думите на нашия Господ цитирани в началото на тази глава, поставят на широкия път към унищожение всички, които не са на пътя за единствената награда, която е *предложена сега*. Всички други са все още на широкия път – само тези все пак

са избегнали осъждането, което е на света. Този единствено открит сега път към живот, поради трудността му намират малцина, които се стараят да вървят по него. В слабостта си, човешките маси предпочитат широкия лесен път на самозадоволяване.

Макар тясният път да завършва в живот, в безсмъртие, все пак той може да бъде наречен път на смърт, защото наградата е спечелена чрез жертвуване на човешкото естество дори до смърт. Това е тясният път ОТ смърт КЪМ живот. Бидейки счетени за освободени от вината на Адам и наказанието и смърт, посветените доброволно предават или *жертвуват* човешките права считани за тяхни, които в определеното време действително ще получат с света въобще. Както "човека Христос Исус" положил или пожертвувал живота си за света, така те стават съжертвуватели с него. Не че жертвата му била недостатъчна и че са *необходими* и други, но макар жертвата му да е достатъчна за всички, на тях е позволено да служат и страдат с него, за да станат негова невеста и сънаследници. Ето защо, докато света е под осъждане на смърт и умира със Адам, едно "малко стадо" чрез вяра, приписване и жертва, вече споменати, както е казано умират със Христа. Те жертвуват със него, като човешки същества за да станат участници на Божественното естество и

съпровождатата го слава, защото вярваме, че ако сме мъртви със него, ще и да живеем със него. Ако страдаме със него ще се и прославим *заедно* със него. – Римляни 8:17 и 2-ро Тимотей 2:11,12.

В началото на Хилядогодишния век, онези които вървят по тясния път ще получат великата награда към която се стремят – безсмъртието и бидейки облечени с Божественно естество и сила ще бъдат готови за благославяне и възстановяване на света през този век. С края на Евангелския век, тясния път към безсмъртие ще се затвори, защото избраното "малко стадо", което било определено да бъде изпитано и доказано ще бъде завършено. "Сега е приемливото (гръцки – *дектос* – приемливо или получаващо) време," времето в което жертвувателите идващи при заслугата на Христа и умиращи с него са *приемливи* за Бога-жертва на сладко ухание. Смъртта като наказание за Адам, не ще бъде позволена завинаги. Тя ще бъде премахната през Хилядогодишния век. Като *жертва* тя ще бъде приемана и награждавана само през Евангелския век.

Светиите на този век са на пътя на живота само, като "*Нови създания*" и само като човешки същества сме посветени на унищожение, като жертви. Ако като човешки създания сме мъртви с Христа ще живеем с него, като духовни същества. (Римляни 6:8)

Божият ум в нас, трансформирания ум е зародиша на Новото създание.

Новият живот може лесно да бъде задушен и ап. Павел ни уверява, че когато сме родени от духа чрез Истината, ако живеем по плът ще умрем (ще изгубим живота си), но ако чрез духа умъртвяваме делата на плътта, на телото (склонностите на човешката природа) ще живеем (като Нови създания) защото Божии синове са онези, които се водят от духа Божий. (Римляни 8:13,14) Това е мисъл с голяма важност за всички посветени, защото ако сме направили завет с Бога да пожертвуваме човешкото естество и ако жертвата е приета от него, безполезно е да се опитваме да я върнем обратно. Сега човека е считан от Бога за мъртав и в същност трябва да умре и никога отново не ще бъде възстановен. Тогава всичко което може да се придобие чрез връщане отново да се живее по плът е малко човешко удоволствие с цената на новото духовно естество.

Има обаче мнозина посветени, желаещи *наградата*, които са родени от духа и частично са победени от света, желанията на плътта или ухищренията на Дявола. Те частично изгубили от погледа си наградата поставена пред нас и се опитали да вървят по един среден път-запазвайки благоразположението на света и благорозположението на Бога. Те забравят, че "приятелството с

света е вражда против Бога," (Яков 4:4) че инструкциите към тичащите в надбягването за наградата са: Не обичайте света и не търсете почит един от друг, но само почитта, която идва само от Бога. 1-во Иоан 2:15; Иоан 5:44.

Онези които обичат настоящия свят, но не са напълно забравили Бога и не са презряли завета си, получават бичуване, пречистване чрез огъня на бедствията. Апостола изразява това по следния начин; (те са предадени на Сатана за унищожение на плътта, та духа (новороденото естество) да се спаси в деня на Господ Исус. (1-во Коринтяни 5:5) И ако са правилно упражнени чрез дисциплиниране, накрая ще бъдат приети в духовното състояние. Те ще имат вечен духовен живот какъвто имат ангелите, но ще изгубят наградата-безсмъртието. Те ще служат на Бога в храма му и ще стоят *п р е д* престола държащи в ръцете си палмови клонки (Откровение 7:9-17). Въпреки че това им положение ще бъде твърде славно, то не ще бъде толкова славно, както положението на "малкото стадо" от победители, които ще бъдат царе и свещенници на Бога, седящи *на престола*, като негова невеста и сънаследница, увенчани заедно с него с безсмъртие.

Наш е един неравен, тясен път и ако не беше силата давана за всяка успешна стъпка

на пътуването, никога не бихме достигнали целта. Но думата на Капитана ни е окуражителна. Бъди винаги в добро настроение. Аз победих. Моята милост е достатъчна за теб, защото силата ми е свършена в слабост. (Иоан 16:33; 2-ро Коринтяни 12:9) Трудностите по този път действуват, като принцип който разделя за да освещават и рафинират "особения народ," които ще бъдат "наследници на Бога и сънаследници с Христа." Предвид на това, нека смело се приближим към престола на милостта, да получим благодат и намерим милост, която да ни помогне в време на нужда, докато воюваме добрата битка за вярата и се доберем до "венеца на славата" – безсмъртието, Божественното естество. – 2-ро Тимотей 4:8; 1-во Петрово 5:4.

МАГИСТРАЛА НА СВЯТОСТ (ДРУМ И ПЪТ)

Докато специалната надежда на Евангелския век е толкова превъзхождащо славна, пътя към нея е труден-тясен, обграден с лишения и опасности на всяка крачка, така че малцина я намират и придобиват великата награда на края ѝ. Новият ред на нещата на идващия век ще бъде различен-изцяло. След като се дава различна надежда, *пътя*, който води към нея също е различен. Пътя водещ към безсмъртие е път, който изисква жертвуване на иначе законни и

подходящи надежди, амбиции и желания – жертвуване завинаги човешкото естество. Пътя обаче към човешко съвършенство, към възстановяване надеждата на света, изисква само премахване на греха, не жертвуване на човешки права и привилегии, но подходящото им използване. Това ще води до лично очистване и възстановление по Божия образ на което се радвал Адам, преди греха да влезе в света.

Обратният път към действително човешко съвършенство ще се направи много прост и лесен, толкова прост и лесен, че никой не ще го сбърка, толкова лесен, че пътник и онзи, който не го познава не ще се заблуди." (Исаия 35:8, превод Лессер) Толкова лесен, че не ще има нужда никой да учи съседа си казвайки: Познай Господа, понеже всички ще го познават от най-малкия до най-големия. (Йеремиа 31:34). Вместо тясен път, който малцина могат да намерят, той е наречен "магистрала" (друм и път), общественно шосе – не тясно, стръмно, неравно, трудно, преградено шосе, но специално приготвен път за *лесно* пътуване – уредено специално за удобство и комфорт на пътуващите. Стихове осем и девет сочат, че това е обществен път, открит за всички изкупени – всяки човек за когото умрял Христос. Който признае и се възползва от възможностите и благословенията купени с скъпо-

ценната му кръв, може да продължи по магистралата на святост към великата цел, съвършено възстановление към човешко съвършенство и вечен живот.

Те не ще бъдат *счетени* за оправдани и определено смятани за святи и съвършени пред погледа на Бога. Когато тръгнат по магистралата към святост, те могат да вървят нататък до *действителното* съвършенство, в резултат на усилия и покорство за което ще бъде направено благоприятно всичко от Изкупителя им, който тогава ще царува в царска власт. Всяки индивид ще бъде подкрепен в нуждите му от мъдрата и съвършенна администрация на новото Царство. Това което ще се случи на някой е легитимен резултат от откупа. След като нашия Господ, човека Христос Исус се отдал в Изкупление за всички и желае всички да дойдат до познание на Истината и затова в действително съвършенство, защо веднага не направи добра и широка магистрала за всички? Защо не премахне препястията, препъващите камъни, нещастията и примките? Защо не помогне на грешника отново да бъде в хармония с Бога, вместо да прави пътя тясен, неравен, трънест, трудно намиран и още по-труден да се върви по него? Поради неспособност да се разподели правилно Словото на Истината и да се види, че настоящия тясен път води до особена наг-

рада и е за съд и избор на малко стадо от сънаследници, Телото на Христа, което когато бъде избрано и възвишено с Главата им ще благослови всички народи, някои достигнали до много объркани идеи по този въпрос. Неспособни да разберат Божия план, мнозина се опитват да проповядват магистрала на святост, като лесен път към живот в сегашния век, когато такъв път не съществува, обърквайки и приспособявайки въпроса да подхожда на фактите и писанията с погрешните им теории. На магистралата, която ще бъде отворена скоро ще бъдат забранени само греховни неща, докато пътуващите по тясния път трябва да се самоотричат и жертвуват много неща, които не са грешни, както и да воюват постоянно против обкръжаващите ги грехове. Това е жертвенна пътека, докато онази през идващия век ще бъде магистрала на правдата.

За тази магистрала е заявено многозначително с символичен език, че лъв не ще има там и хищен звяр не ще възлезе по него." (Исаия 35:9) Колко много страшни лъвове има по пътя сега за онези, които в идващия век ще се радват да забравят пътищата на греха и последват праведността? Това е лъва на дегенериралото публично чувство, което възпира мнозина от риска да се подчини на диктата на съвеста в въпросите на ежедневиия бит-облекло, дом, бизнес

предприятия и т.н. Лъва на изкушението към силни напитки затруднява хиляди, които биха се радвали да го видят премахнат. Работещите по забраната и умереността имат понастоящем в ръцете си работа подходяща за Херкулес, която само авторитета и силата на следващия век може да премахне, а същото може да се каже и за други достойни усилия за морални реформи. "Ненаситен звяр не ще има там." Не ще бъдат търпиви никакви гигантски корпорации, организирани да развиват себелюбиви индивидуални интереси за сметка на общото добро. "Не ще направят зло, нито пагуба в всичката ми свята гора (Царство)" казва Господ." Исаия 11:9).

Макар че там ще има трудности, които ще работят против побеждаване склонностите към зло и т.н., все пак в сравнение с тясния път на настоящия век, това ще бъде лесен път. Камъните (спяващите камъни) ще бъдат събрани, а за народа ще се издигне знаме на Истината. (Исаия 62:10) Невежеството и предразсъдъците ще останат в миналото, а праведността ще получи подходящото си възнаграждение, злото пък ще бъде посрещнато по подходящ начин. (Малахия 3: 15,18) Чрез благотворни наказания, подходящо окураждване и ясни инструкции, подобно на върнали се блудни синове, човечеството ще бъде упражнено и дисциплинирано да достигне великото съвършенство

от което отпаднал татко Адам. Така "Изкупените от Господа *ще се върнат* (от унищожение през Великата магистрала на святостта) ... и вечно веселие ще бъде на главата им. Радост и веселие ще придобият, а скръб и въздишане ще побегнат." (Исаия 35:10) Нашия Господ посочил два от тези пътища, защото третия не бил още открит-точно, когато произнасяйки благите вести казал: "Това писание се изпълни в ушите ви," но не споменал "Деня на отмъщението," защото тогава още не му било времето. (сравни Лука 4:19 и Исаия 61:2) Сега обаче, когато приближава времето да се затвори тясния път, Великата магистрала на праведност започва да се вижда все по-ясно и по-ясно в светлината на зазоряващия се ден.

И така намерихме, "Широкия път" по който понастоящем пътуват човешките маси, заблудени от "Княза на този свят," и водени от извратени вкусове. Намерихме че широкия път бил открит и че човешката ни раса започнала стремителния си курс по него с "непокорството на *един човек*." Намерихме също че "магистралата водеща към святост" ще бъде открита от нашия Господ, който дал откуп за всички, изкупил *всички* от гибелта към която води "широкият път" и че в определеното време той ще бъде достъпен и лесен за всички изкупени, които купил с собствената си скъпоценни кръв. Намерихме

освен това, че сегашния "тясен път," открит чрез заслугата на същата скъпоценна кръв е особен път, водещ към специална награда и затова нарочно е направен тясен и труден, за *изпитване* и дисциплиниране на подбраните да участвуват в *Божественното* естество и сънаследници с нашия Господ Исус в Царството на славата, което ще бъде открито скоро за благославяне на всички. Човек който има *тази надежда* – който вижда тази награда, може да счита всичките си други надежди за ненужни изгубени и напразни. – Филипяни 3:8-15

СТУДИЯ XII

ОБЯСНЕНИЕ НА КАРТАТА ПРЕСТАВЯЩА ПЛАНА НА ВЕКОВЕТЕ

Векове. - Жетви. - Равнища на действително и считано за такова, състояние. - Поведението на нашия Господ Исус. - Поведението на последователите му. - Три класи в номиналната Църква. - Разделение при жетвата. - Помазаната класа-прославена. - Класа на голямата скърб. - Плевелете изгорени. - Света благословен. - Славния резултат.

На края на този том е прикрепена карта представяща Божият план за спасението на света. С нея се опитваме да подпомогнем ума чрез окото да разбере нящо от прогресивния характер на Божия план и прогресивните стъпки, които трябва да се предприемат от всички, които някога ще се стремят към "промяна" от човешко на духовно естетство.

Първо имаме скица на трите велики диспензации, A, B, и C. Първата от тях A, започва от Сътворението на човека до Потопа. Втората B, от Потопа до началото на Хилядогодишното царуване на Христа при Второто му идване, а третата или "Диспензация на изпълнение на времената, C - от началото на Христовото царуване до "идущите векове." (Ефесяни 1:10; 2:7) В Писа-

нията често се говори за тези три диспензации. А е наречена "Светът, който бе." В е наречена от нашия Господ, "Този свят." От Павел "Настоящия зъл свят," а от Петър "Днешния свят." С е наречена "Идващия свят в който пребивава правда," в противоположност на Настоящия лош свят. Сега злото управлява, а праведните страдат, докато в Света който идва, този ред трябва да се обърне. Правдата ще управлява, а злите ще страдат и накрая злото ще бъде унищожено.

В всяка от Трите Велики диспензации-епохи или "Светове," които са в връзка с човека, Божият план има отделно и различно очертание и все пак всяка е част от единия Велик план, който когато бъде завършен ще изложи Божественната мъдрост-макар, че разгледани поотделно, тези части не успяват да покажат дълбокото си значение. Тъй като Първият "Свят," (небе и земя, или Ред на нещата) отминал по време на Потопа, следва, че е бил ред различен от "Настоящия лош свят" за който нашия Господ казал, че Сатана е княз. Оттук следва, че Княза на настоящия лош ред на нещата не бил княз на предпотопния свят, макар че не бил без влияние тогава. Няколко текста хвърлят светлина на Божиите действия по онова време и така получаваме по-ясно разбиране на плана му като цяло. Внушената от тях мисъл е че Първият "Свят," или Диспензация преди

Потопа била под надзора и специалното обслужване от ангели на които било позволено да опитат каквото могат за да възстановят падналата и дегенерирала човешка раса. Без съмнение с Божие позволение те били ревностни да опитат това, защото интереса им се проявил с пеене и радостни възгласи за делата на творението. (Йов 38:7) На ангелите било позволено макар и неуспешно да управляват тази Първа епоха. Това е не само посочено от всички позовавания на този период, но може разумно да се подразбере от забележката на Апостола, когато противопоставяйки Сегашната диспензация с миналата и бъдещата, казва (Евреям 2:5) "Защото не покори на ангелите бъдещата Вселена за която говорим." Не, онзи свят ще бъде под контрола на Господ Исус и сънаследниците му. Оттук следва, че ще бъде не само по-праведна администрация от "Настоящия лош свят," но ще бъде и по-успешна от тази на Първия свят или Диспензация под "служението на ангели," чиято неспособност да поправят човешката раса е проявено от факта, че лошавината на човека станала толкова голяма, че Бог в гнева си и праведното си негодувание унищожил с Потопа цялата човешка раса, която живяла тогава с изключение на осем души. – Битие 7:13.

През Настоящия зъл свят на човека е позволено да опита да се управлява сам, но

по причина на падението, той е под контрола на Сатаната "Княза на този свят," с чиито тайни машинации и интриги напразно се борел в усилията си да се самоуправява през дългия период от Потопа по днес. Пробното царуване на човека под власта на Сатаната ще завърши с най-великото Време на скръб, което света някога познавал. По този начин ще се докаже неуспеха не само на власта на ангелите да спасят човешката раса, но и собственните усилия на човека да достигне задоволителни условия.

Втората от Великите Диспензации В е съставена от три отделни века, всяки от които, като прогресивна стъпка води нагоре и напред в Великия план на Бог Иеова.

Век Д е век през който особенните Божии взаимоотношения били с Патриарси, като Авраам, Исаак и Яков.

Век Е е Юдейския век, или периода последвал смъртта на Яков, през който цялото му потомство било третирано от Бога, като особенни негови довереници – "негов народ." Към тях той проявил особенни милости и заявил: "Само вас познах (призвах с милост) от всички земни племена." (Амос 3:2) Като народ те били образ на Християнската Църква, "народ свят, особен народ." Обещанията които им били дадени, били образ на "по-добрите обещания" направени за нас. Пътуването им през пустинята към Обето-

ваната земя било образ на пътуването ни през пустината на греха към небесния Ханаан. Жертвите им ги оправдавали образно, но не в действителност, защото кръвта на бикове и козли не може никога да отнеме грях. (Евреем 10:4) В Евангелския век Е имаме "по-добрите жертви" които правят умилоствение за греховете на цялия свят. Имаме "Царското свещенство," съставено от всички, които се принасят на Бога, "като живи жертви," святи и приемливи чрез Исус Христос, който е Шеф или "Първосвещеник на нашето изповядване." (Евреем 3:1) В Евангелския век намираме реалностите на които Юдейския век с службите и законите били сянки.— Евреем 10:1.

Евангелския век Е е период през който от света се избира телото на Христа и чрез вяра е посочен венец на живота и изключително великите и скъпоценни обещания чрез които (с подчинение на призива и изискванията) да станат участници на Божественното естество. (2-ро Петрово 1:4) На злото все още е позволено да царува на, или управлява света, та чрез контакта си с него да бъдат подложени на изпитание и се види дали желаят да се откажат от човешкото си естество с неговите привилегии и благословения, като жива жертва и станат съобразни с Исусовата смърт за да се сметат за достойни да бъдат подобни нему, в въз-

кресението.— Псалом 17:15.

Третата велика диспензация С ще се състои от много векове: "вековете които идват." Първият от тях, Хилядогодишния век С е единственият от тях за който имаме определена информация. Това са хилядата години през които Христос ще царува и ще благославя всички земни племена, осъществявайки "възстановяване на всичко говорено чрез устата на всички святи пророци." (Деяния на ап. 3:19-21) През онзи век греха и смърта ще бъдат премахнати завинаги, защото "Христос трябва да царува докле положи враговете си в подножие на нозете си..последен враг, който се унищожава е смърта." – Адамовата смърт.(1-во Коринтяни 15:25,26) Това ще бъде период на Велика реконструкция. Свързана с Христос Исус в това царуване ще бъде Църквата, невестата му, телото му, както обещал казвайки: "Който победи ще му дам да седне с мене на престола ми, както и аз победах и седнах с Отца си на неговия престол."– Откровение 3:21.

Идващите векове Н, които следват Великия период на реконструкция ще бъдат векове на съвършенство, благословение и щастие за чието дело Писанията мълчат. При тази дистанция е достатъчно да знаем, че ще бъдат векове на слава и благословение под Божественна благодат.

Всяка от тези диспензации има свои отделни сезони за началото и развитието на делото им и всяки завършва с жетва, която проявява плодовете ѝ. Жетвата на края на Юдейския век била период от четиредесет години, продължаващ от началото на Исусовото служение, когато бил помазан от Бога чрез духа (Деяния на ап. 10:37,38) в 29 г. сл. Хр. до унищожението на Йерусалим в 70 г. сл. Хр. С жетвата на Юдейския век, когато последния завършил и започнал Евангелския век, имало застъпване на диспензациите, както е показано на диаграмата.

Юдейския век завършил точно на време, когато на края на три и половина годишното му служение, нашия Господ отхвърлил този народ казвайки: "Оставя се домът ви пуст." (Матей 23:38) Все пак след това в продължение на три и половина години към тях била проявена милост. Евангелския повик, в хармония с пророческото изявление (Даниил 9:24-27) за Седемдесетте седмици (от години) на благословение бил ограничен само за тях. По средата на последната седмица "Месия ще бъде посечен (умъртвен) но не за себе си." "Христос умря (не за себе си, но) за грехове ни" и по такъв начин прекратил жертвата и приношението по средата на седмицата-три и половина години преди завършване завета за Седемдесетте седмици на благосклонност към Юдеите. Когато била извършена истин-

ската жертва, образните такива не би могло повече да се признават от Бог Иеова.

Тогава имало и един по-пълнен смисъл, според който Юдейския век завършил с края на седемдесетата седмица, или три и половина години след кръста, след което Евангелието било проповядвано и на езичниците започвайки с Корнелий. (Деяния на ап. 10:45) С това завършил тяхния век що се касае до Божията милост към тях и признаване Юдейската Църква, а националното им съществуване се прекратило в Великото време на скръб, което последвало.

В периода на Юдейската жетва започнал Евангелския век. Предназначението на този век е повика, развитието и съда на "Божият Христос" – Глава и тело. Това е духовната диспензация и затова е правилно да се каже, че Евангелския век започнал с помазанието на Исус "с святия дух и сила," (Деяния на ап. 10:38; Лука 3:22; 4:1,18) по време на кръщението му. Що се отнася до Църквата, телото му, то започнало три и половина години по-късно.

Една "жетва" съставлявала също заключителния период на Евангелския век, през който отново има застъпване на два века. Евангелския век завършва и започва възстановлението или Хилядогодишния век. Евангелския век приключва с етапи, както било с модела му или "сянката" – Юдейския

век. Както там, първите седем години на жетвата били подчинени специално за работа в и за Израел по път и били години на милост, така и тук намираме седем години, които имат същото значение за Евангелската Църква и ще бъдат последвани от период на скръб ("огън") върху света, като наказание за злото и приготвление за царуването на правдата за което отново е повече,

ПЪТ КЪМ СЛАВА

K, L, M, N, P, всяка буква представя различно състояние. N е състояние на *съвършено човешко естество*. Адам бил в това състояние преди да съгреши но от момента на непокорството си изпаднал в R, в поквареното или греховно състояние в което са родени всичките му потомци. Това съответствува на "Широкия път," който води в гибел. P, представя състоянието на образно оправдание, считано за постигнато чрез жертвите на Закона. Това не било действително съвършенство, защото "Закона не направил нищо съвършено."— Евреям 7:19.

N, представлява не само състоянието на човешко съвършенство, което веднъж било заемано от съвършения човек Адам, но също състоянието на всички оправдани личности. "Христос умря за греховете ни според Писанията" и като последствие всички вярващи в

Христа-всички които приемат съвършенното му и завършено дело, като свой Оправдател, са считани от Бога за оправдани чрез вяра, като съвършени човеци, като чели никога не са били грешници. Тогава от Божественна гледна точка всички които приемат Христа, като свой Изкупител са считани, че се намират в състояние на човешко съвършенство N. Това е единствената гледна точка от която човек може да се приближи при Бога или да общува с него. Всички в това състояние Бог нарича синове-човешки синове. Така Адам бил син (Лука 3:38) и общувал с Бога преди да стане непокорен. Всички които приемат завършеното изкупително дело на нашия Господ Исус са смятани или *сметени* за възстановени в първоначалната чистота и вследствие на това дружат или общуват с Бога.

През Евангелския век Бог направил специален принос за оправданите човешки същества, казвайки им, че при определени условия биха могли да преживеят промяна на естеството. Те биха могли да престанат да бъдат земни, човешки същества и станат небесни духовни същества, като Изкупителя им Христос. Някои вярващи - оправдани личности са задоволени с радост и мир, които получават чрез вяра, която опрощава греховете им и не обръщат внимание на гласа който ги зове да отидат по-горе. Други

подбудени от любовта на Бога към тях, както това е посочено в изкупването им от греха и чувствувайки, че това не се дължи на тях самите, тъй като били купени с цена казват: "Какво да правя Господи?" Такива имат Божия отговор чрез ап. Павел, който казва: "Моля ви *братие* за Божието милосърдие, да представите Белата ваши в *жертва* жива света-благоугодна Богу, то да бъде разумното ваше служение." (Римляни 12:1) Какво иска да каже Апостола, като ни подтиква да се представим живи жертви? Той има предвид да посветим в служба на Бога всяка сила и талант, които притежаваме, та отгук нататък да живеем не за себе си, не за приятелите, не за семейството, нито за света, нито за нящо друго, но за и в покорна служба на онзи, който ни е купил с собственната си скъпоценна кръв.

Но след като Бог не може да приеме опетнени или несъвършени образни жертви и след като всички станахме грешници чрез Адам, можем ли да бъдем приемливи жертви? Ап. Павел сочи, че само защото сме святи затова сме приемливи жертви. Ние не сме святи като Исус, който не знаел що е грях. Ние сме раса проклета от Бога. Все пак, не и защото сме успяли напълно да постигнем съвършено поведение, сме счетени за достигнали съвършенството на което сме призвани, но имаме това съкровище в

(чупливи и пробити) земни съдове. Ето защо славата на крайното ни съвършенство считаме като Божия милост, а не като наша собствена способност. Нашата святост и това че Бог ни приема, като жертви идва от факта, че Бог ни е оправдал и освободил от всяки грях чрез вярата ни в Христовата жертва принесена за нас.

Колцината които приемат и се покоряват на този призив са радостни, че са счетени за достойни да понесат укор за Христовото име, не обръщат внимание на видимите, но на невидимите неща – "венеца на живота" – "наградата на вишното ни звание в Христос Исус" и "славата, която ще се открие в нас." От момента когато се посвещават на Бога те не са повече считани за човеци, но родени от Бога чрез Словото на Истината. Те не са повече човеци, но от сега нататък са духовни чеда. Сега те са една стъпка по-близо до наградата, отколкото когато повярвали за първи път. Тяхните духовни същества са все още несъвършени, те са само *заченати* не са още *родени* от духа. Те са духовни чеда в ембрионалното състояние М – състояние на духовно същество. Понеже са заченати от духа, не са повече считани за човеци, но за духовни същества защото човешкото естество, което веднаж било тяхно, веднаж оправдано, сега отдали или счели за мъртво в жива жертва, свята, приемлива и приета от Бога.

Сега те са Нови създания в Христос Исус.. Старото (човешки надежди, воля и амбиции) отминали и всичко станало ново, защото "вие обаче не сте на плътта, но на духа, ако живее в вас духът Божий." (2-ро Коринтши 5:17; Римляни 8:9) Ако сте родени от духа "вие (като човешки същества) сте мъртви и животта ви е скрит с Христа в Бога."

Състояние L представя състоянието на *съвършено духовно същество*, но преди да може да се достигне състояние L трябва да бъдат осъществени условията на завета ни. Едно нещо е да се направи завет с Бога да бъдем мъртви за всичко човешко, а друго да се осъществи този завет през земната ни кариера-пазейки "телото под" (смърта), изключвайки собствената си воля и вършейки само Божията воля. Влизането в състояние L е наречено рождение, или пълно влизане в живота, като духовно същество. В това състояние цялата Църква ще влезе когато бъде събрана (избрана) от света в "жетвата", или края на Евангелския век. "Мъртвите в Христа ще излезат първи." Тогава ние които сме живи и останем, ще се променим в мигновение на око - ще бъдем направени съвършени духовни същества с тела подобни на славното Христово тело (защото смъртното това трябва да стане безсмъртно.") Тогава онова, което е съвършено ще дойде, а което е отчасти съвършено (заченато със-

тояние с различните постъпки на плътта на които сме подчинени сега) ще отmine.

Освен съвършенството на духовното същество към "славата, която ще последва" – състояние K, трябва да се предприеме по-нататъшна стъпка. Тук нямаме предвид славата на отделната личност, но славата на власта или службата. Достигането на състояние L донася пълна лична слава, т.е. славно същество, подобно на Христа. След като сме усъвършенствувани и направени подобни на нашия Господ и Глава, трябва да се приобщим към него в "славата" на власт и служение – да седнем с него на трона му, както той след като бил усъвършенствуван при възкресението си бил издигнат до дясната страна на величеството на високо. Така ще влезем в вечна слава – състояние K.

Нека сега внимателно изучим картата и видим илюстрациите на различните черти на Божия план. В тези илюстрации използваме пирамидалната фигура за да представим съвършенството, понеже е подходяща и очевидно към нея има отношение в Писанията.

Адам бил съвършенно същество, пирамида (a). Забележете положението ѝ в състоянието N, което представлява човешкото съвършенство. Вижете също състоянието R, състояние на грях и несъвършенство, или поквара. Пирамидата без връх (b), една несъ-

вършенна фигура, представлява падналият Адам и потомство му – покварено, грешно и осъдено.

Авраам и другите от онова време, оправдани (т.е. счетени за съвършени) поради вярата им са представени от пирамида (с) на равнище N. Авраам бил член на поквареното човешко семейство и по природа принадлежал заедно с останалите на равнище R, но ап. Павел ни казва, че Авраам бил оправдан чрез вяра т.е., бил счетен от Бога за безгрешен, за съвършен човек поради вярата си. Това го издигнало в очите на Бога над света на покварените грешни хора на равнище N, и макар че в действителност все още несъвършен бил приет в божие то благоразположение, което Адам изгубил – общуване с Бога, като "приятел." (Яков 2:23) Всички които се намират на съвършенното (безгрешно) равнище N, са приятели на Бога и той е тяхен приятел, но грешните (на равнище R) са Божии врагове, – "врагове чрез зли дела."

Човешкият свят след Потопа, представен чрез фигура (d) е все още на равнище R – все още в враждебно състояние, където продължават да стоят докато бъде избрана Евангелската Църква и започне Хилядолетието.

"Израел по плът," през Юдейския век, когато образните жертви от бикове и козли го очиствали (не в действителност, но об-

разно "защото Закона не направил нищо съвършено," (Евреем 7:19) бил образно оправдан, затова те са (e) на равнище P, състояние на образно оправдане, което продължило от даването на Закона на планината Синай, докато Исус приключил Закона приковавайки го на кръста си. Там образното оправдание завършило с въвеждане на "по-добри жертви" от образните Юдейски, които действително "отнели греха от света" и "направила приходящите (действително) съвършени" – Евреем 10:1.

Огъня на съда и скръбта през който преминал Израел по плът, когато Исус присъствувал, пресявайки ги и вземайки житото от номиналната им църква "действителните Израилитяни" и особено когато след отделяне на житото "изгорил плявата" (отхвърлената част на тази *система*) с "огън неугасим" е илюстрирано от фигура (f). Било време на скръб, която били безсилни да предотвратят. Виж Лука 3:17,21,22; 1-во Солунци 2:16.

На тридесетгодишна възраст Исус бил съвършен зрял мъж (g) оставил славата на духовното равнище и станал *човек*, та (по Божия милост) да вкуси смърт за всеки човек. Справедливостта на божия Закон е абсолютна: око за око, зъб за зъб, живот за живот. Нужно било за човечеството да умре съвършен *човек*, защото изискванията на справед-

ливоста не биха могли да се посрещнат по друг начин. Смърта на един ангел не би могла да плати наказанието и освободи човека, повече отколкото смърта на "бикове и козли," които никога не могат да "отнемат грях." Ето защо онзи, който е наречен "Начало на Божието създание," и станал човек, бил направен плът за да може да даде откупа (съвършенната цена) с която да изкупи човечеството.

Той трябвало да бъде съвършен човек, иначе не би могъл да направи нящо повече от всяки друг член на падналата човешка раса за да плати цената. Той бил "свят, безвреден, неопетнен и отделен от грешниците." Той взел същата форма или подобие, което имали грешниците—"подобие на грешна плът" – подобие на човек. Но той приел това подобие в съвършенството му, не участвувал в греха му, нито участвувал в несъвършенството му, с изключение на това, че доброволно участвувал в скърбите и болките по време на служението му, вземайки болките и недъзите им, като участвувал в тях с своята жизненност, здраве и сила. Писано е че: "Той наистина взе на себе си болестите ни и с скърбите ни се натовари." (Исаия 53:4) и "сила (живот, жизненност, енергия) излизаше от него и ги изцеляваше всички." – Марко 5:30; Лука 6:19; Матей 8:16,17.

Бидейки образуван, като (съвършен) човек, той се смирил и се покорил до смърт. Той се представил на Бога казвайки: "Ето идвам (в главизната на книгата е писано за мене) да върша волята ти о, Боже" и сим-волизирал посвещението си чрез кръщение в вода. Когато се представил, посвещавайки съществото си, приношението му било свято (чисто) и приемливо от Бога, който проявил приемането си, като го изпълнил с дух и сила-когато святия дух дошъл върху му и го помазал.

Изпълването с духа било зачатие на ново естество-Божественното-което ще бъде напълно развито или родено, когато той напълно осъществи приноса си, жертвуване на човешкото естество. Това зачатие било стъпка по-нагоре от човешките условия и е посочено от пирамида (h) на равнище M, състояние на духовно зачатие. В това състояние Исус прекарал три и половина години от живота си-докато човешкото му съществуване завършило на кръста. Тогава, след като бил мъртав три дни, той бил възвърнат към живот-като духовно съвършенно същество (i), равнище L роден от дух - "първороден от мъртвите." "Роденото от дух е дух." Затова Исус при и след възкресението си бил дух-духовно същество и никога повече човешко същество в някакъв смисъл на думата.

Наистина след възкресението си, той имал сила да се явява и се явявал, като човек за да може да учи учениците си и да докаже, че не е повече мъртав, но че бил човек и не бил повече контролиран от човешките условия, но че можел да идва и си отива, като вятъра (дори когато вратите са затворени) и никой не можел да каже откъде е дошъл, или къде е отишъл. "Така е с всеки който е *роден* от духа." – Йоан 3:8, сравни с 20:19,26.

От момента на посвещението си за жертва, по време на кръщението си човека е считан за мъртав и се смята, че от там започва новото естество, което завършва при възкресението му когато достига савършено духовно състояние – когато е вдигнат като духовно тяло.

Четиредесет дни след възкресението си Исус се възнесъл на величеството на високо-състояние на Божественна слава K, пирамида (k). През Евангелския век той бил в слава (I) "седнал с Отца си на неговия престол" и Глава на Църквата му на земята – неин Директор и Водител. През цялия Евангелски век Църквата била в процес на развитие, дисциплиниране и съд до целта, в края или жетвата на века, да стане негова невеста и сънаследница. Затова тя взема участие в страданията му за да бъде също прославена заедно с него (състояние K) когато

настъпи подходящото за това време.

Стъпките на Църквата към слава са същите, като на водача ѝ, и неин Господ, който ни остави пример "да вървим в стъпките му" с изключение на това, че Църквата започва от по-низшо състояние. Видяхме че нашия Господ дошъл на света в състояние на човешко *съвършенство* N, докато всички ние, които сме от Адамовата раса сме в по-низшо състояние R – състояние на грях, несъвършенство и вражда против Бога. Първото нещо което ни е необходимо е да бъдем *оправдани* и така да стигнем състояние N. Как може да се осъществи това? Чрез добри дела ли? Не! Грешниците не могат да вършат добри дела. Ние не бихме могли да се препоръчаме на Бога сами, така че "Бог показва своята към нас любов, защото когато бяхме още грешници, Христос умря за нас." (Римляни 5:8) Тогава условието при което достигнахме, оправданото или съвършенно състояние е, че Христос умря за нашите грехове, като ни Изкупи и издигна "чрез вяра в неговата кръв" до състоянието на съвършенство от което сме отпаднали в Адам. Ние сме оправдани (издигнати до състояние N чрез вяра. А *бидейки* оправдани *чрез вяра*, имаме мир с Бога." (Римляни 5:1) и не сме повече считани от Бога за врагове, но за оправдани човешки синове, в същото състояние в което били Адам и нашия Господ

Исус с изключение на това, че те били действително свършени, докато ние сме просто считани от Бога за такива. Това приписано оправдание, постигаме чрез вяра в Божието Слово, което казва; Вие сте "купени, "изкупени," "оправдани, освободени от всичко." Ние стоим пред Божия поглед невинни, неопетнени и святи в дрехата на Христовата праведност, която ни е приписана чрез вяра. Той се съгласил греховете ни да му се *вменят* и да понесе наказанието ни като умрял за нас, като чели самият той бил грешник. Следователно неговата праведност е *вменена* на всички които приемат Изкуплението му, а това носи с себе си всички права и благословения притежавани първоначално преди навлизането на греха. Това възстановява живота и приятелството ни с Бога. Това приятелство можем да имаме веднага, като упражним вяра, а живот, по-пълно приятелство и радост са осигурени в "определеното от Бога време."

Помнете, че оправданието е нящо благословено, но то не променя естество ни.* Ние все още сме човешки същества. Ние сме спасени от жалкото състояние на грях и отчуждение от Бога и вместо да бъдем —

* Думата *природа* - естество е употребена в приспособен смисъл, когато се казва за човек, че е със *зла природа*. Говорейки стриктно никой човек не е зъл по природа. Човешката природа е "много добра" —

човешки грешници, сме човешки синове и понеже сега сме синове, Бог ни говори, като такива. През Евангелския век, повика за "малкото стадо" от "сънаследници" бил ине: "Сине мой, дай ми сърдцето си," т.е. отдай себе си, всичките си земни сили, волята си, таланта си и всичко твое на мен, както Исус ви даде пример и аз ще те направя син на по-визшо от човешкото равнище. Ще те направя духовен син с духовно тело, като възкресения Исус – "изразителен образ на личността на Отца." Ако се откажете от всичките си земни надежди, амбиции, стремежи и т.н., ако посветите човешкото си естество напълно и го употребите в служба на мене, ще ви дам по-визшо естество от това на останалата част от расата ви, ще ви направя "участници на Божественното естество" – "наследници на Бога и сънаследници с Христа Исуса *та ако стрададаме* —

**земен образ* на Божественната природа. Затова всяки човек е с добра природа. Трудноста е в това, че добрата природа е покварима. Затова е неестественно човек да бъде лош, брутален и т.н. За човека е естествено да бъде подобен на Бога. В този първоначален смисъл употребяваме думата *природа* по-горе. Ние сме оправдани от Христа за пълно връщане на всички привилегии и благословения на човешката ни природа *земният* Божий образ. —

с него, да бъдем прославени заедно.

Оценилите правилно наградата поставена пред тях в Евангелието, радостно оставят всяко бреме и тичат търпеливо по определения маршрут за да спечелят състезанието. Делата ни не са призвани да осигурят оправданието ни. Нашият Господ Исус Христос свършил всичката работа, която трябвало да се свърши до тогава, а когато чрез вяра приемем извършената от него работа, биваме оправдани и издигнати до равнище N. Но ако сега искаме да вървим по-нататък, не можем да правим това без дела. Разбира се, ние не трябва да губим вярата си защото ще изгубим оправданието си, но бидейки оправдани и постоянноствайки в вярата можем (чрез милостта, която ни е дадена чрез зачатие то ни от духа) да вършим дела даващи приемливи от Бога плодове. Бог иска това, защото жертвата е тази за която направихме завет. Затова Бог иска да проявим разбиране за великата награда, като отдадем всичко, което имаме не на хора, но на Бога-жертва, свята и чрез Христа приемлива от него-разумната наша служба.

Когато представяме всички тези неща, казваме: Господи, как би желал да ти предам моята жертва, време, талант, влияние и т.н.? След това изследвайки Божието Слово за отговор, чуваме гласа му, който ни инструктира да предадем *всичко* наше нему, както

направил нашия Господ Исус. Ние трябва да правим добро на всички хора, когато имаме възможност, особено на своите по вяра, служейки им с духовна или естествена храна, обличайки ги с Христовата праведност или с земна одежда, когато имаме възможност, или когато те се нуждаят. Посветили *всичко*, ние сме заченати от духа, достигнали сме равнище М и сега чрез дадената ни сила, ако я използваме правилно ще можем да извършим *всичко*, което сме поели с завета си и ще излезем победители и не само победители чрез (силата или духа на) онзи, който ни възлюби и ни купи с собственната си скъпоценна кръв. Но вървейки така в стъпките на Исус,

Не мисли никога за победата спечелена
нявга, и сядай лесно изведнаж, делото
ти трудно, извършено не ще да бъде,
Докле короната си не спечелиш ти.

Короната ще бъде спечелена когато подобно на нашия верен брат Павел извоюваме доброто воюване и завършим пътя си, но не по-скоро. До тогава пламъка и темяна на жертвата ни от работа и служба, трябва да се издига ежедневно, жертва на сладко благоухание издигащо се към Бога, приемлива чрез нашия Господ Исус Христос.

Победителите от класата на побежда-

ващите, които "спят" ще се пробудят като духовни същества, на равнище L, а живите от същата класа останали до идването на Господа ще се "променят" до същото състояние на духовно същество и нито за момент не ще "заспят" макар, че за "промяната" ще бъде необходимо да се напусне земния съсъд. Никога повече слаби, земни, мъртви покварени същества, тогава те ще бъдат напълно родени от духа, небесни, духовни, нетленни, безсмъртни същества. - 1-во Коринтяни 15:44,52.

Ние не знаем колко дълго след "промяната" или усъвършенствуването им като духовни същества (равнище L) те като пълно и завършено общество ще се прославят (равнище K) с нашия Господ, обединени с него в власт и велика слава. Обединяването и пълното прославяне на цялото тело с Христа, като Глава, разбираме ще бъде "свадбата на Агнето" с невестата му, когато влезе напълно в радостта на Господаря си.

Погледнете отново картата - n, m, p, q са четири отделни класи, които обединени представляват номиналната Евангелска църква, като цяло, твърдещи, че са тело на Христа. И двете (n) и (m) класи не са на духовно-родено - равнище M. И двете са съществували заедно през Евангелския век и двете са сключили завет с Бога да бъдат живи жертви и двете са били "приети в въз-

любления" и заченати от духа, като "нови създания." Разликата помежду тях се състои в това: (n) представлява онези които са изпълнили завета си и са мъртви с Христа към земната си воля, стремежи и амбиции, докато (m) представлява по-голямото общество на духовно родените деца, които направили завет, но които уви се отдръпнали от извършване на завета си. Класата (n) се състои от победители, които ще бъдат невеста на Христа, която ще седне с Господа на трона му в слава – равнище K. Това е "малкото стадо" на което Отец с удоволствие дава Царството. (Лука 12:32) Принадлежащите към класа (m) се отдръпват от смърта на човешката воля, но Бог още ги обича и затова между другото, чрез Противника и скръбта ще ги доведе до състояние L, състояние на съвършено духовно равнище. Те ще изгубят правото на състояние K, трона на славата, защото не били победители. Ако ценим високо любовта на нашия Отец, ако желаем одобрението на нашия Господ, ако се стремим да бъдем членове на телото му, негова невеста и да седнем на престола му, трябва да изпълним жертвения си завет верно и напълно доброволно.

Болшинството от номиналната Църква са представени от секция (p). Обърнете внимание, че те не са на равнище M, но на равнище N. Те са оправдани, но не осветени.

Те не са напълно посветени на Бога и не са заченати, като духовни същества. Те са в по-високо състояние от света, понеже приемат Исус за свое изкупление от греха, но не са приели вишното звание на този век, за да станат част от духовното семейство на Бога. Ако продължават да постоянствуват в вяра и се покоряват напълно на правилните закони на Христовото Царство в времената на възстановлението, накрая ще постигнат подобие то на свършения земен човек Адам. Те ще си възстановят напълно всичко, което било изгубено чрез него. Ще достигнат същото човешко свършенство, умствено, морално и физическо и отново ще бъдат в образ Божий, както бил Адам, защото за всичко това били изкупени.

Положението им на оправдани – равнище N, подобно на чулите и повярвалите в спасението в Христа е особено благословение на което се радват чрез вяра, по-рано от обикновения свят (защото през Хилядогодишния век, всички ще достигнат до точно познание на Истината през Хилядогодишния век.) Те обаче имат предимството на по-ранния старт и известен прогрес в правилна посока. Но класа (p) не може да подобри действителното състояние на ситаните за оправдани понастоящем. Сега то е гарантирано за специална цел. Да се даде възможност на някои да направят приемлива

жертва и станат класа (n), като членове на "телото на Христа." Класа (p) получава Божи-ята милост (оправдание) "*напраздно*." (2-ро Коринтяни 6:1) Те не съумяват да го използват и да продължат да се представят, като приемливи жертви по времето когато жертвите се приемат от Бога. Тази класа, макар и не "светии", не членове на посветеното "тело" са наречени от Апостола "братя" (Римляни 12:1) В същия смисъл, когато цялата човешка раса бъде възстановена, ще бъдат завинаги братя на Христа и деца на Бога, макар и от различно естество. Бог е Отец на *всички*, които са в хармония с него на всяко равнище и всяко естество.

Една друга класа свързана с номиналната църква, която не повярвала никога в Исусовата жертва за греховете и, и следователно не е оправдана—не е на равнище N — е представена под равнище N чрез секция (q). Те са "вълци в овчи кожи" и все пак се наричат християни и са признати за членове на номиналната църква. Те не са истински вярващи в Христа, като тяхен Изкупител и спадат към равнище R. Те са част от света, и мястото им не е в Църквата и ѝ нанасят голяма вреда. Църквата през Евангелския век съществувала в смесено състояние с различните класи n, m, p и q, общуващи заедно и всички наричащи себе си християни. Както нашия Господ предсказал, че номи-

налното небесно царство (номиналната църква) е като поле засято с пшеница и плевели. Той казал: "Нека растат заедно до жетвата" в края на века. По време на жетвата той ще каже на жетварите ("ангелите" – вестителите) съберете плевелите, вържете ги на снопове и ги изгорете, но съберете пшеницата в хамбарите ми. – Матей 13:38,41,49.

Тези думи на нашият Господ сочат, че докато той направил така, че и двете да растат заедно през века и бъдат признати за членове на номиналната църква, направил също така, да настъпи време на разделение между различните елементи, когато онези, които наистина са Църква, светиите му (n), одобрени и признати от Бога ще се проявят. – Матей 13:39.

През Евангелския век доброто семе растяло, а плевелите и фалшивикатите също. "Доброто семе са децата на Царството" – духовните деца, класите (n) и (m), докато плевелите са чадата на злия. Всички от класа (q) и мнозина от класа (p) са затова плевели, защото "никой не може да служи на двама господари" и "вие сте слуги на когото служите." Както спадащите към класа (p) не посвещават службата и талантите си на Господа, който ги е купил – в разумна служба – без съмнение те дават много от времето и таланта си в същност против Бога и затова в служба на врага.

Забележете сега на картата-жетвата, или края на Евангелския век. Забележете двете части на които е разделена – седем години и тридесет и три години – точная паралел на жетвата на Юдейския век. Подобно на юдейската, тази жетва ще бъде време на скръб и пресяване Църквата и след това време на гняв и изливане на седемте последни язви върху света, включително номиналната църква. Юдейската църква била "сянка" или образ на равнището на плътта на всичко на което Евангелската Църква ще се радва на духовно равнище. Онова което поставило на изпитание Израел по плът в жетвата на тяхния век била ИСТИНАТА, която им била представена. Истината която тогава била на времето си, била сърпа и разделила "истинските Израелитяни" от номиналната Юдейска църква, а от истинското жито имало част сравнена с лицемерите.

Същото е и с жетвата на този век. Жетвата на Евангелския век, подобно на тази на Юдейския век е под надзора на главния жетвар – нашия Господ Исус, който тогава трябва да присъствува. (Откровение 14:14). Първата работа на нашия Господ в жетвата на този век ще бъде да раздели Истината от лъжата. Поради смесеното състояние на номиналната църква, нашия Господ я нарича "Вавилон" – объркване, а жетвата е време на разделяне за различните класи на номинал-

ната църква и за ожънване и усъвършенстване на (п) класа. Житото ще бъде отделено от плевелите, зрялото жито от незрялото и т.н. В класа (п) са "първите плодове" на житото, а след като в определеното време когато станат Христова невеста, ще бъдат завинаги със и подобни на нейния Господ.

Отделянето на малкото стадо от Вавилон е посочено от фигура (s). Тя е на път да стане *едно* с Господа, да носи името му и да участва в славата му. Прославения Христос, Глава и тело е посочен от фигура (w). Фигури ц, ц, у, представят Вавилон-номиналната църква-падаща и ставаща на парчета по "времето на скръб," в деня на нашия Господ. Макар че това може да изглежда ужасно, все пак в същност ще бъде предимство за всичката истинска пшеница. Вавилон пада защото не е това, което твърди, че е. Номиналната църква е съставена от много лицемери, които се приобщили към нея защото е на почит в очите на света и с поведението си прави Вавилон зловонен в ноздрите на света. Бог винаги е знаел действителния им характер, но съгласно целта му ги оставя сами до жетвата, когато "ще събере от Царството си (истинската Църква и върже в снопове) всичките съблазни и онези, които правят беззаконие и ще ги хвърли в пеща огненна (скръб) *разрушителна* за номиналната им система и лъжлива

неискренност) ... Тогава праведните (класа (п) ще сияят, като слънцето в Царството на Отца им." (Матей 13:41-43) Скръбта сполетяваща Църквата ще бъде повод зависим в огромна степен от разтежа на безверието и спиритизъма. Тя ще бъде от различен вид и ще бъде сурово изпитание, защото Вавилон поддържа толкова много учения противни на Божието Слово. Както в жетвата на Юдейския век, *кръста* на Христа бил за Юдеите, когото очаквали в слава и власт, камък на препъване, а за мъдрите с светска мъдрост гърци, глупост, така в жетвата на Евангелския век, ще бъде отново камък на препъване и камък на съблазн.

Всяки който е градил върху Христа нящо друго освен златото и скъпоценните камъни на Истината и характер съответстващ на тях, ще се окаже жестоко нападнат по време на гнева (огъня) защото всяко дърво, слама и стърнище на учение и практика ще изгори. Градилите правилно и затова притежаващи одобрен характер са представени от фигура (s), докато (t) представя "голямото множество" родени от духа, които са строили с дърво, плява и стърнище-жито, но не напълно узряло по време на събиране първите плодове (s). Те (t) изгубили наградата - престола и Божественното естество. В последна сметка те ще постигнат рождение, като духовни същества, но на равнище по-

низшо от Божественното естество. Макар че наистина са посветени, те са победени от светския дух до такава степен, че не успяват да представят живота си в жертва. Дори по време на "жетвата," докато живите членове на невестата били отдалени от другите чрез *Истината*, ушите на другите (1) ще са запушени за слушане. В това време на разделение те, ще бъдат бавни в вяра и бавни в действие. Без съмнение те, ще бъдат в голяма степен слисани след като разберат, че невестата е вече завършена и обединена с Господа, и понеже са толкова равнодушни и претоварени, изгубили голямата награда.

Хубостта на Божия план обаче, която ще започнат да различават, като такава на любов както за тях, така и за човешкия свят ще им помогне да съумеят да преодолеят скръбта си и ще извикат: "Алилуя защото Всемогъщия Бог царува. Да се радваме и веселим и го почитаме, защото настъпи сватбата на Агнето и жена му е приготвила себе си." (Откровение 19:6,7) Забележете също изобилните Божии предвиждания. На тях е изпратена вест: Макар че не сте невеста на Агнето, можете да присъствувате на сватбенната вечеря. "Блаженни са онези, които са покани на сватбенната вечеря на Агнето." (9 ст.) Чрез Божии наказания, в определеното време, това общество ще бъде в пълна хармония с него и неговия план. Те ще из-

перат дрехите си и в последна сметка ще постигнат положение след невестата (y) на духовно равнище L. – Откровение 7:14,15.

Времето на скръб, което ще постигне света ще бъде след като Вавилон започне да пада и да се разпада. Това ще бъде преобръщане на цялото човешко общество и управленията, приготвайки света за царуването на справедливостта. През скръбното време, Израел по плът (e), който бил отхвърлен докле се изпълни числото на езичниците, ще се възстанови в състояние на благосклонност на Бога към него, а Евангелската Църква или духовния Израел ще бъде завършена и прославена. През Хилядогодишния век, Израел ще бъде главен народ на земята, начело на всички, които са на земно равнище на съществуване. Към тях, в единство и хармония, постепенно ще се приближат всички покорни.

Възстановяването им в съвършено човешко естество, както и на света въобще, ще се извършва постепенно, изисквайки за пълното си осъществяване, целия Хилядогодишен век. През Хилядогодишното царуване на Христа, последствията от Адамовата смърт ще бъдат постепенно погълнати и унищожени. Различните му стадии – болести, болка и слабости, както и гроба ще донесат покорство на власта на великия Възстановител, докато в края на века, голямата пирамида на картата

ни ще бъде завършена. Христос (x) ще бъде Глава на всичко – на голямото общество, на ангели и хора-след Отца. Следващо по ред или ранг ще бъде голямото общество, духовните същества (y), след това ангелите, след тях Израел по плът (z) включавайки само истинските Израелитяни начело на земните народи. След това човешкия свят (w) ще бъде възстановен в състояние на съвършенство, подобно на главата на човешката раса, Адам преди да съгреши. Възстановлението ще се осъществи през Хилядогодишния век – "времената за възстановление." (Деяния на ап. 3:21) Обаче някои изсред народа ще бъдат унищожени. Първо, всички, които при пълна светлина и възможност, в продължение на сто години откажат да прогресират към праведност и съвършенство (Исаия 65:20) и второ, прогресиралите към съвършенство, но при последното изпитание в края Хилядолетието се окажат неверни. (Откровение 20:9) Те ще умират с втората смърт от която не е обещано възкресение или възстановление. След като е предвиден напълно индивидуален съд, след като веднаж е дадено Изкупление, Христос не умира повече.

Когато гледаме Великия план на нашия Отец за издигане на Църквата и чрез нея благославяне на Израел и всички земни племена, чрез възстановяване на всичко, това

ни напомня за песента на ангелите: "Слава во вишних Богу, на земята мир, между хората с добра воля." Така ще се осъществи Божия план – "събиране заедно на всичко в Христа." "Кой тогава ще каже, че Божият план е пропаднал? Кой тогава ще каже, че Бог не е обърнал злото на добро и не е направил гнева, както на човеците, така и на Дявола за слава и самия него?"

Фигурата на пирамидата не само служи добре на целта, да илюстрира съвършени същества, но продължава да отговаря на целта на илюстрацията, да представи единството на цялото творение. При изпълнението на Божия план, то ще бъде *едно*, когато под водачеството на Христа бъде постигната хармония и съвършенство на всичко. Христос е Глава на Църквата, която е негово тело, но също и на всичко, което е на небето и на земята. – Ефесяни 1:10.

Христос Исус бил "началото," "Главата," "най-горния камък," "главния (горен) крайъгълния камък" на тази величественна структура, която е само започната и трябва да бъде построена в хармония с линиите и ъглите на горния камък и според него, всяки по-долен камък. Без оглед на това колко вида камъни може да има в тази структура, няма значение колко отделни естества може да има между Божиите синове земни и небесни, за да бъдат завинаги приети от него, всички те трябва

да се съобразяват с образа на Сина му. Всички които бъдат част от тази зграда, трябва да участвуват в духа на подчинение на Бога, на любов към него и всичките му творения. (Това е богато илюстрирано в Исус) в изпълнението на Закона – да възлюбиш Господа с цялото си сърдце, ум, душа и сила и ближния си като себе си.

В процеса (както Божието Слово очертава събирането заедно в едно на всичко, както небесно, така и земно под една Глава) Христос Исус, Главата бил избран пръв. На второ място била Църквата, която е негово тело. След това следват по ред, ангели и други духовни класи, след това достойните от древността на Израел и света. Започвайки с най-висшето, подреждането ще продължи докле всички желаещи *бъдат* въведени в хармония и единство.

Една особенност е това, че изпитания главен, крайъгълен камък (на върха) е поставен пръв и е наречен *основен* камък. Така е илюстриран факта, че основата на цялата надежда към Бога и правдата не е поставена на земята, но на небесата. Построените под него са обединени с небесната основа и се държат към нея чрез небесно привличане и закони. Макар че този ред е твърде противоположен на земните постройки, колко по-подходящо е камъка по чието подобие ще бъде основана цялата структура да се постави

първ и колко по-подходящо е също така да се намери, че основанието ни е *отгоре*, а не *отдолу* и че ние като живи камъни сме "изградени на него в всичко." Така делото ще прогресира през Хилядогодишния век, а всяко творение от всяко естество на небето и земята ще хвали и служи на Бога съобразявайки се с линията на съвършенното поклонение. Тогава Вселената ще бъде чиста, защото в онзи ден "всяка душа която не послуша тогози Пророка ще се изтреби из народа."— Деяния на ап. 3:22,23.

СКИНИЯТА В ПУСТИНИЯТА

Урока показан на картата на вековете и изложен тук в този Божественно устроен образ е урок, който ще бъде съответно по-пълно изследван. Поставяме това едно до друго, така че различните равнища или стъпки към Светая светих да бъдат съевременно забелязани или приети, като излагащи същите стъпки, изучени почти в подробности от нас. Извън двора на Скинията лежи цялия свят потънал в грех, в поквареното състояние R. Влизайки през "вратата" в "двора" ставаме вярващи или *оправдани* личности на равнище N. Продължаващите по-нататък в посвещението си, натискат вратата на Скинията и влизайки в (равнище M) стават Свещенници. Те се подкрепят от

"хляба на предложението," просветени са от "свещилника" и принасят приемлив темян на Бога чрез Исуса Христа при "златния олтар." Накрая при първото възкресение, влизат в свършенното духовно състояние или "Светая светих" (равнище L) и приобщени с Исус са вече в славата на Царството, състояние K.